

การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อ
การสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิม

ปริญญาานิพนธ์

ของ

ศศิกัญจน์ ชีถนอม

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา

ตุลาคม 2553

การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อ
การสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิม

ปริญญาานิพนธ์

ของ

ศศิกาญจน์ ชีถนอม

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา

ตุลาคม 2553

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อ
การสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิม

บทคัดย่อ
ของ
ศศิกาญจน์ ชีถนอม

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา

ตุลาคม 2553

ศศิกัญจน์ ชีถนอม. (2553). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิม. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, รองศาสตราจารย์ นิภา ศรีไพโรจน์.

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนเทศบาล 2 (บ้านมลายูบางกอก) จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 50 คน สุ่มโดยใช้วิธีจับฉลากเลือกกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (Random Assignment) กลุ่มทดลองจำนวนนักเรียน 26 คน ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) และกลุ่มควบคุมจำนวนนักเรียน 24 คน ได้รับการสอนแบบเดิม ดำเนินการทดลองโดยใช้แผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 20 คาบ คาบละ 50 นาที เป็นเวลา 5 สัปดาห์ โดยใช้เนื้อหาเดียวกันในการสอนทั้ง 2 กลุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองโดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่น แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม โดยใช้การสอนแบบเดิมแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ t-test for Dependent Samples และ t-test for Independent Samples

ผลการศึกษาพบว่า

1. ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. เจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

A COMPARISON OF MATTHAYOM SUKSA I STUDENTS' ENGLISH READING
COMPREHENSION AND ATTITUDES THROUGH INSTRUCTION BASED ON
CONCENTRATED LANGUAGE ENCOUNTERS (MODEL I) APPROACH USING LOCAL
CULTURAL MATERIALS AND TRADITIONAL APPROACH

AN ABSTRACT

BY

SASIKARN CHEETHANOM

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Secondary Education
at Srinakharinwirot University

October 2010

Sasikarn Cheethanom. (2010). **A Comparison of Matthayom Suksa I Student's English Reading Comprehension and Attitudes through Instruction Based on Concentrated Language Encounters (Model I) Approach Using Local Cultural Materials and Traditional Approach.** Master thesis, M.Ed. (Secondary Education). Bangkok: Graduated School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Dr.Saowalak Rattanaich, Assoc. Prof.Nipa Sripairot.

The purpose of this study was to compare Matthayom Suksa I Student's English Reading Comprehension and Attitudes through Instruction Based on Concentrated Language Encounters (Model I) Approach Using Local Cultural Materials and Traditional Approach.

The samples of this study were 2 classrooms of Matthayom Suksa I during the semester of the 2010 academic year at Tesaban 2 (Banmalayu Bangkok) in Yala. The research design of the study was the randomized control group pretest-posttest design. Each group was taught with lesson of the same content for twenty 50 minutes periods. Twenty-six students were assigned to experimental group, and twenty-four students to control group. The experimental group was taught by the instruction based on concentrated language encounters approach (Model I); whereas the control group was taught by the traditional approach.

The instruments were lesson plans, English reading comprehension test, and questionnaires on attitudes in reading English for both groups. The data were analyzed by using an analysis of t-test for Dependent Samples and Independent Samples.

The results of the study indicated that;

1. English reading comprehension of the experimental and control groups were significantly different at the .01 level.
2. English reading comprehension of the experimental and the control groups were significantly higher at the .01 level.
3. The attitudes in reading English of the experimental and control groups were significantly higher at the .01 level.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อ
การสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิม

ของ

ศศิกัญจน์ ชีถนอม

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่ เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2553

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ นิภา ศรีไพโรจน์)

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.ชุติมา วัฒนะศิริ)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ นิภา ศรีไพโรจน์)

..... กรรมการ

(ดร.วนิดา พลอยสังวาลย์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาานิพนธ์นี้สำเร็จได้ดี เป็นเพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิฑูรย์ รองศาสตราจารย์ นิภา ศรีไพโรจน์ รองศาสตราจารย์ ดร.ชุตินา วัฒนศิริ ดร.วนิดา พลอยสังวาลย์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำในการศึกษาค้นคว้าตลอดจนให้ความช่วยเหลือในการตรวจสอบ ปรับปรุงแก้ไขปริญญาานิพนธ์สำเร็จด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบพระคุณ ดร.วนิดา พลอยสังวาลย์ อาจารย์อารีรัตน์ อีหวัน และอาจารย์ กมลทิพย์ จันทร์วิระยุทธ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแก้ไข เครื่องมือต่างๆ ในการวิจัยตลอดทั้ง ให้คำแนะนำและข้อคิดที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ อาจารย์หมวดวิชาภาษาต่างประเทศ และอาจารย์ทุกท่าน ของโรงเรียนเทศบาล 2 (บ้านมลาญบางกอก) จังหวัดยะลา ที่ได้อำนวยความสะดวกและช่วยเหลือ ตลอดระยะเวลาดำเนินการวิจัย และขอขอบคุณนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 2 (บ้านมลาญบางกอก) จังหวัดยะลา ทุกคนที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการวิจัยครั้งนี้

ขอโน้มรำลึกถึงพระคุณพ่อและแม่ รวมถึงญาติพี่น้องผู้ให้การสนับสนุนในการศึกษาด้วยความรัก และห่วงใย คอยให้กำลังใจ และช่วยเหลือเป็นอย่างดีเสมอมา

คุณค่าและประโยชน์ อันจะพึงมีของปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชา พระคุณพ่อแม่ ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ได้วางรากฐานการศึกษา และประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้ผู้วิจัยตราบนานทุกวันนี้

ศศิภาญจน์ ชีถนอม

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	8
สมมติฐานในการวิจัย.....	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างของหลักสูตรการเรียนรู้อาษาต่างประเทศ.....	10
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.....	16
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมท้องถิ่น.....	32
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบเดิม.....	42
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ.....	44
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ.....	57
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	68
การกำหนดกลุ่มประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง.....	68
การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	69
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	76
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	77
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	82

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	86
ความมุ่งหมาย และสมมติฐานการวิจัย.....	86
วิธีการดำเนินการวิจัย.....	86
สรุปผลการวิจัย.....	88
อภิปรายผล.....	88
ข้อเสนอแนะ.....	94
บรรณานุกรม.....	95
ภาคผนวก.....	105
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	149

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ.....	76
2 แบบแผนการทดลอง.....	76
3 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	83
4 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	84
5 ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ ก่อนและหลัง ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	85
6 ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ.....	107
7 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ.....	108
8 คะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง.....	109
9 คะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม.....	110
10 คะแนนเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง.....	111
11 คะแนนเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนควบคุม.....	112
12 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มทดลอง.....	113

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในสังคมโลกปัจจุบัน การรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็นที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะภาษาไม่ใช่เป็นเพียงเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลที่ต้องการและเพื่อการประกอบอาชีพเท่านั้น ยังสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การเจรจาต่อรองเพื่อการแข่งขันและความร่วมมือทั้งด้านเศรษฐกิจและการเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ (กรมวิชาการ. 2546: 5) ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีความจำเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคข้อมูลข่าวสารที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเพื่อเป็นเครื่องมือในการศึกษาและใช้ในชีวิตประจำวัน ภาษาอังกฤษจึงภาษาหนึ่งที่เข้ามามีบทบาทอย่างกว้างขวาง เนื่องจากเป็นภาษากลางหรือภาษาที่สองที่เกือบทั่วโลกใช้เพื่อการปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

ภาษาเป็นมรดกทางวัฒนธรรมซึ่งมนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อความคิด ความต้องการ และอารมณ์ต่างๆ ภาษามีอยู่ทุกแห่งหนในสังคมมนุษย์ ซึ่งมีการติดต่อสื่อสารกันอยู่ตลอดเวลา มนุษย์รับและถ่ายทอดวิทยาการต่างๆ จากบรรพบุรุษด้วยภาษา ภาษาจึงช่วยให้มนุษย์สามารถดำรงวัฒนธรรมไว้ได้ (ทิพย์สุดา นัยทรัพย์. 2535: 1) การเรียนรู้ภาษาจะต้องควบคู่ไปกับการเรียนรู้วัฒนธรรม เนื่องจากวัฒนธรรมแสดงให้เห็นถึงแนวการดำเนินชีวิตหรือความเป็นอยู่ของคนในชุมชนหรือสังคม สิ่งแวดล้อมและสถานการณ์ต่างๆ รอบด้าน (เสาวลักษณ์ รัตวิรัช. 2547: 51)

ในประเทศไทยมีวัฒนธรรมประจำชาติ ซึ่งเป็นเสมือนหนึ่งโครงสร้างหลักที่ยึดเหนี่ยวความเป็นชาติ เป็นเครื่องมือในการควบคุมสังคม สร้างความสงบเรียบร้อยและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันภายในชาติ แต่ในความเป็นวัฒนธรรมนี้ก็ยังคงแบ่งออกเป็นวัฒนธรรมส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และวัฒนธรรมท้องถิ่น (ธนาชาติ หล่อนกลาง. 2550) ปัจจุบันประเทศไทยได้มีนโยบายการปฏิรูปการศึกษา ซึ่งจะเห็นได้ชัดจากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้กำหนดความหมายของการศึกษาว่า หมายถึง กระบวนการเรียนรู้เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคมโดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้ขึ้นเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคมการเรียนรู้ และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดเวลา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2545: 2) และการจัดการศึกษาของไทย ได้ให้ความสำคัญกับ วัฒนธรรม ภูมิปัญญาไทย และภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องมาตรา 23 การจัดการศึกษาทั้งในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย ต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และบูรณาการตามความเหมาะสมของ

แต่ระดับการศึกษาในเรื่องต่อไปนี ข้อ 3 ความรู้เกี่ยวกับ ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม การกีฬา ภูมิปัญญาไทย และการประยุกต์ใช้ภูมิปัญญา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2545: 13-14) อีกเหตุผลหนึ่งที่เป็นจำเป็นต้องเรียนรู้วัฒนธรรมเนื่องจากภาษาและวัฒนธรรม ต้องเรียนควบคู่กันไปเสมอเพื่อความเข้าใจความหมายที่แท้จริงของการสื่อสารในแต่ละบริบทของสถานการณ์และวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2547: 51) วัฒนธรรมเป็นผลของการเรียนรู้และการถ่ายทอดโดยใช้ภาษาเป็นสื่อกลาง ถ้าปราศจากภาษาวัฒนธรรมจะไม่มีถ่ายทอดหรือเพิ่มพูนขึ้น ดังนั้นภาษากับวัฒนธรรมจึงมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ไม่สามารถแยกออกจากกันได้

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษหลักสูตรมุ่งให้เกิดทักษะทั้ง 4 ทักษะ ขึ้นในตัวของผู้เรียน ได้แก่ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน เมื่อพิจารณาทักษะภาษาอังกฤษที่จำเป็นทั้งสี่ทักษะที่กล่าวมาแล้ว พบว่าทักษะการอ่านเป็นทักษะที่มีบทบาทสำคัญมาก เนื่องจากการอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนโต และจนกระทั่งถึงวัยชรา การอ่านทำให้รู้ข่าวสารข้อมูลต่างๆ ทั่วโลก ซึ่งปัจจุบันเป็นยุคข้อมูลข่าวสาร การอ่านมีประโยชน์ในการพัฒนาตนเอง คือ พัฒนาการศึกษา อาชีพ และคุณภาพชีวิต (ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. 2542: 11) การอ่านเป็นสิ่งสำคัญที่ก่อให้เกิดความรู้ ความคิดที่แตกฉาน อันเป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิต ช่วยสนองตอบจุดมุ่งหมายต่างๆ ของชีวิต อันได้แก่ เพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็น การศึกษาหาความรู้ ความเพลิดเพลินและการพักผ่อนหย่อนใจ และเพื่อประโยชน์ในการแก้ปัญหาต่างๆ (กัลยา ยวนมาลัย. 2539: 5) นอกจากนี้ การอ่านยังเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านและผู้เขียนในการให้ความรู้ โดยการให้ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความหมาย ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่สามารถเชื่อมโยงและบูรณาการกับทักษะภาษาอื่นๆ ได้ง่ายทั้งการฟัง การพูด และการเขียน เพราะผู้อ่านย่อมดึงเอาข้อมูลของสิ่งที่อ่านเพื่อเป็นประโยชน์ในการสื่อสารกับผู้อื่นได้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531: 85)

สำนักทดสอบทางการศึกษา (2551: online) รายงานการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยประเมินผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2551 กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) โดยสำนักทดสอบทางการศึกษา รวมทุกสังกัด จำนวนนักเรียน 803,687 คน ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 34.564 และผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2551 กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวนนักเรียน 345,079 คน ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 30.643 คะแนน ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ขั้นต่ำกว่าทุกกลุ่มสาระ จากผลการรายงานดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากปัญหาต่างๆ เช่น ปัญหาครูขาดทักษะในการสอนภาษาอังกฤษ ปัญหาครูมีความรู้ความเข้าใจใน

หลักสูตรไม่ชัดเจน ครูมีภาระงานพิเศษมาก ตลอดทั้งปัญหาสื่อการเรียนการสอนไม่เพียงพอ และ
ปัญหานักเรียนขาดเจตคติที่ดีต่อการเรียน (กรมวิชาการ. 2546: 94-95)

นอกจากนี้จากการศึกษาสภาพความเป็นจริงที่ปรากฏกับพบว่านักเรียนไทยส่วนใหญ่ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีเท่าที่ควรเมื่อพิจารณาทักษะภาษาอังกฤษที่จำเป็นทั้งสี่ทักษะที่กล่าว
มาแล้ว พบว่าทักษะการอ่านเป็นทักษะที่นักเรียนใช้มากที่สุด และทักษะอ่านยังเป็นทักษะที่จำเป็นใน
การศึกษาหาความรู้ ช่วยเสริมสร้างความคิดและประสบการณ์ให้กับผู้เรียนนอกจากจะขึ้นอยู่กับทักษะ
ที่ใช้ในการอ่านแล้ว โครงสร้างความรู้เดิมของผู้อ่านและบริบทของภาษาจะช่วยให้ความหมายของ
เนื้อความที่สื่อสารชัดเจนได้มากยิ่งขึ้นโดยเฉพาะบริบทของสถานการณ์ (context of situation) และ
บริบทของวัฒนธรรม (context of culture) ที่เกี่ยวข้อง (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2550: 52)

จากความสำคัญและสภาพปัญหาต่างๆ ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีแนวคิดที่จะนำวัฒนธรรมท้องถิ่น
มาบูรณาการกับการสอนอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่1)
เนื่องจากบริบทหรือเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นเรื่องที่คุ้นเคยและใกล้ชิดกับผู้เรียน อีกทั้ง
ยังช่วยให้ผู้เรียนใช้โครงสร้างความรู้เดิม แปลความ ตีความ เดาความ จับใจความสำคัญ และบอก
รายละเอียดของเรื่อง ขยายความหรือสรุปความจากเรื่องที่อ่านได้ ประกอบกับการสอนแบบ
มุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่เน้นการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมาย และกระบวนการเรียนรู้
ด้วยกลวิธีต่างๆ ที่ให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษา มีรูปแบบของการใช้ภาษาที่เหมาะสม
เป็นตัวอย่างที่ดีในบริบทหนึ่งๆ โดยใช้สื่อการสอนที่พัฒนาในรูปแบบของบทเรียนนำและกิจกรรม เพื่อ
กระตุ้นให้ผู้เรียนได้สื่อสารในชีวิตประจำวันเป็นหลัก คู่เคียงกับภาษา รักภาษา มีความสามารถในการ
อ่าน เขียน ฟัง พูดด้วยความคิดของตนเอง เข้าใจโครงสร้างของภาษา และสามารถสรุปโดยการคิด
วิเคราะห์เป็นแนวคิดของตน หรือนำมาปฏิบัติได้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2547: 68-70) ผู้วิจัยคาดว่า
การสอนอ่านที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
(รูปแบบที่1) จะช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะการอ่าน และเกิดเจตคติที่ดีต่อการอ่านภาษาอังกฤษมาก
ขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำการสอนอ่านที่มีการใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นโดย
ใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่1) มาใช้ในการทดลองสอนผู้เรียนกลุ่มทดลองเพื่อ
นำผลที่ได้จากการวิจัยไปปรับปรุงและพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิม
2. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิม
3. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิม

ความสำคัญของการวิจัย

ผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะช่วยให้อาจารย์ผู้สอนได้แนวทางในการพัฒนารูปแบบการสอนอ่านภาษาอังกฤษในระดับต่างๆ ตลอดจนกระบวนการพัฒนา ปรับปรุงการสร้างบทเรียน วัฒนธรรมท้องถิ่นเพื่อใช้เป็นสื่อในการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษ และเพิ่มพูนความเข้าใจ วัฒนธรรมอันเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสมและน่าสนใจ

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เทศบาล 2 (บ้านมลาญบางกอก) จังหวัดยะลา ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 1 จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 50 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 2 (บ้านมลาญบางกอก) ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก ภาคเรียนที่ 1 จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 50 คน สุ่มโดยใช้วิธีจับฉลากเลือกกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (Random Assignment)

กลุ่มทดลอง จำนวนนักเรียน 26 คน ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1)

กลุ่มควบคุม จำนวนนักเรียน 24 คน ได้รับการสอนแบบเดิม

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เวลาในการทดลอง 20 คาบ คาบละ 50 นาที เป็นเวลา 5 สัปดาห์ ในภาคเรียนที่ 1

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ เป็นเนื้อหาที่นำมาจากการศึกษาวัฒนธรรมท้องถิ่นของ จังหวัดยะลาที่มีเนื้อความตามอรรถลักษณะของภาษาประเภทเรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount Genre) และประเภทวิธีการ (Procedure Genre)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอนภาษาอังกฤษ จำแนกเป็น
 - 1.1 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่น
 - 1.2 การสอนแบบเดิม
2. ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.1 ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ
 - 2.2 เจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **สื่อการสอนที่เน้นวัฒนธรรมท้องถิ่น** หมายถึง วัสดุอุปกรณ์ หรือกิจกรรมต่างๆ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยนำเอาเนื้อหาจาก วิถีชีวิตของผู้คนและวัฒนธรรมในท้องถิ่นของจังหวัดยะลา ซึ่งเป็นจังหวัดที่ตั้งอยู่ตอนใต้สุดของประเทศไทย มีลักษณะภูมิประเทศโดยทั่วไปเป็นป่าเขา ที่เนินสูง มีภูเขาเตี้ยๆ ชั้บซ้อนพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่มเหมาะสำหรับการทำนา พื้นที่ภูเขาและ เนินสูงมีการทำสวนยางและสวนผลไม้ บริเวณทางตอนใต้ส่วนใหญ่เป็นป่าเขาและเนินสูง มีป่าไม้ต่างๆ มากมาย ประชาชนในพื้นที่มีทั้งชาวไทยพุทธ ชาวมุสลิม และชาวจีน ดังนั้นในท้องถิ่นจึงมีวัฒนธรรมที่ลักษณะแตกต่างไปจากวัฒนธรรมท้องถิ่นอื่นๆ เช่น สถานที่สำคัญ วิถีชีวิต อาหารประจำท้องถิ่น เป็นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นวัฒนธรรมที่เกิดการผสมผสานกันระหว่างวัฒนธรรมของชาวไทยพุทธกับ วัฒนธรรมของชาวไทยมุสลิม

2. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้น **วัฒนธรรมท้องถิ่น** หมายถึง การสอนภาษาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาเป้าหมายที่จะเรียน รักภาษา สนุกสนานกับการเรียนภาษา มีความสามารถในการอ่าน เขียน ฟัง พูดด้วยความคิดของตนเองในระดับพื้นฐาน โดยเข้าใจโครงสร้างของภาษาขั้นพื้นฐานสามารถสื่อสารภาษาให้เป็นที่เข้าใจ และนำมาปฏิบัติ หรือเป็นแนวคิดที่เป็นประโยชน์ในสถานการณ์โดยทั่วไปในชีวิตประจำวัน โดยใช้สื่อการสอนซึ่งใช้เนื้อหาจากวัฒนธรรมในท้องถิ่นของจังหวัดยะลา ที่เกี่ยวข้องกับ วิถีชีวิต อาหารประจำท้องถิ่น และสถานที่ท่องเที่ยว ที่มีลักษณะหลากหลายและผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมของชาวไทย พุทธกับวัฒนธรรมของชาวไทยมุสลิม โดยมีขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง

การประเมินผล: สังเกตดูว่าผู้เรียนสามารถตอบคำถามง่ายๆ ของผู้สอนได้หรือไม่ เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

ขั้นตอนที่ 2 ให้นักเรียนเล่าเรื่อง ลำดับเรื่อง สนทนาหรืออภิปรายเกี่ยวกับเรื่อง อ่าน ออกเสียง เล่นบทบาทสมมติ

การประเมินผล: สังเกตความถูกต้องจากการเล่าเรื่องย้อนกลับของผู้เรียน การลำดับ เรื่อง การสื่อความเข้าใจเนื้อเรื่องจากการแสดงบทบาทสมมติ และการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

ขั้นตอนที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน โดยให้นักเรียนช่วยกันเขียนเรื่องที่อ่านลงในกระดาษแผ่นใหญ่ ครูทำหน้าที่ดูแลและชี้แนะ

การประเมินผล: สังเกตการบอกลำดับเรื่องของผู้เรียน การอ่านออกเสียงคำและประโยค และการจำคำในประโยคต่างๆ

ขั้นตอนที่ 4 ให้นักเรียนทำหนังสือเล่มใหญ่ โดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่มและช่วยกันเขียนข้อความต่างๆ ตามที่เขียนในขั้นตอนที่ 3 ลงเป็นเล่ม

การประเมินผล: สังเกตการอ่านและการทำงานร่วมกันของผู้เรียน ความรับผิดชอบในการทำงานกลุ่ม การรู้จักแบ่งปันและการช่วยเหลือซึ่งกันและกันให้งานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี สังเกตภาพที่สื่อความหมายของเรื่องว่ามีความสอดคล้องกับเรื่องได้ดีหรือไม่

ขั้นตอนที่ 5 ให้นักเรียนเล่นเกมหรือกิจกรรมทางภาษาอื่น โดยใช้หนังสือเล่มใหญ่ที่นักเรียนทำเสร็จแล้ว เป็นแหล่งการเรียนรู้และค้นคว้า

การประเมินผล: สังเกตความถูกต้องในการทำกิจกรรมทางภาษาในแต่ละจุดประสงค์ เช่น ความถูกต้องในการเทียบคำ การเรียงเรียงคำเป็นประโยค การเขียนสะกดคำ การจัดหรือเขียนเครื่องหมายวรรคตอนในประโยคหรือในการเล่นเกมนต่างๆ

3. **การสอนแบบเดิม** หมายถึง การสอนภาษาอังกฤษซึ่งโรงเรียนทั่วไปใช้สอนในโรงเรียนตามแนวการสอนแบบไวยากรณ์และแปล โดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 สร้างความสนใจ

เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยการสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ เช่น วิถีชีวิต สถานที่สำคัญ อาหารประจำท้องถิ่น

ขั้นตอนที่ 2 สอนคำศัพท์

โดยผู้สอนบอกคำแปลเป็นภาษาไทย และสอนในลักษณะเป็นรายการคำศัพท์โดด

ขั้นตอนที่ 3 สอนโครงสร้าง

อธิบายไวยากรณ์ ข้อยกเว้นต่างๆ ให้ผู้เรียนทราบ พร้อมยกตัวอย่างประกอบ แล้วให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด

ขั้นตอนที่ 4 สอนอ่าน

ให้ผู้เรียนอ่านเรื่องเกี่ยวกับ วิถีชีวิต อาหารประจำท้องถิ่น สถานที่สำคัญ แล้วแปลเป็นภาษาไทย ตอบคำถามและวิเคราะห์กฎไวยากรณ์

ขั้นตอนที่ 5 ประเมินผลการเรียนรู้

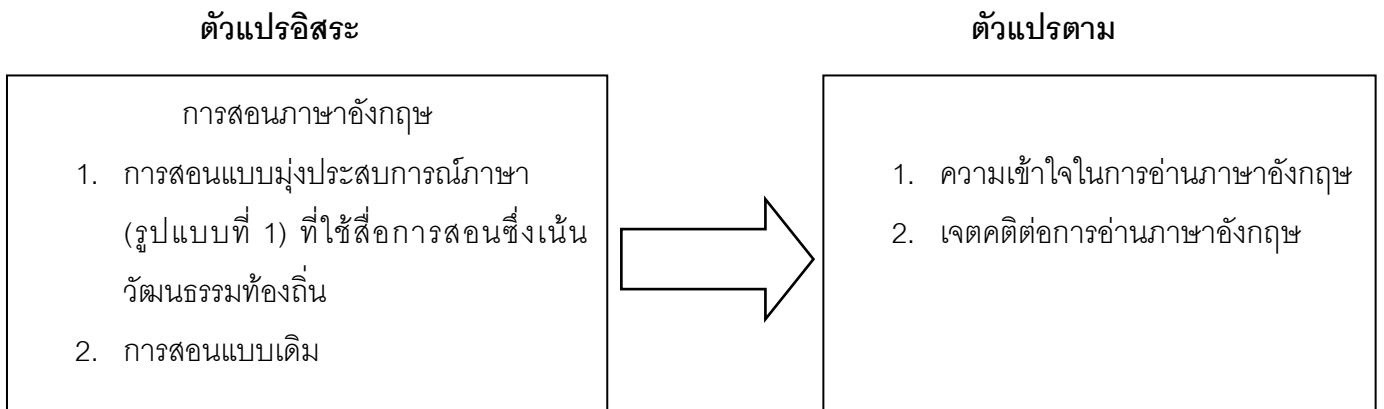
ให้ผู้เรียนทำการบ้าน ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม หรือให้ท่องคำศัพท์

4. **ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ** หมายถึง การที่ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการแปลความ ตีความ จับใจความสำคัญ บอกรายละเอียดของเรื่อง ขยายความ และสรุปข้อความหรือเนื้อเรื่องที่อ่านได้ โดยจะวัดจากคะแนนในการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ แบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

5. **เจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ** หมายถึง การแสดงออกทางความคิดเห็น ความรู้สึก และการกระทำ หรือแนวโน้มพฤติกรรมที่แสดงต่อการอ่านภาษาอังกฤษ ทั้งในด้านเนื้อหาวิชาการ ครูผู้สอน วิธีการสอน สถานที่ รวมทั้งบรรยากาศในชั้นเรียน และกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การอ่านภาษาอังกฤษ ทั้งในด้านบวกและด้านลบ ในด้านบวกได้แก่ การเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการอ่านภาษาอังกฤษ ในด้านลบได้แก่ การไม่เห็นคุณค่า หรือประโยชน์ของการเรียน ความรู้สึกไม่พอใจ ไม่ต้องการ อยากรหลีกเลี่ยงที่จะทำกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการอ่านภาษาอังกฤษ ซึ่งวัดได้จากคะแนนการทำแบบสอบถามเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) ตามแนวของลิเคิร์ต (Likert) โดยผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ และหาคุณภาพแล้ว

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้ทฤษฎีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา(รูปแบบที่1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่น ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิมมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นและนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้น
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นและการสอนแบบเดิมมีเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างของหลักสูตรการเรียนรู้อาษาต่างประเทศ
 - 1.1 โครงสร้างของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 1.2 คุณภาพของผู้เรียน
 - 1.3 สาระ
 - 1.4 มาตรฐานการเรียนรู้
 - 1.5 แนวทางการจัดทำสาระของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
 - 2.1 ความเป็นมาของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
 - 2.2 ความหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
 - 2.3 แนวทฤษฎีการสอนที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
 - 2.4 อรรถลักษณะของภาษา
 - 2.5 รูปแบบและขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
 - 2.6 ประโยชน์ของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
 - 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมท้องถิ่น
 - 3.1 ความหมายของวัฒนธรรมท้องถิ่น
 - 3.2 ความหมายของวัฒนธรรม
 - 3.3 ประเภทของวัฒนธรรม
 - 3.4 เป้าหมายการเรียนรู้วัฒนธรรม
 - 3.5 การสอนภาษาและวัฒนธรรม
 - 3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นในการเรียนการสอน
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบเดิม
 - 4.1 ความเป็นมาและความหมาย
 - 4.2 ขั้นตอนการสอนแบบเดิม
5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ
 - 5.1 ความหมายของการอ่าน

- 5.2 ความเข้าใจในการอ่าน
- 5.3 ระดับความเข้าใจในการอ่าน
- 5.4 หลักการและขั้นตอนในการสอนการอ่าน
- 5.5 องค์ประกอบที่สำคัญในการอ่านเพื่อความเข้าใจ
- 5.6 วัตถุประสงค์ของการอ่าน
- 5.7 ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ
- 5.8 ความสำคัญ และประโยชน์ของการอ่าน
- 5.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่าน
- 6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ
 - 6.1 ความหมายของเจตคติ
 - 6.2 ลักษณะของเจตคติ
 - 6.3 องค์ประกอบของเจตคติ
 - 6.4 การเกิดเจตคติ
 - 6.5 การเปลี่ยนแปลงเจตคติ
 - 6.6 ประโยชน์ของเจตคติ
 - 6.7 หลักการวัดเจตคติ
 - 6.8 มาตรการวัดเจตคติ
 - 6.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างของหลักสูตรการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1.1 โครงสร้างของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

โครงสร้างของหลักสูตรภาษาต่างประเทศกำหนดตามระดับความสามารถทางภาษาและพัฒนาการของผู้เรียน (Proficiency – based) เป็นสำคัญ โดยจัดแบ่งเป็น 4 ระดับ คือ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 1)

1. ช่วงชั้น ป.1-3 ระดับเตรียมความพร้อม (Preparatory level)
2. ช่วงชั้น ป.4-6 ระดับต้น (Beginner level)
3. ช่วงชั้น ม.1-3 ระดับกำลังพัฒนา (Developing level)
4. ช่วงชั้น ม.4-6 ระดับก้าวหน้า (Expanding level)

สรุปได้ว่า โครงสร้างของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ได้แบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ ระดับเตรียมความพร้อม ระดับต้น ระดับกำลังพัฒนา ระดับก้าวหน้า ซึ่งแบ่งตามระดับความสามารถทางภาษาและพัฒนาการของผู้เรียน

1.2 คุณภาพของผู้เรียน

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดให้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตรงตามจุดหมายของหลักสูตรอันเป็นคุณภาพตามความคาดหวังของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานการที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดคุณภาพได้ตามที่คาดหวังดังกล่าว หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดองค์ความรู้ ทักษะหรือกระบวนการ และคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมที่ผู้เรียนพึงมีเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปีแล้ว ไว้เป็นกรอบสำหรับแต่ละช่วงชั้น ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 3-4)

ช่วงชั้นที่ 1 (จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3)

1. เข้าใจและใช้ภาษาต่างประเทศ แลกเปลี่ยนและนำเสนอข้อมูล ข่าวสารในเรื่องที่เกี่ยวกับตนเอง ชีวิตประจำวัน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว
2. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศเน้นการฟัง-พูดตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ภายในวงคำศัพท์ 300-400 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)
3. ใช้ประโยคคำเดียว (One word sentence) และประโยคเดียว (Simple sentence) ในการตอบโต้ตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวันได้
4. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษาและชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษาตามระดับชั้น
5. มีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศในการเสนอข้อมูลที่เป็นความรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นตามความสนใจและวัย
6. มีความสามารถในการใช้ภาษาภายในห้องเรียนและในโรงเรียนในการแสวงหาความรู้และความเพลิดเพลิน

ช่วงชั้นที่ 2 (จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6)

1. เข้าใจและใช้ภาษาต่างประเทศแลกเปลี่ยนและนำเสนอข้อมูล ข่าวสาร สร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในเรื่องที่เกี่ยวกับตนเอง ชีวิตประจำวัน สิ่งแวดล้อมในชุมชน
2. มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศเน้นการฟัง-พูด อ่าน เขียน ตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่างและ

นันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อขาย ลมฟ้าอากาศ ภายในวงคำศัพท์ ประมาณ 1,050-1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

3. ใช้ประโยคเดี่ยว และประโยคผสม สื่อความหมายตามบริบทต่างๆ

4. เข้าใจข้อความที่เป็นความเรียงและไม่ใช่อรรถกถา ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการในบริบทที่หลากหลาย

5. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษา และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา ตามบริบทที่หลากหลาย

6. มีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ นำเสนอและสืบค้นข้อมูลความรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่เรียนตามความสนใจและระดับชั้น

7. มีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศภายในห้องเรียนและในโรงเรียน การแสวงหาความรู้เพิ่มเติม และความเพลิดเพลิน

ช่วงชั้นที่ 3 (จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3)

1. เข้าใจและใช้ภาษาต่างประเทศ แลกเปลี่ยน นำเสนอข้อมูล ข่าวสาร สร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล แสดงความรู้สึกนึกคิด และความคิดรวบยอด โดยใช้น้ำเสียง ท่าทางในรูปแบบที่เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ

2. มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด อ่าน เขียน ในหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่าง และสวัสดิการ การซื้อขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษา และอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ ประมาณ 2,100 - 2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

3. ใช้ประโยคผสม (Compound sentence) และประโยคซับซ้อน (Complex sentence) สื่อความหมายตามบริบทต่างๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

4. อ่าน เขียนข้อความที่เป็นความเรียงและไม่เป็นความเรียง ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการที่มีตัวเชื่อมข้อความ (Discourse markers)

5. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษาและชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษาตามบริบทของข้อความที่พบในแต่ละระดับชั้น

6. มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ สืบค้นข้อมูลความรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ ที่เรียนตามความสนใจและตามระดับชั้น

7. ฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศทั้งในและนอกโรงเรียน เพื่อการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง หาความเพลิดเพลินและเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพเพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง หาความเพลิดเพลินและเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

ช่วงชั้นที่ 4 (จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6)

1. เข้าใจและใช้ภาษาต่างประเทศในการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร สร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล แสดงความรู้สึกนึกคิด แสดงความคิดเห็นรอบคอบในเรื่องที่เกี่ยวกับการศึกษา งานอาชีพ ชุมชน และสังคมโลก ในรูปแบบที่เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ

2. มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด อ่าน เขียนในหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่าง และสวัสดิการ การซื้อขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษา และอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ ประมาณ 3,6000 - 3,750 คำ (คำศัพท์ที่มีระดับการใช้แตกต่างกัน)

3. ใช้ประโยคผสม (Compound sentence) และประโยคซับซ้อน (Complex sentence) สื่อความหมายตามบริบทต่างๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

4. อ่าน เขียนข้อความที่เป็นความเรียงและไม่เป็นความเรียง ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการที่มีตัวเชื่อมข้อความ (Discourse markers)

5. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษาและชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษาตามบริบทของข้อความที่พบในแต่ละระดับชั้น และสามารถนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

6. มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ สืบค้นข้อมูลความรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ ที่เรียนตามความสนใจและตามระดับชั้น จากสื่อที่หลากหลาย

7. ฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศทั้งในและนอกโรงเรียน เพื่อการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง หาความเพลิดเพลินและเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพเพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง หาความเพลิดเพลินและเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

จากการศึกษาคุณภาพของผู้เรียนตามหลักสูตรขั้นพื้นฐาน พอสรุปได้ว่า การที่จะให้ผู้เรียนพัฒนาให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตรงตามจุดหมายของหลักสูตรอันเป็นคุณภาพตามความคาดหวังของหลักสูตรขั้นพื้นฐาน เพื่อให้เกิดองค์ความรู้ ทักษะหรือกระบวนการ และคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมที่ผู้เรียนพึงมีเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนั้นจึงเกิดการแบ่งคุณภาพของผู้เรียนไว้เป็นกรอบสำหรับแต่ละช่วงชั้น คือ ช่วงชั้นที่ 1 (จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3) ช่วงชั้นที่ 2 (จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6) ช่วงชั้นที่ 3 (จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3) ช่วงชั้นที่ 4 (จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6)

1.3 สารระ

สารระของกลุ่มการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หมายถึง องค์ความรู้ที่เป็นสากลสำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วย สารระด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาและวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสารระการเรียนรู้อื่น และภาษาด้วยความสัมพันธ์กับชุมชนโลก (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 2)

สารระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communication) หมายถึง การใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อทำความเข้าใจ แลกเปลี่ยน นำเสนอข้อมูล ข่าวสาร แสดงความคิดเห็น เจตคติ อารมณ์และความรู้สึกในเรื่องต่างๆ ทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียน

สารระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม (Cultures) หมายถึง ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ พฤติกรรมทางสังคม ค่านิยม และความเชื่อที่แสดงออกทางภาษา

สารระที่ 3 ภาษาด้วยความสัมพันธ์กับกลุ่มสารระการเรียนรู้อื่น (Connections) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศในการแสวงหาความรู้ที่สัมพันธ์กับกลุ่มสารระการเรียนรู้อื่น

สารระที่ 4 ภาษาด้วยความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก (Communities) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศภายในชุมชน และเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพและการเรียนรู้ตลอดชีวิต

กล่าวโดยสรุป สารระของกลุ่มการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ แบ่งออกเป็นทั้งหมด 4 สารระ คือ สารระด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาและวัฒนธรรม ภาษาด้วยความสัมพันธ์กับกลุ่มสารระการเรียนรู้อื่น และภาษาด้วยความสัมพันธ์กับชุมชนโลก เพื่อให้เกิดองค์ความรู้ที่เป็นสากลสำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศ

1.4 มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสารระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หมายถึง ผลการเรียนรู้ที่ต้องการให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน เป็นมาตรฐานกลาง ซึ่งเป็นกรอบด้านความรู้ ทักษะกระบวนการและคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ที่สถานศึกษาสามารถนำไปปรับและพัฒนา เพื่อกำหนดเป็นผลการเรียนรู้ในหลักสูตรสถานศึกษา มาตรฐานการเรียนรู้เป็นข้อกำหนดเกี่ยวกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของผู้เรียนอันจะนำไปสู่การจัดกระบวนการเรียนรู้และการวัดประเมินผลการเรียนรู้ แบ่งออกเป็น 8 มาตรฐาน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 2-3)

สารระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต.1.1 เข้าใจกระบวนการฟังและการอ่าน สามารถตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และนำความรู้มาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

มาตรฐาน ต1.2 มีทักษะในการสื่อสารทางภาษา แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นโดยใช้เทคโนโลยีและการจัดการที่เหมาะสมเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

มาตรฐาน ต.1.3 เข้าใจกระบวนการพูด การเขียน และสื่อสารข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ ได้อย่างสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพและมีสุนทรียภาพ

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาและเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต4.1 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม

มาตรฐาน ต4.2 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การศึกษาต่อการประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือ และการอยู่ร่วมกันในสังคม

กล่าวโดยสรุปจะเห็นได้ว่า มาตรฐานการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มีเป้าหมายเพื่อมุ่งหวังให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะ ภาษาอังกฤษ อย่างต่อเนื่องตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาจนถึงระดับมัธยมศึกษา ทำให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 8 ด้าน และผู้เรียนสามารถพัฒนาคุณภาพการศึกษาเพื่อสร้างเยาวชนไทยให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข และมีศักยภาพ พร้อมทั้งจะแข่งขันและร่วมมืออย่างสร้างสรรค์ในเวทีโลกต่อไป

1.5 แนวทางการจัดทำสาระของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ในการจัดทำสาระของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สถานศึกษาสามารถพัฒนาหลักสูตร ได้ทั้งสาระการเรียนรู้ ให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและเหมาะสมกับท้องถิ่น รวมทั้งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ทักษะ คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยม ตามมาตรฐานหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 5)

แนวทางการพัฒนาหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติ มีขั้นตอนสำคัญที่สถานศึกษาต้องดำเนินการคือ

1. กำหนดนโยบาย จัดเน้นหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

2. กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี รายภาค และสาระการเรียนรู้รายปี รายภาค
3. กำหนดโครงสร้างรายวิชา
4. จัดทำคำอธิบายรายวิชา
5. จัดทำหน่วยการเรียนรู้
6. จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

กล่าวโดยสรุป การจัดทำสาระของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สถานศึกษาต้องจัดทำให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน และความเหมาะสมกับท้องถิ่น เพื่อให้ผู้เรียนเกิดองค์ความรู้ ทักษะ คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยม ตามมาตรฐานหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ทั้งนี้สถานศึกษาต้องกำหนดนโยบาย ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง โครงสร้างรายวิชา คำอธิบายรายวิชา หน่วยการเรียนรู้ และแผนการจัดการเรียนรู้ให้ชัดเจน

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

2.1 ความเป็นมาของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2547: 26-27) ได้กล่าวถึงการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounters) หรือที่เรียกย่อๆ ว่า “CLE” ซึ่งประมวลสรุปได้ดังนี้ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounters) เป็นรูปแบบการสอนที่ได้รับอิทธิพลมาจากแนวคิดของศาสตราจารย์ ดร. เคอร์ทนีย์ แคชเดน (Courtney Cazden) แห่งมหาวิทยาลัยฮาร์เวิร์ด ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยนักภาษาศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญทางการอ่าน และครูผู้สอนภาษาประเทศหลายคน เช่น ไบรอัน เกรย์ ดร. ริชาร์ด วอร์ดเกอร์ และเนียดอร์ โดย ไบรอัน เกรย์ (Brian Gray) ได้ทดลองสอนกับนร.ชาวออสเตรเลียในปี ค.ศ. 1980 ที่โรงเรียนเทรเกอร์ พาร์ค (Trager Park School) ซึ่งเป็นโรงเรียนย่านชานเมือง แอลิส สปริง (Alice Spring) รัฐนอร์เทิร์นเทร์ริทอรี (Northern Territory) ในโครงการ เทรเกอร์ พาร์ค (Trager Park project) เพื่อแก้ปัญหา การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนเทรเกอร์ พาร์ค เนื่องจากนักเรียน 90 % ของโรงเรียนเป็นชาวพื้นเมืองที่แร้นแค้นยากจน และอาศัยอยู่ตามบ้านพักชั่วคราว และบริเวณชุมชนแออัด มีประสบการณ์ด้านการอ่าน การเขียนน้อยมาก โดยเฉพาะด้านความคิดรวบยอด ทำให้การจัดโปรแกรมภาษาอังกฤษในโรงเรียน ไม่ประสบความสำเร็จ กลุ่มครูผู้สอนดังกล่าว จึงสร้างโครงการสอนภาษาที่รับประสบการณ์ภาษาทุกด้านให้เป็นอย่างธรรมชาติ ผลการทดลองสอนประสบผลสำเร็จอย่างยิ่ง คือ นักเรียนเกือบ 100 % สามารถอ่าน เขียน ฟัง พูดภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี โครงการดังกล่าวได้รับความสนใจจากนักศึกษา และได้เผยแพร่วิธีสอนนี้ไปทั่วประเทศออสเตรเลีย แคนาดา สหรัฐอเมริกา และประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

สำหรับในประเทศไทย เมื่อ พ.ศ. 2527 มีการทดลองสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นครั้งแรกในวิชาภาษาอังกฤษกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-5 ที่โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2527 โดย ริชาร์ด วอล์กเกอร์ ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยและการเรียนรู้ทางการอ่าน เบรนต์ บาร์เลท ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางการอ่านแห่งมหาวิทยาลัยบัณฑิตศึกษาบริสเบน (Brisbane College of Advanced Education) ประเทศออสเตรเลีย และเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ได้ร่วมมือกัน จัดตั้งศูนย์การอ่าน ณ โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยได้รับการสนับสนุนจาก ศ.ดร. อารี สัณหอวี ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งอาจารย์ใหญ่โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร การทดลองวิจัยเชิงปฏิบัติการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยเลือกหนังสือ "A Little Red Hen" มาใช้ทดลองสอน ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนสามารถอ่าน เขียน และพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับเรื่องที่เรียนได้เป็นอย่างดี มีเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษ และมีความคงทนในการจำคำศัพท์ต่างๆ ได้ดี (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2547: 27-30)

ในปี พ.ศ. 2528 คณะอาจารย์ผู้สอนภาษาไทยของโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ร่วมมือกันทดลองการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในวิชาภาษาไทยกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลปรากฏว่าเพียง 8-10 คาบเรียน นักเรียนสามารถจำคำ ประโยคและเขียนตัวสะกดต่างๆ ได้ดี ชอบอ่าน สนุกสนานในการทำกิจกรรมต่างๆ

จากผลการทดลองทั้งในวิชาภาษาไทยและภาษาอังกฤษดังกล่าว ดร.ริชาร์ด วอล์กเกอร์ จึงเสนอโครงการพัฒนาการอ่านในประเทศไทยกับทางโรตารีสากล และได้รับอนุมัติให้ทำเป็นโครงการนำร่อง กับนักเรียนไทยที่มีปัญหาทางภาษาที่จังหวัดสุรินทร์ ในปีการศึกษา 2530 ผลปรากฏว่า นักเรียนในกลุ่มโรงเรียนทดลองสามารถอ่าน เขียน ฟัง พูดภาษาไทย ได้ผลสัมฤทธิ์สูงกว่า นักเรียนโรงเรียนกลุ่มควบคุม มีความสนใจในการอ่าน และทำคะแนนวิชาอื่นๆ ในกลุ่มมวลดประสบการณ์ เช่น คณิตศาสตร์ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย และกลุ่มการงานพื้นฐาน อาชีพสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน หลังจากผลการทดลองวิจัยในโครงการนำร่องประสบผลสำเร็จ มูลนิธิโรตารีสากลจึงอนุมัติเงินทุน ในการดำเนินการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา หรือโครงการรู้หนังสือในประเทศไทย ซึ่งเป็นโครงการร่วมระหว่างมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติและโรตารีสากล โดยขยายผลโครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในเขตอีสานใต้ประมาณ 100 ชั้นเรียน ตั้งแต่ปีการศึกษา 2531-2536 ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1- ประถมศึกษาปีที่ 6

นอกจากนี้ในช่วงปีการศึกษา 2533-2538 ได้มีการขยายผลการใช้รูปแบบการสอนที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ จากโครงการในอีสานใต้ไปทดลองสอนภาษาไทยใน 5 จังหวัด

ชายแดนภาคใต้ ผลปรากฏว่า ผู้เรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีความสามารถในการสื่อสารภาษาไทยได้ดีขึ้นรวมทั้งเจตคติในการเรียนภาษาไทยสูงขึ้นอีกด้วย

จากการศึกษาความเป็นมาของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา สรุปได้ว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เกิดขึ้นจากความต้องการที่จะแก้ไขปัญหาให้แก่ผู้เรียนที่เป็นชาวพื้นเมืองที่ยากจน มีบ้านพักอาศัยอยู่ในบริเวณชุมชนแออัด ซึ่งมีประสบการณ์การเรียนรู้ที่น้อยมาก ไม่ว่าจะเป็นด้านการอ่าน การเขียน และโดยเฉพาะด้านความคิดรวบยอด ทำให้เกิดการจัดทำโปรแกรมภาษาอังกฤษในโรงเรียนไม่ประสบผลความสำเร็จ ดังนั้น กลุ่มครูผู้สอน จึงนำการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามาทดลองใช้ โดยสร้างโครงการสอนภาษาที่รับประสบการณ์ภาษาทุกด้านให้เป็นอย่างธรรมชาติ ผลการทดลองสอนประสบผลสำเร็จอย่างดี คือ นักเรียนสามารถ อ่าน เขียน ฟัง พูดภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี โครงการดังกล่าวจึงได้รับการยอมรับ และได้รับความสนใจจากนักศึกษา รวมทั้งมีการเผยแพร่วิธีสอนนี้ไปทั่วประเทศออสเตรเลีย แคนนาดา สหรัฐอเมริกา รวมทั้งประเทศไทยซึ่งได้รับการตอบรับที่ดีจากการทดลองการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในโรงเรียนต่างๆ

2.2 ความหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ (2534: 18) ได้ให้ความหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาไว้ว่า หมายถึง การสอนภาษาที่มุ่งเน้นปัจจัยป้อน และกระบวนการเรียนรู้ ด้วยกลวิธีต่างๆ ที่ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม และได้ประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างต่อเนื่อง บุรณาการด้วยตนเองจากการพัฒนาความเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา โดยยึดสื่อการเรียน การจัดกิจกรรม พัฒนาขึ้นอย่างมีเป้าหมายในการนำรูปแบบภาษาไปใช้สื่อสารได้ในชีวิตประจำวัน ลำดับของกระบวนการเรียนการสอนจะจัดตามหลักการพัฒนาภาษาของผู้เรียนในการรับรู้ และเรียนรู้ตามธรรมชาติ โดยคำนึงถึงความแตกต่างด้านระดับความสามารถ ความถนัด ความสนใจ และสติปัญญาของผู้เรียน กลวิธีในการสอน จะยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic linguistic) และภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) เป็นจิตวิทยาในการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง โดยใช้กระบวนการทางความคิด ซึ่งจะนำไปสู่จุดหมายปลายทางที่ต้องการ คือความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษาโดยการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อย่างอิสระและถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะตลอดจนมีเจตคติที่ดีในการเรียนรู้ภาษา

จากความหมายดังกล่าว จะเห็นได้ว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วม และได้ประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาทั้ง การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน พัฒนาภาษาของผู้เรียนในเรียนรู้ตามธรรมชาติ ซึ่งคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสม

2.3 แนวทฤษฎีการสอนที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2540: 31-35) ได้กล่าวถึงหลักการแนวทฤษฎีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นทฤษฎีบูรณาการ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถรับประสบการณ์ตรงจากการเรียนรู้ภาษา และสามารถนำไปใช้เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้จริง โดยได้รับแนวความคิดมาจากหลายทฤษฎี ดังนี้

2.3.1 แนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach)

แนวทฤษฎีการสอนนี้ เน้นให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายเข้าใจแก่ผู้เรียน (Comprehensible input) โดยใช้กระบวนการเรียนการสอน (Process) ที่เหมาะสมกับการรับรู้ทางภาษาของผู้เรียน (Language acquisition) ผลของการเรียนรู้ (Output) จะประสบความสำเร็จดังที่คาดหมายได้ ถ้าผู้สอนเข้าใจวิธีการให้ปัจจัยป้อนอย่างถูกต้องและเหมาะสม และการป้อนปัจจัยดังกล่าวจำเป็นต้องอาศัยกระบวนการสอนความคิดรวบยอดทางภาษาที่ถูกต้อง ซึ่งเป็นการเรียนรู้ภาษาโดยธรรมชาติของมนุษย์ ผู้เรียนได้มีโอกาสพัฒนาสมองทั้งซีกซ้าย และซีกขวา ผู้สอนต้องให้โอกาสผู้เรียนได้มีการฝึกซ้ำๆ ย้ำทวนพฤติกรรมที่ผู้เรียนสามารถรับรู้ทางสมองต่อไปให้บ่อยครั้งมากขึ้น เช่น อ่านซ้ำ คิดและสังเกตความคล้ายคลึง และความแตกต่างจากคำที่อ่าน และเขียน จนสามารถแก้ไขข้อบกพร่องหรือที่ผิดพลาดให้ถูกต้องได้ด้วยตนเอง การรับรู้และการเรียนรู้ก็จะมีประสิทธิภาพมากขึ้น กระบวนการสอนดังกล่าวจะเกิดขึ้นอย่างครบวงจร และต่อเนื่องกัน

2.3.2 แนวทฤษฎีการสอนแบบสื่อสาร (The Communicative Teaching Approach)

แนวทฤษฎีการสอนแบบสื่อสาร เน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นหลัก โดยอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา (Sociolinguistics) เน้นบริบท (Context) ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้เหมาะสมตามเกณฑ์ทางสังคมและวัฒนธรรม เป็นแนวการสอนที่เน้นความหมายมากกว่ารูปแบบหรือโครงสร้างของภาษา รูปแบบหรือโครงสร้างของภาษาเป็นเพียงเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้พูดสามารถสื่อสารที่ของภาษาได้ตามต้องการ จุดมุ่งหมายของแนวการสอนเพื่อการสื่อสารที่สำคัญ คือ สร้างความสามารถในการสื่อสาร (Communicative competence) ผู้สอนจะต้องจัดให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกทักษะได้ครบวงจร ด้วยการให้ผู้เรียนเข้าใจความหมาย หรือความคิดรวบยอดในบริบทก่อน โดยให้ผู้เรียนใช้ความรู้เดิมที่มีอยู่ เดาเนื้อหาจากบทอ่าน จึงให้ถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาพูด ซึ่งเป็นทักษะการฟัง-พูด ต่อจากนั้น จึงพยายามให้ผู้เรียนถ่ายทอดออกมาทางสีหน้า ท่าทาง จากการสื่อความหมายตามความคิดของตนและเป็นไปตามธรรมชาติ การสอนควรสอนทักษะ ฟัง พูด อ่าน และเขียนให้สัมพันธ์กับชีวิตจริง การพัฒนาทักษะการสื่อสารนั้น ผู้สอนต้องจัดกระบวนการเรียนการสอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่เกิดจากความคิดของผู้เรียนเอง ครูควรป้อนความหมายของบริบทภาษานั้นๆ ให้

เป็นที่เข้าใจก่อนจัดกิจกรรมที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาออกมา ซึ่งเป็นการใช้ภาษากาย (ท่าทาง) (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536: 20)

2.3.3 แนวทฤษฎีการสอนอ่าน (Teaching Reading Approach)

ทฤษฎีการสอนอ่านในปัจจุบัน มีหลายทฤษฎีที่สำคัญ คือ ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ และทฤษฎีทางจิตวิทยา โดยได้ให้คำจำกัดความของการอ่านไว้ว่า การอ่าน คือ การสร้างความหมายจากสัญลักษณ์ โดยผ่านกระบวนการทางความคิด (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536: 21; อ้างอิงจาก Smith. 1971, 1973; Goodman. 1973) วิธีและเทคนิคการสอนที่ใช้ในการสอนอ่านจึงจำเป็นต้องพิจารณาหลักการและทฤษฎีดังกล่าว เพื่อการเรียนรู้การอ่านที่ถูกต้อง และเป็นไปโดยธรรมชาติ นักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา มิได้มองการอ่านเป็นเพียงการแสวงหาความหมายเพื่อความเข้าใจสัญลักษณ์ หรือตัวอักษรเพียงอย่างเดียว แต่จะคำนึงถึงหลักการทางจิตวิทยาในการรับรู้การอ่าน การถ่ายโยงความคิดรวบยอด และองค์ประกอบอื่นที่ช่วยให้การอ่านสมบูรณ์ เช่น ความสนใจประสบการณ์เดิม และการระลึกสิ่งที่อ่าน จะเน้นการสื่อความหมายของมนุษย์ในการอ่าน ซึ่งต้องอาศัยกระบวนการตีความหมายจากสัญลักษณ์ โดยผ่านกระบวนการทางความคิด ช่วยเชื่อมโยงความรู้ระหว่างองค์ประกอบย่อยของภาษาให้เข้าใจในประโยค และอนุเขต (Paragraph) นั้นๆ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536: 23; อ้างอิงจาก Smith. 1978) นอกจากนี้ ผู้อ่านที่ดีจะใช้กระบวนการทางความคิด เพื่อสำรวจและจับใจความรวมในการอ่านก่อนพิจารณาองค์ประกอบย่อยของภาษา เพราะการอ่านหรือการตีความจากสัญลักษณ์ โดยผ่านกระบวนการทางความคิดนั้น ผู้อ่านทุกคนย่อมแสวงหาความหมายของสิ่งที่อ่านเป็นอันดับแรกเสมอ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536: 23; อ้างอิงจาก Goodman; & Burke. 1972, 1978) ลักษณะกระบวนการอ่านดังกล่าวนี้ เป็นกระบวนการอ่านที่นิยมกันมากทางด้านการอ่าน มีชื่อเรียกว่า “กระบวนการอ่านจากบนลงล่าง” (Top – Down Process) เป็นกระบวนการอ่านที่มีความสอดคล้องกับการเขียนในลักษณะโครงสร้างระดับยอด (Top Level Structure) เพราะโครงการเขียนดังกล่าว จะบ่งบอกใจความสำคัญของเรื่องราว เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร การเชื่อมโยงความรู้จากประสบการณ์เดิมในการอ่าน จะช่วยให้ผู้อ่าน อ่านเรื่องราวได้เข้าใจขึ้น เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้การอ่านเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536: 23; อ้างอิงจาก Meyer. 1975) ซึ่งผู้อ่านที่ดี จะต้องเข้าใจลักษณะ หรือชนิดของข้อความต่างๆ ด้วยการวิเคราะห์โครงสร้างของการเขียนในเนื้อความนั้น และทราบจุดมุ่งหมายของผู้เขียน เช่น การกวาดสายตา และคิดหาข้อความที่เป็นรายละเอียดบางสิ่งบางอย่างของผู้อ่านที่สัมพันธ์กับโครงการเขียน การอ่านที่มีจุดมุ่งหมายย่อมมีประสิทธิภาพดีกว่าการอ่านอย่างเลื่อนลอย (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536: 24; อ้างอิงจาก Christie. 1987) แม้ว่าเป้าหมายของการสอนอ่านจะคล้ายคลึงกัน คือ ต้องการให้ผู้เรียนมีความสามารถในการจับใจความสำคัญ หารายละเอียดของเรื่อง แปลความ ตีความ ขยายความ และมีเจตคติที่ดีในการอ่าน

เช่น รักการอ่าน สนใจการอ่าน แต่ทฤษฎีทั้งสองมีแนวทางในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอน และการให้ปัจจัยป้อนแก่ผู้เรียนแตกต่างกันไป

2.3.4 แนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน (Genre - Based Approach)

แนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานนี้ ได้รับการพัฒนาจากนักภาษาศาสตร์ชาว ออสเตรเลียได้แก่ จิม มาร์ติน โจนแอน โรเทอร์ ฟรานซิส คริสตี้ ไบรอัน เกรย์ และแมคเคน โดยยึด หลักการเกี่ยวกับทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistic Theory) ของ M.A.K Halliday ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางภาษาศาสตร์ระดับโลก และเป็นที่ยอมรับนับถือกันโดยทั่วไปในกลุ่มนักภาษา และผู้สอนภาษาในปัจจุบัน (เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์. 2547: 50; อ้างอิงจาก Martin; & Rothery. 1980, 1981; Christie. 1987, 1989) ทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบดังกล่าว จะเน้นการใช้ภาษาเพื่อสื่อ เนื้อความจากบริบทของภาษาในกาลเทศะต่างๆ ในสังคม หรือชุมชน ต่างวัฒนธรรม มีหลักการสำคัญ ดังต่อไปนี้

2.3.4.1 ภาษาและความหมาย (Language and Meaning)

ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารในแต่ละสังคมหรือชุมชนจะมีความหมายแตกต่างกันไป ตามสภาพแวดล้อมของสถานการณ์ต่างๆ วัฒนธรรม สังคม และธรรมชาติ แต่เป้าหมายสำคัญในการ สื่อสารเหมือนกันคือความเข้าใจเนื้อความ (Text) ที่ต้องการติดต่อ โดยใช้ภาษาเป็นสื่อ ไม่ว่าจะเป็น การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน หรือแม้แต่ภาษาใบหรือภาษากาย ต่างก็มีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือ ความเข้าใจเนื้อความ (Text) ดังนั้น “ความหมาย” จึงเป็นหัวใจสำคัญของการใช้ภาษา (เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์. 2547: 51)

2.3.4.2 ภาษา และบริบทภาษา (Language and Context)

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2547: 51-52) ได้กล่าวว่า บริบทภาษาเป็นองค์ประกอบ สำคัญ ที่ทำให้เนื้อความเป็นที่เข้าใจได้อย่างถูกต้อง เนื่องจากภาษาจะแปรเปลี่ยนไปตามสภาพของ บริบททางสังคม ความเข้าใจภาษาไม่ใช่จะเข้าใจเพียงแต่คำ ระเบียบไวยากรณ์ หรือเสียงที่แยกออกมา จากบริบท แต่ความเข้าใจภาษาจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อมีความเข้าใจบริบทของภาษา ดังนั้นเนื้อความของ ภาษาจึงมีอิทธิพลต่อการสื่อความหมายเป็นอย่างยิ่ง เนื้อความของภาษามีความสำคัญ 2 ประการคือ

1. เป็นผลของการสื่อความ (Output หรือ Product) หมายถึง เนื้อความจะทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวได้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่า หมายถึงสิ่งใด
 2. เป็นกระบวนการของการใช้ภาษา (Process) หมายถึง เนื้อความจะทำให้ เข้าใจได้ว่า ควรใช้ภาษาอย่างไร เพื่อสื่อความให้เป็นที่เข้าใจได้ในบริบทนั้นๆ
- ลักษณะของบริบทภาษาที่มีบทบาทในการทำให้เนื้อความมีความสำคัญ และได้ความหมายชัดเจน มี 2 ประเภท คือ

1. บริบทภาษาของสถานการณ์ต่างๆ (Context of situation) ซึ่งบริบทภาษาของสถานการณ์มีความสำคัญมาก เพราะจะสื่อเนื้อหาของสังคมหรือชุมชนให้เห็นลักษณะของการใช้ภาษาที่แท้จริงตามสภาพแวดล้อมนั้นๆ มีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการดังนี้

1.1 เรื่องราว (Field) หมายถึง เนื้อหาหรือสาระของสิ่งที่เรากำลังสื่อสารกันอยู่ทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน และภาษากาย

1.2 ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา (Tenor) ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษารวมทั้งสถานะของผู้ใช้ภาษาจะทำให้การใช้ภาษาในบริบทต่างๆ แตกต่างกันได้ แม้ว่าจะสื่อสารในเรื่องราวเดียวกันก็ตาม

1.3 วิธีในการสื่อความหมาย (Mode) การสื่อความหมาย อาจใช้ได้ทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน หรือภาษากาย ลักษณะของการใช้ภาษาจะแตกต่างกัน

2.3.4.3 ภาษาและทำเนียบภาษา (Language and Register) เมื่อบริบทภาษามีอิทธิพลทำให้ลักษณะการใช้ภาษาแตกต่างกันทั้งสถานการณ์ และวัฒนธรรม ดังนั้นทำเนียบภาษา (Register) หรือคำศัพท์เฉพาะที่ใช้ในแต่ละสถานการณ์ ย่อมแตกต่างกันด้วย

2.3.4.4 การเรียนรู้ภาษาในบริบท (Language Learning in Context) การเรียนรู้ภาษาในบริบท เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาของบริบทถูกต้องนั้น ควรเริ่มจากการรับรู้ภาษาที่ถูกต้องตามลักษณะของบริบทภาษาในสถานการณ์ต่างๆ และเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม เพื่อผู้เรียนจะได้ฝึก และเลียนแบบจากประสบการณ์ฟัง พูด อ่าน เขียน ด้วยตนเองในชนิดของภาษาหรือที่เรียกว่า อรรถลักษณะของภาษา (Genre)

จากการศึกษาแนวทฤษฎีต่างๆ พอสรุปได้ว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นการสอนที่มีความสมบูรณ์ครบถ้วนในกระบวนการพัฒนาภาษาตามหลักการและทฤษฎีต่างๆ อย่างเหมาะสมและบูรณาการกระบวนการและวิธีต่างๆ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา เพื่อสามารถสื่อสารทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน และภาษากาย สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตและสามารถศึกษาวิชาต่างๆ ได้ด้วยตนเอง

2.4 อรรถลักษณะของภาษา (Genre) เป็นทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน มีอยู่หลายชนิด แต่อรรถลักษณะของภาษาที่นิยมใช้ในการสื่อความกันทั่วไป มีดังนี้

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount)
2. รายงาน (Report)
3. การอธิบาย (Explanation)
4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น (Exposition)
5. กระบวนการวิธีการ (Procedure)

6. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative)

7. การอภิปราย (Discussion)

8. การสังเกต (Observation)

อรรถลักษณะของภาษาแต่ละชนิด มีรายละเอียดของโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Schematic structure) เพื่อการสื่อความหมายและลักษณะของภาษา (Linguistic features) ดังนี้

2.4.1 เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount) เป็นเรื่องที่คุณเขียนเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่าน มาและจากประสบการณ์ของคุณเขียน

ลักษณะโครงสร้างภาษา

1. เริ่มต้นด้วยบทนำ
2. มีลำดับเหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง
3. มีบทสรุป

ลักษณะของภาษา

1. มีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลา และลำดับเหตุการณ์
2. อ้างถึงบุคคลอย่างเฉพาะเจาะจง
3. เป็นเรื่องเล่า จึงเป็นเรื่องในอดีต
4. มีคำเชื่อม เพื่อบอกลำดับการเกิดของเหตุการณ์ก่อนหลัง และใจความต่อเนื่อง

เช่น แล้วดั่งนั้น จากนั้น ต่อจากนั้น ก่อนที่จะ หลังจากนั้น ฯลฯ

5. ตอนท้ายของเรื่องจะบอกค่านิยมหรือความเห็นส่วนตัว

2.4.2 รายงาน (Report) เป็นการเขียนเพื่อให้ความรู้แก่ผู้อ่าน

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. มีบทนำ โดยกล่าวถึงเรื่องทั่วไป ซึ่งอาจให้คำจำกัดความ หรือค่านิยมทั่วไป
2. บอกรายละเอียดของเรื่องนั้นๆ เช่น ประเภทลักษณะท่าที หรือลักษณะ

ทางพฤติกรรมคุณค่าที่มีต่อมนุษย์ ฯลฯ

ลักษณะทางภาษา

1. ใช้คำหรือภาษาเป็นกลางๆ ไม่เฉพาะเจาะจง
2. มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ การแสดงความเป็นเจ้าของ เช่น เป็น อยู่ คือ
3. อาจมีหัวข้อกล่าวเป็นเรื่องๆ
4. มักเป็นประโยคบอกเล่า

2.4.3 การอธิบาย (Explanation) เป็นการเขียนเกี่ยวกับสาเหตุ และกระบวนการของปรากฏการณ์ต่างๆ โดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ และผลว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร และเหตุใดจึงเกิดขึ้น

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. บอกหลักการ สาเหตุและผล บอกลักษณะของเหตุการณ์นั้นๆ
2. มีบทสรุปจากหลักการ

ลักษณะของภาษา

1. เป็นประโยคบอกเล่า และใช้ภาษาเป็นกลางๆ ไม่เฉพาะเจาะจง
2. มีคำสันธานเชื่อมประโยค เพื่อบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผลกัน
3. ใช้คำวิเศษณ์เชื่อมประโยค เพื่อการขยายความของการกระทำ ทำให้ชัดเจนขึ้น

2.4.4 เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น (Exposition) เป็นการเขียนแสดงความคิดเห็นส่วนตัวหรือของผู้อื่นที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นการถกเถียง หรือโต้แย้ง

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ แสดงเหตุผลเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน หรือแสดงความคิดเห็น เช่น เขียนแสดงให้เห็นประโยชน์หรือความสำคัญ

1. มีข้อความหรือประโยคสนับสนุนเหตุ และผลที่เสนอในแต่ละความคิด
2. มีบทสรุปย้ำการแสดงความคิดเห็นของตน เพื่อเน้นความสำคัญของเรื่องให้น่าสนใจ และน่าเชื่อถือ

ลักษณะของภาษา

1. มีข้อความหรือเนื้อความเกี่ยวกับความคิดเห็นของตนเอง
2. มีประโยคสนับสนุนหรือมีการขยายความในแต่ละความคิด
3. ใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 2 ในการกล่าวถึง
4. มีคำแสดงเจตคติ

2.4.5 กระบวนการ (Procedure) เป็นการเขียนแนะนำการปฏิบัติ ซึ่งจะกล่าวถึงวิธีการกระบวนการ หรือขั้นตอนการปฏิบัติที่ชัดเจน

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. ต้องมีจุดประสงค์ในการเขียนที่แน่นอน
2. ให้รายละเอียดของวัสดุอุปกรณ์ที่ต้องการใช้
3. เรียงลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ

ลักษณะของภาษา

1. เป็นประโยคคำสั่ง
2. ใช้คำกริยาที่บ่งบอกจากการปฏิบัติ

3. ใช้ภาษาเป็นกลางๆ ไม่เฉพาะเจาะจง ไม่อ้างอิงตัวบุคคล
4. ใช้คำนาม

2.4.6 **เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative)** เป็นการเขียนเรื่องเล่าจากจินตนาการ ส่วนมากเป็นเรื่องนิทาน หรือนิยาย

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. มีการนำเรื่อง กล่าวความเป็นไปของเรื่อง บ่งบอกตัวบุคคล สถานที่หรือเวลา
2. มีลำดับของเหตุการณ์ในเรื่อง
3. แสดงปมปัญหาของเรื่อง
4. แสดงการคลี่คลายของเรื่อง หรือการแก้ปมปัญหา
5. อาจให้คติพจน์ หรือข้อเตือนใจท้ายเรื่อง

ลักษณะของภาษา

1. เป็นเรื่องราวในอดีต หรือเป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว
2. ใช้บุพบทบางบอกเวลา สถานที่
3. ใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 ในการกล่าวถึงหรืออ้างอิงบุคคล หรือสิ่งของอื่นๆ
4. อาจมีการซ้ำย้ำเรื่อง
5. ใช้คำสันธานเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเรื่อง และบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผล

ความคล้อยตาม และความขัดแย้ง ฯลฯ

2.4.7 **การอภิปราย (Discussion)** เป็นการเขียนเพื่อแสดงถึงเหตุผล และความจำเป็นชี้ให้เห็นข้อดี ข้อเสีย เป็นการจูงใจผู้อื่นให้คล้อยตาม

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. เริ่มบทนำด้วยการให้หลักการ หรือความสำคัญของเรื่องอย่างชัดเจน
2. กล่าวถึงข้อขัดแย้ง หรือข้อสนับสนุนโดยการอ้างอิง แสดงเหตุผล
3. ตอนสุดท้ายกล่าวเสนอแนะเชิงสรุป ควรทำหรือสนับสนุนอย่างไร โดยย้ำหลักการ หรือความสำคัญของเรื่องเช่นเดียวกับบทนำ

ลักษณะทางภาษา

1. มีข้อความแสดงความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับตนเอง และผู้อื่น
2. ใช้ประโยคบอกเล่า
3. มีข้อความสนับสนุน หรืออ้างอิงให้เหตุผล
4. ใช้คำเชื่อม เช่น คำสันธาน คำบุพบท คำวิเศษณ์ เพื่อแสดงความขัดแย้งหรือคล้อยตาม หรือเป็นเหตุเป็นผลกัน

ตาม หรือเป็นเหตุเป็นผลกัน

2.4.8 การสังเกต (Observation) เป็นการเขียนเพื่อให้ความเห็น และให้รายละเอียดของการสังเกตสิ่งใด สิ่งหนึ่ง

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. มีบทนำเกี่ยวกับสิ่งที่สังเกต
2. มีลำดับของการบอกรายละเอียด
3. ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสังเกต

ลักษณะของภาษา

1. มีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลา หรือสถานที่ และลำดับการบอกรายละเอียด
2. ใช้คำคุณศัพท์บอกลักษณะของคำนามต่างๆ
3. ใช้ภาษาเป็นกลางๆ ไม่เฉพาะเจาะจงในการอ้างอิง

สรุปได้ว่าอรรถลักษณะของภาษา จะมีเป้าหมายในตัวเองที่ชัดเจนที่จะสื่อสารความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจ และผู้อ่านสามารถเข้าใจเนื้อความที่ได้ฟังหรือได้อ่านชัดเจน ซึ่งขึ้นอยู่กับผู้พูดหรือผู้เขียนมีเจตนาอย่างไรในการสื่อความ การเข้าใจอรรถลักษณะของข้อความต่างๆ จะทำให้การจับใจความสำคัญของเรื่อง การหารายละเอียด รวมทั้งการแสดงความคิดเห็นต่างๆ เกี่ยวกับเนื้อความที่อ่านจะทำได้ง่ายขึ้น เพราะในแต่ละอรรถลักษณะจะมีลำดับของการดำเนินเนื้อความที่แน่นอนเป็นขั้นตอนตั้งแต่เริ่มเนื้อความ ซึ่งแต่ละอรรถลักษณะจะมีลำดับของเนื้อความแตกต่างกัน การใช้ภาษาก็จะเปลี่ยนแปลงไปตามอรรถลักษณะในแต่ละเนื้อความของบริบทหนึ่งๆ ด้วย

2.5 รูปแบบและขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีเป้าหมายให้ผู้เรียนได้รู้จักเทคนิคกระบวนการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ อันได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน รวมทั้งให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษา เช่น รักการอ่าน รักการเขียน เข้าใจความรู้สึกนึกคิดจากการสื่อความหมายของภาษา และให้มีความรู้สึกรับผิดชอบในการทำงานร่วมกันช่วยเหลือเกื้อกูลกัน รู้จักประชาธิปไตย และมีความคิดสร้างสรรค์เป็นของตนเอง (เสาวลักษณ์ รัตนาวิรัช. 2550: 69-70) ซึ่งเป้าหมาย และการจัดกระบวนการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ที่ได้รับการปรับปรุงและแก้ไขแล้ว สามารถแบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ ดังนี้

2.5.1 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 (Concentrated Language Encounters Approach Model A) (เสาวลักษณ์ รัตนาวิรัช. 2547: 72-109) ได้ต้นแบบมาจากโครงการทดลองสอนของโรงเรียนเทอร์เกอร์ พาร์ค ประเทศออสเตรเลีย โดยมีเป้าหมายเพื่อพัฒนานักเรียนในระยะเริ่มเรียนภาษา ที่มีพื้นฐานประสบการณ์ทางภาษาน้อย และผู้สอนจะมีบทบาทร่วมในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนมากกว่ารูปแบบอื่น เพราะผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกการใช้ภาษาตาม

กระบวนการเรียนการสอนให้บรรลุเป้าหมายของการพัฒนาการรู้หนังสือ นำเข้าสู่การรู้หนังสือขั้นปฏิบัติการได้ต่อไป

ขั้นตอนของกระบวนการเรียนการสอน ได้จำแนกออกตามประเภทของสื่อการสอนทั้งที่เป็นบทเรียนและกิจกรรม สรุปได้ดังนี้

สำหรับสื่อการสอนที่เป็นบทเรียน

1. ผู้สอนอ่านเรื่องให้ผู้เรียนฟังทั้งเรื่อง
2. ผู้เรียนเล่าเรื่องกลับ ลำดับเรื่อง สนทนา อภิปราย อ่านเรื่อง และแสดง

บทบาทสมมติ

3. เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างผู้สอนและผู้เรียน
4. ทำหนังสือเล่มใหญ่
5. ทำกิจกรรมทางภาษา เช่น เล่นเกม และทำกิจกรรมการอ่าน การเขียน การฟัง และการพูดเพิ่มเติม

การพูดเพิ่มเติม

สำหรับสื่อการสอนที่เป็นกิจกรรม

1. ผู้สอนแนะนำอุปกรณ์ สาธิตการปฏิบัติอย่างค่อยเป็นค่อยไปที่ละขั้นตอน
2. ให้ผู้เรียนบอกอุปกรณ์ที่ใช้ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมเป็นกลุ่ม หรือตามลำพัง ตาม

ความสะดวกของการใช้อุปกรณ์

ขั้นตอนที่ 3, 4 และ 5 เหมือนกับการใช้สื่อการสอนที่เป็นบทเรียน

สื่อการเรียนการสอน จัดตามจุดมุ่งหมายของการอ่านในชีวิตประจำวัน คือ

1. อ่านเพื่อความบันเทิง ได้แก่ นิทาน นวนิยายต่างๆ ตามความสนใจตามระดับวัยของผู้เรียน

2. อ่านเพื่อเข้าใจวิธีการ ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับวิธีการต่างๆ เช่น การทำอาหาร

การประดิษฐ์ของใช้ ฯลฯ

3. อ่านเพื่อเรียนรู้ ได้แก่ เรื่องสารคดีที่น่าสนใจ หรือความรู้ทั่วไป เช่น การออกกำลังกาย การรักษาโรค ฯลฯ

การรักษาโรค ฯลฯ

2.5.2 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 (Concentrated Language Encounters Approach Model B)

(เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2547: 118-135) เป็นรูปแบบการพัฒนาผู้เรียนที่สามารถอ่านและเขียนประโยคพื้นฐานได้พอสมควรแล้วอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการอ่าน และเขียนเรื่องต่างๆ ที่มีอรรถลักษณะหลากหลาย โดยใช้ความคิดของตนเอง อาศัยการเลียนแบบ หรืออิงแบบอย่างจากบทเรียน รวมทั้งสามารถสื่อสารเป็นภาษาพูด คือ การฟังและการพูด ซึ่งผู้สอนจะมีบทบาทลดลงเพื่อฝึกปฏิบัติให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้น

ขั้นตอนในรูปแบบที่ 2 มีดังนี้

1. ผู้เรียนอ่านเรื่องร่วมกัน อภิปราย หรือสนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่ทำร่วมกับผู้สอน และทำไดอะแกรมสรุปความ
2. ผู้สอนโยงเรื่องที่ทำ อ่าน เข้าสู่เรื่องของผู้เรียนและอภิปรายร่วมกัน
3. เขียนเรื่องร่วมกันกับผู้สอนในกลุ่มใหญ่ / เขียนเรื่องของผู้เรียนเองในกลุ่มย่อย
โดยลำพัง
4. อภิปรายสนทนา และวิเคราะห์หรือรื้อลักษณะร่วมกัน จากเรื่องในเนื้อความที่ผู้เรียนเขียนขึ้นในขั้นตอนที่ 3
5. ทำกิจกรรมทางภาษา เพื่อทบทวน ฝึกความแม่นยำ และเสริมทักษะทางภาษา

2.5.3 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 (Concentrated Language

Encounters Approach Model C) (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2547: 145- 157) เป็นรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนที่มีประสบการณ์อ่าน การเขียนในระดับที่สูงขึ้น (Advance level) ให้มีโอกาสเพิ่มพูนความรู้ความชำนาญ และมีสมรรถภาพในการอ่าน เขียน ฟัง และพูดเชิงวิเคราะห์วิจารณ์ ในบริบทภาษาที่เกี่ยวข้องกับมวลประสบการณ์ในวิชาต่างๆ มากขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถหาข้อมูลจากการสื่อสารทั้งภาษาพูด และภาษาเขียนจากบทความ หรือเรื่องราวต่างๆ ที่ได้ฟัง หรืออ่านในชีวิตประจำวัน และสามารถรายงานข้อมูลต่างๆ เพื่อสื่อความให้เป็นที่เข้าใจได้อย่างถูกต้องตามกาลเทศะ

ขั้นตอนในรูปแบบที่ 2 มีดังนี้

1. ประเมินเทคนิคเตรียมวิเคราะห์ความหมายของเรื่องที่ทำโดยการเดา สรุปและลำดับความ
2. สะท้อนความคิดจากเรื่องที่ทำไปสู่การกำหนดเป้าหมาย หรือวางแผนการเรียน
3. บันทึกย่อสาระของเรื่องตามเป้าหมาย หรือแผนการเรียน
4. สังเคราะห์สาระของเรื่องและเขียนเรื่องนั้นในขั้นร่าง
5. ทบทวน ตรวจสอบ และแก้ไขงานเขียน
6. เขียนเรื่องในขั้นสุดท้าย และทำกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษา

จากรูปแบบและขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทั้ง 3 รูปแบบนั้น กล่าวได้ว่าการสอนในแต่ละรูปแบบมีจุดมุ่งหมายของการสอนแตกต่างกัน เริ่มตั้งแต่การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ซึ่งมีเป้าหมายเพื่อนักเรียนในระยะเริ่มเรียนภาษา ที่มีพื้นฐานประสบการณ์ทางภาษาน้อย ผู้สอนจะมีบทบาทร่วมในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนมากกว่ารูปแบบอื่น ส่วนรูปแบบที่ 2 และ 3 นั้นการสอนมีเป้าหมายพัฒนาผู้เรียนที่สามารถอ่านและเขียนประโยคพื้นฐานได้

พอสมควรแล้วให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการอ่าน และเขียนเรื่องต่างๆ โดยใช้ความคิดของตนเอง และเพิ่มพูนความรู้ความชำนาญ และมีสมรรถภาพในการอ่าน เขียน ฟัง และพูดเชิงวิเคราะห์วิจารณ์ ในบริบทภาษาที่เกี่ยวข้องกับมวลประสบการณ์ในวิชาต่างๆ มากขึ้น

2.6 ประโยชน์ของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ (2547: 299-301) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาไว้ดังนี้

1. ผู้เรียนสามารถใช้ความคิดของตน สื่อสารภาษาที่ต้องการได้ภายใต้การช่วยเหลือและแนะนำของผู้สอนตามระดับวัยความสามารถ และความถนัดของผู้เรียน ทำให้ประสบความสำเร็จในการสื่อสาร และมีแรงจูงใจในการใช้ภาษา เช่น การสร้างแผนผังสรุปความ (Mapping) การอภิปราย การเขียนข้อความในลักษณะต่างๆ เพื่อสื่อความหมาย เป็นต้น

2. ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ที่จะแสดงความสามารถ และความคิดสร้างสรรค์ของตนเองในการใช้ภาษาสนทนากันในการลองผิดลองถูกด้านภาษา และมีความสนใจ เช่น การอ่าน การเขียน

3. ผู้เรียนจะสนใจและรักการอ่าน การเขียนได้มากขึ้น เพราะประสบความสำเร็จในการอ่านโดยเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดี และมีกำลังใจที่จะอ่านและเขียนต่อไป

4. ผู้เรียนมีความรู้สึกประทับใจ และรู้จักทำงานร่วมกับผู้อื่นให้ประสบความสำเร็จพร้อมทั้งรู้จักประชาธิปไตย และการช่วยเหลือกันและกัน

5. กระบวนการเรียนการสอนในแต่ละขั้นตอนของแต่ละรูปแบบการสอน จะช่วยวัดและประเมินพฤติกรรมการเรียน รวมทั้งความสามารถ และความถนัดของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

6. ลักษณะของกระบวนการเรียนการสอนจะช่วยให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนได้มาก ซึ่งจะส่งผลให้เกิดโอกาสในการปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารได้มากขึ้นด้วย ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

7. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จะเอื้อต่อความแตกต่างของผู้เรียนได้ในขณะเดียวกันเนื่องจากผู้สอนสามารถให้ภาระงานแก่ผู้เรียนที่แตกต่างกันได้ตามระดับความสามารถ และความสนใจ

8. ผู้สอนสามารถจัดเนื้อหาวิชาต่างๆ เข้าสู่กระบวนการเรียนการสอนได้อย่างบูรณาการโดยไม่จำเป็นต้องแยกวิชาเรียนเป็นคาบเรียนต่างๆ ซึ่งจะช่วยลดภาระการสอนและการบูรณาการเนื้อหาวิชาต่างๆ ในหลักสูตรแก่ผู้เรียนได้

9. สามารถสอนเสริมให้กับผู้เรียนหลายกลุ่มได้ในขณะเดียวกัน ตามระดับความสามารถ

10. การวัดและการประเมินผลกระทำได้ง่าย เพราะในแต่ละชั้นตอนอาจทำการวัดและประเมินผลการปฏิบัติทางภาษาของผู้เรียนตามจุดมุ่งหมายได้อยู่แล้วในตัวอย่างต่อเนื่อง นอกจากนั้นยังวิเคราะห์ข้อบกพร่องของผู้เรียนได้ง่าย จากผลงานที่ปฏิบัติทางภาษาในกิจกรรมแต่ละชั้นตอนด้วย

กล่าวโดยสรุป ประโยชน์ของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างหลากหลายตามความถนัดและความสนใจของผู้เรียน ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ซึ่งส่งผลต่อการจัดกิจกรรมทางภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน สนุกสนาน และสนใจในการเรียนภาษามากขึ้น

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

วอล์กเกอร์ และคณะ (Walker; others. 1983: 72) ได้ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษในโครงการ เทรเกอร์ พาร์ค เรียกว่า Concentrated Language Encounter Teaching หรือการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยทำการทดลองกับนักเรียนพื้นเมืองชาวออสเตรเลียที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผลการทดลองเป็นที่น่าพอใจ นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้งภาษาพูด และภาษาเขียน

วอล์กเกอร์ และคณะ (Walker; others. 1984: 45) ได้ทดลองสอนภาษาอังกฤษแบบเดียวกันกับนักเรียนระดับ Junior และ Senior ของโรงเรียน Mapperby และ Marryvale ใช้เวลาทดลอง 18 เดือน ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนทั้งสองโรงเรียนมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงมากขึ้น

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2540: 134-135) ได้ทำการทดลองเชิงปฏิบัติการสอนวิชาภาษาอังกฤษกับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เมื่อวันที่ 30 กันยายน ถึง 9 สิงหาคม พ.ศ. 2527 โดยใช้เวลาในการทดลองประมาณ 9-10 คาบเรียน คาบเรียนละ 50 นาที ผลการทดลองพบว่า นักเรียนสามารถอธิบายเนื้อเรื่องบางตอนเป็นภาษาไทยได้ สามารถจำคำศัพท์และสำนวนบางคำได้แม่นยำ มีความสนุกสนานและสนใจ ตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างมีระเบียบวินัย สามารถอ่านเรื่องในหนังสือเล่มใหญ่ได้อย่างคล่องแคล่ว จำคำและสะกดคำต่างๆ ได้ดี

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2540: 136-137) ได้นำผลการทดลองในปีการศึกษา 2527 มาปรับปรุงขั้นตอนและเทคนิคการสอนบางประการในปีการศึกษา 2528 ผลการทดลองพบว่า นักเรียนประมาณ 80% มีความสนใจในการอ่าน จำคำ เขียนคำ และประโยคได้ดี

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2540: 139) ได้ทำการทดลองการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ในปีการศึกษา 2529-2530 ผลการทดลองพบว่า นักเรียนมากกว่า 80% สามารถทำแบบทดสอบการอ่านและการเขียนได้ดี นักเรียนสามารถจำคำศัพท์ มีความสนุกสนานกับการร้องเพลงประกอบการเรียน และการเล่นเกมบาทสมมติ

ศุภลักษณ์ สัตยวณิช (2537: 90) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาลัย อําเภอยานนาวา จังหวัดกรุงเทพฯ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนรายวิชาย่อยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 กับการสอนตามคู่มือครู ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนรายวิชาย่อยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 มีความสามารถและความสนใจในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กมลภัทร์ พุทธสันติธรรม (2545: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) กรุงเทพฯ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 ที่ใช้ชุดการสอนรายวิชาย่อยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาชนิดวิธีการ รูปแบบที่ 1 กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยชุดการสอนรายวิชาย่อยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาชนิดวิธีการ รูปแบบที่ 1 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นวลจันทร์ แซ่แท้ (2538: 80) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกรรณสูตศึกษาลัย อําเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2537 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนศูนย์การเรียนรู้ที่พัฒนาด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอน มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและมีความรับผิดชอบสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นการสอนที่มีประสิทธิภาพวิธีการหนึ่ง มีการพัฒนารูปแบบการสอนอย่างต่อเนื่อง และให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาอื่นดีขึ้นด้วย จึงนับได้ว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นวิธีการสอนที่มีการบูรณาการอย่างสมบูรณ์

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมท้องถิ่น

3.1 ความหมายของวัฒนธรรมท้องถิ่น

วัฒนธรรมท้องถิ่น บางครั้งจะใช้คำว่า วัฒนธรรมพื้นบ้าน ภูมิปัญญาท้องถิ่น และภูมิปัญญาชาวบ้าน ซึ่งความหมายเป็นเรื่องของการดำเนินชีวิตของกลุ่มคนที่อยู่ภายในชุมชนใดชุมชนหนึ่งโดยเฉพาะ ซึ่งมีขอบเขตที่อยู่อาศัยไม่กว้างนัก หรือมีลักษณะบางอย่าง เช่น ชาติพันธุ์เหมือนกันตลอดจนมีลักษณะเด่นของการดำเนินวิถีชีวิตแตกต่างจากคนกลุ่มอื่นๆ โดยรอบ

วีระ บำรุงรักษา (2541: 38) ให้ความหมายวัฒนธรรมพื้นบ้านว่า หมายถึง วัฒนธรรมของประชาชนโดยทั่วไป ประชาชนหรือชาวบ้านกำหนดหรือสร้างขึ้นมาเพื่อเป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหาและตอบสนองความต้องการของสังคมพื้นบ้าน ซึ่งเป็นสังคมย่อยในสังคมไทย

สุพัตรา สุภาพ (2536: 107) ได้กล่าวไว้ว่า วัฒนธรรมท้องถิ่น มีความหมายครอบคลุมถึงทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นแบบแผนในความคิด และการกระทำที่แสดงออกถึงวิถีชีวิตของมนุษย์ในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง หรือสังคมใดสังคมหนึ่ง มนุษย์ได้คิดสร้างระเบียบ กฎเกณฑ์วิธีการในการปฏิบัติ การจัดระเบียบตลอดจนจัดระบบ ความเชื่อ ความนิยม ความรู้และเทคโนโลยีต่างๆ ในการควบคุมและใช้ผลประโยชน์จากธรรมชาติ และถ่ายทอดต่อกันมาเป็นเอกลักษณ์ของสังคมนั้นๆ

นิคม มุสิกคามะ (2542: 5) กล่าวว่า วัฒนธรรมแต่ละท้องถิ่นไม่ว่าจะเป็นระดับใด ควรจะต้องมีเนื้อหาทางวัฒนธรรม ดังต่อไปนี้ (มรดก 3 เอกลักษณ์ 5 ภูมิปัญญา 7)

1. ประวัติศาสตร์ พัฒนาการของบรรพชนตั้งแต่ยุคก่อนประวัติศาสตร์โบราณ (ตำนานนิทาน) และเหตุการณ์สำคัญของท้องถิ่น
2. ทรัพยากรและสถานที่เก็บรักษาวัฒนธรรมสาขาต่างๆ เช่น โบราณสถาน โบราณวัตถุ และจารึก เอกสาร ตำนาน ฯลฯ
3. เอกลักษณ์ของท้องถิ่น เช่น การทำมาหากิน ภาษา ศาสนา ศิลปะ และสังคม ภูมิปัญญา และเทคโนโลยีสาขาต่างๆ
4. บุคคลสำคัญของท้องถิ่น ได้แก่ คนสำคัญในประวัติศาสตร์ และผู้นำชุมชนปัจจุบัน

จากการนิยามความหมายของวัฒนธรรมท้องถิ่นดังกล่าวมาแล้วนั้น พอสรุปได้ว่า วัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นเรื่องประสบการณ์ที่บรรพบุรุษส่วนหนึ่งได้ส่งสมมา และสืบทอดมาโดยการเรียนรู้และถ่ายทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปยังคนอีกรุ่นหนึ่ง เพื่อแก้ไขปัญหาและกำหนดแนวทางในการพัฒนาคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น ซึ่งสามารถจัดแบ่งได้เป็นด้านต่างๆ เช่น ด้านการดำรงชีวิต ด้านความเชื่อ ศาสนา พิธีกรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และวิถีชีวิต

3.2 ความหมายของวัฒนธรรม

วัฒนธรรมคือสิ่งที่มนุษย์เปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงหรือผลิตสร้างขึ้น เพื่อความเจริญงอกงามในวิถีชีวิตและส่วนรวม วัฒนธรรมคือวิถีแห่งชีวิตของมนุษย์ในส่วนร่วมที่ถ่ายทอดกันได้ เรียนกันได้ เอาอย่างกันได้ วัฒนธรรมจึงเป็นผลผลิตของส่วนร่วมที่มนุษย์ได้เรียนรู้มาจากคนสมัยก่อน สืบต่อกันมาเป็นประเพณี วัฒนธรรมจึงเป็นทั้งความคิดเห็นหรือการกระทำของมนุษย์ในส่วนร่วมที่เป็นลักษณะเดียวกัน และสำแดงให้ปรากฏเป็น

ควิน และฮอลแลนด์ (Hinkel. 1999: 77; citing Quinn; & Holland. 1987) วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ไม่คงที่ วัฒนธรรมเกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตประจำวันของผู้คน นอกจากนี้ วัฒนธรรมยังเป็นตัวความรู้ที่แลกเปลี่ยนกันได้ นั่นคือ เป็นสิ่งที่ผู้คนต้องรู้เพื่อที่จะปฏิบัติ กระทำสิ่งต่างๆ และตีความตามประสบการณ์ส่วนตัว การกระทำนี้รวมถึง คำพูดทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียน การแลกเปลี่ยนความรู้ในรูปของพฤติกรรมทางคำพูดหมายถึง บทสนทนาที่คุ้นเคยในการใช้ภาษาซึ่งใช้สำหรับการตีความ หรือทำความเข้าใจ สำหรับการกระทำหรือคำพูดของผู้อื่น

เซนเดน (อมรวิชช์ นาครทรรพ. 2546: 6; อ้างอิงจาก Zenden. 1996.) ได้ให้ความหมายของวัฒนธรรมไว้ว่า หมายถึง มรดกทางสังคมที่ครอบคลุมถึงแบบความคิด ความรู้สึก ค่านิยมตลอดจนแบบแผนการประพฤติปฏิบัติที่ถ่ายทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่ง

แบทเทิล และพล็อค (Bayyurt. 2006: 234; citing Bates; & Plog. 1991) ให้ความหมายวัฒนธรรม คือ ระบบการแบ่งปันความเชื่อ ค่านิยม ประเพณี พฤติกรรม และเครื่องมือเครื่องใช้ ซึ่งสมาชิกของสังคมใช้จัดการกับโลกของพวกเขาและกับสังคมอื่น

ทอมสัน (Hinkel. 1999: 77; citing Thompson. 1990) ให้ความหมายวัฒนธรรมว่า หมายถึง รูปแบบของความหมายที่แสดงให้เห็นในรูปสัญลักษณ์ รวมถึง การกระทำ ถ้อยคำ และวัตถุที่มีความหมายชนิดต่างๆ โดยเป็นคุณธรรมซึ่งบุคคลสื่อสารและแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับผู้อื่น

ประเวศ วะสี (2547: 279) ได้ให้ความหมาย วัฒนธรรมว่า หมายถึง วิถีชีวิตร่วมกันของกลุ่มชนที่สอดคล้องกับสิ่งแวดล้อมหนึ่งๆ มีความเชื่อ ระบบคุณค่า การทำมาหากิน ชีวิตความเป็นอยู่ และขนบธรรมเนียมประเพณีร่วมกัน

สาโรช บัวศรี (2531: 37) ให้ความหมายของวัฒนธรรมไว้ว่า “วัฒนธรรม หมายถึง ความดี ความงาม และความจริงใจในชีวิตมนุษย์ที่มีต่อความสวยงามและความรู้สึกของมนุษย์”

นิคม มุสิกคามะ (2542: 3) กล่าวว่า วัฒนธรรม คือ รูปแบบวิถีชีวิตของคนเผ่าต่างๆ ที่เป็นจิตวิญญาณ ทำให้คนมีการดำรงชีวิต มีความสุขกาย สบายใจ อยู่เย็นเป็นสุข เป็นผลที่เกิดจากภูมิปัญญาและเทคโนโลยีของเผ่าพันธุ์

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2545) ให้ความหมาย วัฒนธรรมไว้ ดังนี้ วัฒนธรรมเป็นเรื่องเกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนในการอยู่ร่วมกันในสังคม หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งหมายถึง วิถีชีวิตของสังคม ซึ่งประกอบด้วยระบบความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ มนุษย์กับสังคม มนุษย์กับสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีทั้งส่วนที่เป็นธรรมชาติและสิ่งสร้างสรรค์ของมนุษย์ เนื่องจากองค์ประกอบดังกล่าว มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ งานวัฒนธรรมจึงต้องมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเพื่อให้สอดคล้องกับ สภาพการณ์ของมนุษย์ สังคมและสิ่งแวดล้อมนั้นๆ

ยศ สันติสมบัติ (2540: 17) กล่าวถึงลักษณะพื้นฐานที่สำคัญของวัฒนธรรมตามแนวคิดของ นักมานุษยวิทยา ไว้ 6 ประการ คือ

1. วัฒนธรรมเป็นระบบความคิดและค่านิยมที่สมาชิกสังคมมีส่วนร่วม
2. วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่มนุษย์เรียนรู้
3. วัฒนธรรมมีพื้นฐานมาจากการใช้สัญลักษณ์
4. วัฒนธรรมเป็นองค์รวมของความรู้และภูมิปัญญา
5. วัฒนธรรมคือกระบวนการในการกำหนดนิยามความหมายของชีวิตและสิ่งที่อยู่รอบตัว มนุษย์
6. วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ไม่หยุดนิ่ง แต่เปลี่ยนแปลงปรับตัวอยู่ตลอดเวลา

อมรา พงศาพิชญ์ (2537: 1-2) ได้กล่าวถึงวัฒนธรรมไว้ว่า วัฒนธรรม คือสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น กำหนดขึ้น มีใช้สิ่งที่มนุษย์ทำตามสัจชาติญาณ อาจเป็นการประดิษฐ์วัตถุสิ่งของขึ้นใช้ หรืออาจเป็น การกำหนดพฤติกรรม และ/หรือ ความคิดตลอดจนวิธีการหรือระบบการทำงาน ฉะนั้นวัฒนธรรม ก็คือ ระบบในสังคมที่มนุษย์สร้างขึ้น มีไ้ระบบที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ ตามสัจชาติญาณ วัฒนธรรมเป็น ระบบสัญลักษณ์ในสังคมที่มนุษย์สร้างขึ้นมา แล้วจึงสอนให้คนรุ่นหลังๆ ได้เรียนรู้หรือนำไปปฏิบัติ วัฒนธรรมจึงต้องมีการเรียนรู้และมีการถ่ายทอด

กล่าวโดยสรุปแล้วคำว่า วัฒนธรรม หมายถึง วิถีแห่งการดำรงชีวิตของคนในสังคมนั้นๆ นับตั้งแต่การดำรงชีวิตในแต่ละวัน การกิน การอยู่ การแต่งกาย การพักผ่อน การทำงาน การจรรยาบรรณ ขนส่ง การแสดงอารมณ์ การอยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะ ซึ่งวิถีชีวิตนั้น เริ่มมาจากการที่มีต้นแบบ อาจจะเป็นตัวบุคคลแล้วมีคนส่วนใหญ่ หรือประชาชนส่วนใหญ่มีความเห็นด้วยและ ปฏิบัติสืบทอดกันมา โดย สิ่งนั้นต้องเป็นสิ่งที่ดีงามเพื่อดำรงไว้ซึ่ง วัฒนธรรมไทย トラバจบชั่วลูกชั่วหลาน

3.3 ประเภทของวัฒนธรรม

ทิพย์สุดา นัยทรัพย์ (2535: 7) แบ่งวัฒนธรรมในสังคมออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. วัฒนธรรมที่เป็นรูปธรรม เกิดจากการกระทำของมนุษย์ ได้แก่
 - ที่อยู่อาศัย อาหารการกิน เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค

- เครื่องมือเครื่องใช้ เช่น ช้อน ส้อม ตะเกียบ จอบ เสียม ฯลฯ
 - สิ่งก่อสร้าง เช่น บ้านเรือน ปราสาทราชวัง ตึก โบสถ์ วิหาร ศาล สะพาน ฯลฯ
 - ยานพาหนะ เช่น เรือ รถ เครื่องบิน โทรศัพท์ ฯลฯ
 - งานศิลปะ เช่น ภาพวาด รูปปั้น ดนตรี ฯลฯ
- และภาษา เครื่องแต่งกาย โบราณสถาน โบราณวัตถุ เป็นต้น

2. วัฒนธรรมที่เป็นนามธรรม (จิตใจ) เป็นสิ่งที่ทำให้ปัญญาและจิตใจมีความเจริญงอกงาม หรือเป็นหลักในการดำเนินชีวิต ได้แก่ การปฏิบัติทางศาสนา การปฏิบัติตามกฎหมายหรือขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อถือโชคลางและเครื่องรางของขลังต่างๆ เป็นต้น

วัฒนธรรมทั้ง 2 ประเภทเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกันในชีวิตแยกจากกันไม่ได้ บรรพบุรุษได้สร้างสรรค์วัฒนธรรมทั้งทางวัตถุและจิตใจไว้ และสืบต่อกันมาเป็นเอกลักษณ์ของชาติ

นิคม มุสิกคามะ (2542: 3-4) ได้แบ่งวัฒนธรรมออกเป็นสาขาใหญ่ 3 ระบบ คือ

1. มรดกทางวัฒนธรรมในอดีต (Heritage) คือ หลักฐานที่เกี่ยวกับการดำรงชีพของบรรพชนในอดีต จำแนกออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ อนุสรณ์สถาน (Monuments) โบราณศิลปวัตถุ (Artifacts) และเอกสารตำนาน (Archive)

2. วัฒนธรรมทั่วไป (Common living culture) ได้แก่ รูปแบบและเอกลักษณ์ในการดำรงชีพแบบเผ่าพันธุ์ แสดงให้เห็นรูปแบบของเผ่าพันธุ์นั้น เช่น การดำรงชีพ (Living) ภาษา (Language) ศาสนา (Religion) ศิลปะและสุนทรียภาพ (Aesthetic) และสังคม เศรษฐกิจและการเมือง (Social)

3. ภูมิปัญญาและเทคโนโลยี (Wisdom and technology) ได้แก่ ความรู้ความสามารถของประชาชนในการคิดค้น ประดิษฐ์ สร้างสรรค์ เพื่อทำให้คุณภาพชีวิตดีขึ้น ภูมิปัญญาไทยสมัยโบราณซึ่งเด็กไทยเรียนกับพระสงฆ์ มี 7 สาขา คือ

1. ไสยะ วิหะระ วิศวะ และ โหราศาสตร์
2. ภาษาศาสตร์
3. เกษตรศาสตร์
4. รัฐศาสตร์
5. ยุทธศาสตร์
6. เภสัชศาสตร์และการพยาบาล
7. ศิลปศาสตร์และนาฏดุริยางค์ศาสตร์

สำนักโบราณคดีและพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ กรมศิลปากร (2540: 10) ได้จำแนกสถานภาพวัฒนธรรมไทยเป็น 2 แบบ คือ

1. มรดกทางวัฒนธรรม (Cultural heritage) คือ รากเหง้าพัฒนาการของคนนิรนามที่ผ่านจากยุคหิน เดิบโต ปรับปรุง เปลี่ยนแปลง สืบต่อมาจากสภาพของกาลเวลาและสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ และสังคม จนถึงปัจจุบัน ต้องรักษาไว้ไม่ให้สูญ เพื่อเกื้อกูลเกียรติภูมิของท้องถิ่น ประกอบด้วย อนุสรณ์สถาน (Monument) ภาษา (Ipiigraphy) ศิลปะและเครื่องมือ (Artifact)

2. วัฒนธรรมร่วมสมัยเอกลักษณ์ไทยที่ดี (Contemporary life Thai identity) คือ แบบแผนการพัฒนาสังคมให้เกิดการสุขกาย-สบายใจในการดำรงชีพ (อาหาร เสื้อผ้า ยารักษาโรค และที่อยู่อาศัย) การประเพณีปฏิบัติทางด้านศาสนา การใช้ภาษาถิ่น ภาษาชาติ การสร้างสรรค์ศิลปะ เพื่อพัฒนาบ้านเมืองให้เหมาะสม สวยงาม ประกอบด้วย การดำรงชีพ (Life) ภาษา (Language) ศาสนา (Religion) ศิลปะ (Art) และการละเล่น สังคม (Social)

แม่น้ำส ขวลิต (2543: 10-15) และนิคม มุสิกคามะ (2545: 187-188) ได้ให้คำนิยามขอบเขตของแต่ละสาขาของวัฒนธรรมไว้ ดังนี้

1. อาหารและโภชนาการ หมายถึง ความสามารถในการเลือกสรรวัตถุดิบที่มีอยู่ในชุมชนมาประดิษฐ์ ปรุงแต่งอาหาร ได้อย่างเหมาะสมกับความต้องการของร่างกายในสภาวะการณ์ต่างๆ ตลอดจนจนการผลิตออกเป็นสินค้า

2. ศาสนาและพิธีกรรม หมายถึง เป็นสถานที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจ และเป็นที่ยึดประกอบพิธีกรรมทางศาสนา รวมทั้งการประกอบพิธีกรรมของศาสนาต่างๆ เช่นวัดต่างๆ มัสยิด โบสถ์คริสต์

3. การเกษตรและการทำมาหากิน หมายถึง ความสามารถในการผสมผสานองค์ความรู้ทักษะ และเทคนิคทางด้านการเกษตรกับเทคโนโลยีโดยการพัฒนาบนพื้นฐานคุณค่าดั้งเดิม ซึ่งคนสามารถพึ่งพาตนเองในสภาวะการณ์ต่างๆ ได้เช่น การทำเกษตรแบบผสมผสาน การแก้ปัญหา การเกษตร ด้านการตลาด การแก้ปัญหาด้านการผลิต (เช่น การแก้ไขโรคและแมลง, การปลูกป่าชายเลน) และรู้จักปรับใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมกับการเกษตร เป็นต้น

4. ประเพณีและวัฒนธรรม หมายถึง ความสามารถในการอนุรักษ์และสืบทอดวัฒนธรรม ประเพณี ที่สืบทอดกันมาในกลุ่มชน มักเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของชุมชนนั้นๆ เช่น ประเพณีชักพระ ประเพณีกฐินทางน้ำ ฯลฯ

5. ศิลปหัตถกรรม หมายถึง ความสามารถในการผลิตสิ่งของที่เป็นเครื่องมือเครื่องใช้ที่สร้างขึ้นด้วยมือและประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ในการแปรรูปผลผลิตที่มีทั้งประโยชน์ใช้สอยมีคุณค่าทางศิลปะและความงาม มักมีรูปแบบและความงามตามความนิยมของกลุ่มชนในท้องถิ่นนั้นๆ

6. ศิลปการแสดงและดนตรี หมายถึง ความสามารถในการสร้างสรรค์งานด้านดนตรีและการขับร้องของชาวบ้านตามแบบอย่างที่ยึดถือกันมาในแต่ละท้องถิ่น เช่น ซอ เพลง พวงมาลัย

การแสดงหนังใหญ่ การแสดงโขนกลางแจ้ง การแสดงหุ่นกระบอก ทั้งดนตรีและการขับร้องของชาวบ้านมักแสดงในงานบันเทิงหรือเพื่อประกอบพิธีกรรมตามขนบประเพณีของท้องถิ่น

7. ธุรกิจและสวัสดิการชุมชน หมายถึง ความสามารถในการจัดสวัสดิการและบริหารกองทุนและสวัสดิการชุมชน ทั้งที่เป็นเงินตราและโภคทรัพย์ เพื่อประกันคุณภาพชีวิตของคนให้เกิดความมั่นคงทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม

8. ประวัติศาสตร์และโบราณคดี หมายถึง เรื่องราวประวัติศาสตร์ที่ได้มีการบันทึกจากหลักฐานที่มนุษย์ทำขึ้นและตกทอดมาในรูปแบบของศิลปกรรมสืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

9. บุคคลสำคัญ หมายถึง บุคคลที่มีชื่อเสียง และเป็นผู้ที่ทำคุณประโยชน์ให้กับชาติบ้านเมือง เช่น พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย พระเกจิอาจารย์ แผลดอิน-จัน หลวงประดิษฐไพเราะ ฯลฯ

10. แหล่งเรียนรู้ทางวัฒนธรรม หมายถึง สถานที่ที่มีการจัดถ่ายทอดความรู้ ภูมิปัญญาท้องถิ่นให้กับคนรุ่นหลังเพื่อนำไปประกอบอาชีพ หรือเพื่อการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นให้คงอยู่สืบไป เช่น บ้านดนตรี เป็นต้น

11. แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม หมายถึง แหล่งที่บอกกล่าวถึงเรื่องราววัฒนธรรม ประเพณีท้องถิ่นของคนในชุมชน

12. สิ่งแวดล้อม หมายถึง ความสามารถเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทั้งการอนุรักษ์ พัฒนา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมบูรณ์และยั่งยืน

13. การแพทย์แผนไทยและสมุนไพร หมายถึง ความสามารถในการจัดการป้องกันและรักษาสุขภาพของคนในชุมชน โดยเน้นให้ชุมชนสามารถพึ่งตนเองทางด้านสุขภาพและอนามัยได้

14. ทำเนียบหัวหน้าส่วนราชการ หมายถึง หัวหน้าหน่วยงานราชการในจังหวัดที่ดำรงตำแหน่งอยู่ในปัจจุบัน

15. เพลงเกี่ยวกับจังหวัด หมายถึง บทเพลงที่เนื้อหาสาระเกี่ยวกับจังหวัดที่กล่าวถึงความงามของธรรมชาติ หรือความงามของหญิงสาว

วีระ บำรุงรักษ์ (2541: 37) ได้แบ่งวัฒนธรรมไทยออกเป็น 3 ระดับดังนี้

1. วัฒนธรรมพื้นบ้าน
2. วัฒนธรรมแห่งชาติ
3. วัฒนธรรมสากลหรือวัฒนธรรมนานาชาติ

นิคม มุสิกคามะ (2542: 5) แบ่งวัฒนธรรมเป็น 3 ระดับ คือ

1. วัฒนธรรมท้องถิ่น หรือวัฒนธรรมพื้นบ้าน (Native culture หรือ Localization etc.) คือ รูปแบบในการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่น ซึ่งแสดงให้เห็นในรูปแบบการทำมาหากิน ภาษา ความเชื่อ ศิลปะ ครอบครัวยุติ ศรีอญาติ ฯลฯ ที่ทำให้เกิดความสุขกายสบายใจแก่ชุมชน

2. วัฒนธรรมแห่งชาติ (National culture) คือ วิถีชีวิตผู้คนที่รัฐบาลกลางเลือกสรรจากวัฒนธรรมพื้นบ้านมาเป็นแนวปฏิบัติให้คนส่วนใหญ่ในรัฐใช้ถือปฏิบัติตามกฎหมาย และแนวที่รัฐกำหนดเป็นนโยบายและวิธีการดำเนินงาน

3. วัฒนธรรมโลก (International culture) คือ อนุสัญญาาระหว่างประเทศแห่งกรุงเวียนนา ว่าด้วยสิทธิมนุษยชน สีมิว ปัญหาสตรี เด็ก คนชรา คนพิการ และผู้ลี้ภัยทางการเมือง ฯลฯ

โดยสรุปแล้วประเภทของวัฒนธรรมสามารถแบ่งได้อย่างหลากหลายแต่ที่เห็นเด่นชัด คือ วัฒนธรรมที่เป็นรูปธรรมซึ่งเกิดจากการกระทำของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นภาษา เครื่องแต่งกาย หรือปัจจัยสี่ และวัฒนธรรมที่เป็นนามธรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้จิตใจมีความเจริญอกงาม หรือเป็นหลักในการดำรงชีวิตรวมทั้งขนบธรรมเนียมประเพณีที่บรรพบุรุษได้สร้างสรรค์และสืบทอดกันมารุ่นสู่รุ่น

3.4 เป้าหมายการเรียนรู้วัฒนธรรม

เพจจ (อมรวิชัย นาคกรทรรพ. 2546: 15; อ้างอิงจาก Paige. 1997) ได้ระบุวัตถุประสงค์สำคัญของการเรียนรู้วัฒนธรรมว่าควรครอบคลุมในเรื่องต่อไปนี้

1. เรียนรู้เกี่ยวกับตนเองในฐานะหน่วยย่อยของวัฒนธรรม
2. เรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมและผลกระทบต่ออัตลักษณ์ พฤติกรรม และการสื่อสารของมนุษย์
3. เรียนรู้เกี่ยวกับความหลากหลายทางวัฒนธรรม
4. เรียนรู้เกี่ยวกับลักษณะเฉพาะทางวัฒนธรรมของตน
5. เรียนรู้แนวทางการค้นคว้าและเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม

นอสเตรนดส์ (อมรวิชัย นาคกรทรรพ. 2546: 14-15; อ้างอิงจาก Nostrands. 1992) ได้กำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนรู้วัฒนธรรมของเด็ก โดยแบ่งเป้าหมายเป็น 9 ประการได้แก่

1. สามารถแสดงพฤติกรรมในสถานการณ์ทางสังคมต่างๆ อย่างเหมาะสม
2. สามารถเล่าเกี่ยวกับลักษณะสำคัญของวัฒนธรรมประจำชาติได้
3. สามารถบอกได้ว่าสิ่งใดเป็นวัฒนธรรมประจำชาติเมื่อได้พบเห็น
4. สามารถอธิบายความหมายของการแสดงออกทางวัฒนธรรมแต่ละอย่าง

5. สามารถอธิบายถึงผลในเชิงคุณค่าของวัฒนธรรมที่มีต่อคนในสังคมภายใต้สถานการณ์ต่างๆ

6. สามารถบอกหรือแสดงให้เห็นเจตคติที่จำเป็นในการปรับตัวให้เป็นที่ยอมรับในสังคมต่างวัฒนธรรม

7. สามารถเขียนสรุปความคิดในเชิงประเมินคุณค่าของวัฒนธรรมได้

8. สามารถแสดงวิธีการที่เหมาะสมในการศึกษาค้นคว้าทางวัฒนธรรม

9. สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างความหมายของวัฒนธรรมกับคุณค่าที่มีต่อสังคมมนุษย์โดยรวมได้

ซีล่าย (Seelye. 1993: 20) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายเบื้องต้นของชั้นเรียนการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมก็คือการให้ผู้เรียน เรียนรู้เพื่อสื่อสารกับผู้ที่ไม่ได้ใช้ความเชื่อ ความคิดที่เป็นเงื่อนไขวัฒนธรรมเดียวกับตน ถ้าคนที่มีจากวัฒนธรรมเป้าหมายไม่พูดภาษาของเรา เราเองจำเป็นต้องเรียนภาษาอื่นซึ่งไม่ยากเท่ากับความเชื่อที่มีอยู่ในภาษานั้นๆ

อมรวิชัย นาคทรพรพ (2546: 74-75) ได้สรุปเป้าหมายหลักของการเรียนรู้วัฒนธรรมที่ดีควรครอบคลุมในเรื่องต่อไปนี้

1. การให้ผู้เรียนมีทักษะทางวัฒนธรรม หมายถึง ความสามารถในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลร่วมวัฒนธรรม หรือต่างวัฒนธรรม

2. การให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับรากเหง้าและการดำรงอยู่ของวัฒนธรรมของตน

3. การให้ผู้เรียนบังเกิดความซาบซึ้งในคุณค่าทางวัฒนธรรมของตนผ่านกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นบทบาทของผู้เรียนเป็นสำคัญ

4. การให้ผู้เรียนมีความตระหนักในหน้าที่ของตนในฐานะสมาชิกหน่วยหนึ่งทางวัฒนธรรม

5. การให้ผู้เรียนเกิดความเคารพในความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมีความสามารถปรับตัวในการใช้ชีวิตและการทำงานในบริบทต่างวัฒนธรรมได้

กล่าวโดยสรุป เป้าหมายการเรียนรู้วัฒนธรรมมุ่งเน้นให้ผู้เรียน เรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของตนเอง และวัฒนธรรมที่หลากหลาย เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในรากเหง้า และซาบซึ้งในคุณค่าทางวัฒนธรรมของตนเอง รวมทั้งสามารถบอกเล่าถึงเอกลักษณ์ประจำชาติ หรืออธิบายความหมายของการแสดงออกทางวัฒนธรรมแต่ละอย่างทั้งวัฒนธรรมของตนเองและวัฒนธรรมที่แตกต่าง

3.5 การสอนภาษาและวัฒนธรรม (Language teaching and culture)

มอแรน (อมรวชิษฐ์ นาครทรรพ. 2546: 13; อ้างถึงจาก Moran. 2001) ได้นิยามการเรียนรู้วัฒนธรรมไว้ว่า คือ กระบวนการในการได้มาซึ่งความรู้ ทักษะ และเจตคติที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมทั้งที่เป็นวัฒนธรรมทั่วไปอันเป็นสากลนิยมและที่เป็นวัฒนธรรมเฉพาะหมู่เหล่า ทั้งนี้เพื่อให้บุคคลสามารถมีปฏิสัมพันธ์ สื่อสาร และใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่นอย่างดีไม่ว่าจะเป็นบุคคลในวัฒนธรรมเดียวกันหรือมาจากต่างวัฒนธรรม กระบวนการดังกล่าวเป็นกระบวนการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของบุคคลที่ต้องนำผู้เรียนมามีส่วนร่วมให้ถูกกระตุ้นทั้งในทางปัญญา การกระทำ และความรู้สึกร่วมกัน

เวดส์ (Baker. 2005: 42; citing Valdes. 1990) กล่าวว่า วัฒนธรรมจะเป็นส่วนหนึ่งในบทเรียนภาษาเสมอ ควรได้รับการจัดไว้อย่างเป็นระบบและรับรู้ได้ในชั้นเรียน ผู้สอนภาษาจึงควรคุ้นเคยกับทั้งวัฒนธรรมของผู้เรียนและวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมาย และสามารถชี้มุมมองข้ามวัฒนธรรมได้ นอกจากนี้สื่อการสอนควรกระตุ้นผู้เรียนให้สะท้อนการเปรียบเทียบระหว่างวัฒนธรรมและทำให้ผู้เรียนสามารถสร้างมุมมองวัฒนธรรมด้วยตนเองผ่านสื่อวัฒนธรรม ภาษาเป้าหมาย สื่อข้ามวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตของคนนอกวัฒนธรรมภาษาเป้าหมายและการสร้างสื่อการเรียนการสอนจากท้องถิ่น

ฮินเกน (Hinkel. 1999) กล่าวถึงหนังสือเรียนภาษาอังกฤษไว้ว่า เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่าหนังสือเรียนเป็นสื่อหลักในชั้นเรียนภาษา หนังสือเรียนอาจเป็นทั้งผู้สอน ผู้ฝึก ผู้เชี่ยวชาญ แหล่งข้อมูล และเป็นอุดมคติในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ หนังสือเรียนเหล่านี้ผลิตขึ้นเป็นจำนวนมากสำหรับการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (EFL) และการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (ESL) มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ได้ทั่วโลก และมีจุดหมายที่ตรงกับความต้องการของผู้เรียนภาษา ดังนั้นหนังสือเรียนจึงสามารถทำหน้าที่ทางภาษาและการสื่อสารทางวัฒนธรรมได้ดี ดังนั้นจึงเป็นเรื่องสำคัญที่หนังสือเรียนเหล่านี้ต้องผนวกองค์ประกอบสำคัญในการสอนภาษา นั่นคือ วัฒนธรรมของภาษานั้นและเหมาะสมกับความต้องการ ภูมิหลังทางวัฒนธรรม และระดับของผู้เรียน เป็นที่น่าเสียดายที่คุณลักษณะของวัฒนธรรมเป้าหมาย เช่น ภาษาพูดและภาษาเขียนทางประวัติศาสตร์ วรรณคดี ดนตรี ละคร นาฏศิลป์ ทัศนศิลป์ การเฉลิมฉลองและการดำเนินชีวิตของเจ้าของภาษามักจะไม่ได้รับการนำเสนอในหนังสือเหล่านี้เท่าที่ควร รวมทั้งไม่ได้นำเสนอปรากฏการณ์ระหว่างวัฒนธรรมเช่นกัน การผลิตหนังสือเรียนระดับชาติสำหรับประเทศใดประเทศหนึ่งต้องสามารถเป็นกระจกสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมท้องถิ่นของผู้เรียนมากกว่าวัฒนธรรมของประเทศที่พูดภาษาอังกฤษ

ซีล่าย (Seelye. 1993: 9) เสนอแนะว่า สถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการเริ่มเรียนรู้วัฒนธรรมอื่นก็คือ ชั้นเรียนภาษา หรือ ชั้นเรียนวิชาสังคม ทั้งภาษาและบริบททางวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่เรียนรู้ไปพร้อมๆกันเชื่อมโยงกัน ชั้นเรียนภาษาต่างประเทศไม่สามารถเพิกเฉยต่อวัฒนธรรมได้ บทบาทในความคิดของ

มนุษย์ก็ไม่สามารถเพิกเฉยได้ในชั้นเรียนวิชาสังคม ถ้าชั้นเรียนปรารถนาจะพัฒนาทักษะการสื่อสาร
ข้ามวัฒนธรรม

จากที่กล่าวมานั้น พอสรุปได้ว่าการสอนภาษาและวัฒนธรรม เป็นสิ่งที่ต้องเรียนรู้ไปพร้อมกัน
เชื่อมโยงกัน ทั้งนี้เนื่องจากภาษาภาษาเป็นมรดกทางวัฒนธรรมซึ่งมนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อ
ความคิด ความต้องการและอารมณ์ต่างๆ ภาษาช่วยให้มนุษย์สามารถดำรงวัฒนธรรมไว้ได้ วัฒนธรรม
เป็นผลของการเรียนรู้และการถ่ายทอดโดยใช้ภาษาเป็นสื่อกลาง ถ้าปราศจากภาษาวัฒนธรรมจะไม่มี
การถ่ายทอดหรือเพิ่มพูนขึ้น ดังนั้นภาษากับวัฒนธรรมจึงมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ไม่สามารถ
แยกออกจากกันได้

3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นในการเรียนการสอน

ธนาติ หล่อนกลาง (2550) ได้ศึกษาการพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนวัฒนธรรมท้องถิ่น
ตามแนวการสอนประสบการณ์การอ่านแบบเสริมต่อการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถการอ่าน
ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและเจตคติต่อวัฒนธรรมท้องถิ่นของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ
ผลการวิจัยพบว่านักศึกษากลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนวัฒนธรรมท้องถิ่นตาม
แนวการสอนประสบการณ์การอ่านแบบเสริมต่อการเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านเพื่อ
ความเข้าใจและเจตคติต่อวัฒนธรรมท้องถิ่นหลังการทดลองสูงกว่าการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ.01

รัตนภูมิมา (Rattanaphumma. 2006) ได้ศึกษาการพัฒนาวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้ชุมชน
เป็นฐานเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาอังกฤษและความรู้วัฒนธรรมท้องถิ่นสำหรับนักศึกษาระดับ
ปริญญาตรี ผลการวิจัยพบว่า 1) ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนาวิชา
ภาษาอังกฤษ ได้ถูกนำมาพิจารณาเพื่อกำหนดรายละเอียดของเนื้อหาในการพัฒนาวิชาภาษาอังกฤษ
โดยใช้ชุมชนเป็นฐาน 2) แนวคิดชุมชนเป็นฐานสามารถเสริมสร้างการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ
เนื่องจากมีปัจจัยที่สัมพันธ์กันระหว่างบริบท เจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาที่สอง แรงจูงใจจากชิ้นงาน
ความคุ้นเคยต่อเนื้อหา โอกาสในการเรียนทั้งในและนอกห้องเรียนซึ่งมีโอกาสปฏิบัติจริง 3) การใช้สื่อ
การเรียนที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมท้องถิ่นเพื่อเป็นกิจกรรมในการเรียนและเป็นการถ่ายทอดประสบการณ์
แก่ผู้เรียน พบว่ามีผลมาในการเสริมสร้างการเรียนรู้วัฒนธรรมท้องถิ่นของผู้ร่วมศึกษา และผู้เรียนมี
คะแนนสูงขึ้นหลังการนำวิชานี้ไปทดลองใช้ ผู้เรียนประเมินตนเองด้านความสามารถทางภาษาอังกฤษ
พบว่าทักษะภาษาอังกฤษพัฒนาขึ้นหลังการทดลอง

จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า การใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นในการเรียนการสอน เป็นการสอนที่
สามารถเพิ่มทักษะให้แก่ผู้เรียน รวมทั้งการใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นมาเป็นส่วนหนึ่งของบทเรียนนั้นทำให้
ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียน เข้าใจในบทเรียนมากขึ้น ตลอดจนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน เนื่องจาก

ผู้เรียนมีความคุ้นเคยต่อเนื้อหาซึ่งเป็นเรื่องใกล้ตัว ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยนำวัฒนธรรมท้องถิ่นมาบูรณาการจึงเป็นอีกทางเลือกที่น่าสนใจ และมีประสิทธิภาพอีกวิธีการหนึ่ง

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบเดิม

4.1 ความเป็นมาและความหมาย

ทิพวัลย์ มาแสง (2532: 19-20) กล่าวว่าไว้ว่าการสอนแบบเดิม (Tradition instruction) เป็นวิธีการสอนแบบไวยากรณ์และแปล (Grammar translation instruction) หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า Convention instruction เกิดขึ้นในปีค.ศ. 1950 นิยมใช้สอนภาษากรีกและลาติน การสอนแบบนี้ไม่เน้นการฟัง-พูด แต่เน้นไวยากรณ์และการแปล เพื่อให้สามารถอ่านตำราและวรรณคดีภาษากรีกและลาตินได้ การสอนแบบไวยากรณ์และแปลนี้ ได้ถูกนำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่าน และเห็นคุณค่าของบทประพันธ์วรรณคดีอังกฤษ เนื่องจากมีความเชื่อว่า การเรียนไวยากรณ์จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจในไวยากรณ์ในภาษาที่เรียนมากขึ้น และช่วยให้ผู้เรียนเขียนภาษาที่เรียนได้ดีขึ้นด้วย นอกจากนี้ยังคาดหวังว่าการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศด้วยวิธีนี้จะช่วยเพิ่มพูนสติปัญญาของผู้เรียน แม้ว่าผู้เรียนจะไม่เคยมีโอกาสดูใช้ภาษาต่างประเทศที่กำลังเรียนในการพูด แต่เป็นการฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อใช้ในการศึกษาค้นคว้าอันจะนำไปสู่การพัฒนาความคิด สติปัญญา ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนอย่างมาก

การสอนแบบเดิมนี้อิงความคิดที่ว่า ภาษามีกฎเกณฑ์มีระบบและระเบียบ การเรียนภาษา คือ การเรียนรู้ระบบกฎเกณฑ์ต่างๆ ของภาษา ดังนั้นจุดประสงค์พื้นฐานของการสอน คือ ให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพในการอ่านวรรณกรรมภาษาต่างประเทศที่เรียน และรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่ปรากฏในเรื่องที่อ่าน โดยเชื่อว่าผู้เรียนรู้ไวยากรณ์และความหมายของคำศัพท์ต่างๆ แล้ว ก็สามารถเข้าใจข้อความต่างๆ ในภาษาที่เรียน สามารถใช้ภาษานั้นได้อย่างถูกต้อง และถ้าผู้เรียนสามารถแปลเป็นภาษาของตนได้ ก็จัดได้ว่าประสบความสำเร็จในการเรียนการสอนตามแนวการสอนนี้ การสอนแบบเดิมจะเน้นทักษะการอ่านและการเขียน เพราะภาษาที่ใช้ในวรรณกรรมเป็นภาษาเขียนมากกว่าภาษาพูด ส่วนทักษะการฟังและการพูด ตลอดจนการออกเสียง จะใช้วิธีเรียนแบบท่องจำกฎเกณฑ์และคำศัพท์ และแปลเป็นภาษาของตน ผู้สอนจะดำเนินการสอนในชั้นเรียนเป็นผู้ควบคุม และให้ความรู้แก่ผู้เรียน ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งผู้สอน การเรียนภาษาจะใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่ประเมินความสามารถของผู้เรียนจากความเร็วและความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัด จึงอาจกล่าวได้ว่า การสอนแบบนี้ เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาจริงๆ มากกว่าที่จะให้พื้นฐานในการเรียนรู้วิธีการใช้

ภาษา คือ ช่วยให้ผู้เรียนรู้ว่าภาษามีระบบอย่างไร มากกว่าที่จะรู้ว่า เจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไร ซึ่ง การสอนแบบนี้ ปัจจุบันยังเป็นมาตรฐานการสอนภาษาในสถาบันการศึกษาหลายแห่ง

4.2 ขั้นตอนการสอนแบบเดิม (ทิพวัลย์ มาแสง. 2532)

การสอนแบบเดิม ประกอบด้วยบทเรียนและแบบฝึกหัด โดยในบทเรียนแต่ละบทจะเป็น บทความ หรือข้อความผู้เรียนอ่าน และมีคำศัพท์ ไวยากรณ์ที่นำมาจากบทความนั้น มีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 สร้างความสนใจ

เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยการสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ

ขั้นตอนที่ 2 สอนคำศัพท์

โดยผู้สอนบอกคำแปลเป็นภาษาไทย และสอนในลักษณะเป็นรายการคำศัพท์โดด

ขั้นตอนที่ 3 สอนโครงสร้าง

โดยอธิบายไวยากรณ์ ข้อยกเว้นต่างๆให้ผู้เรียนทราบ พร้อมยกตัวอย่างประกอบ แล้วให้ผู้เรียนทำ แบบฝึกหัด

ขั้นตอนที่ 4 สอนอ่าน

โดยให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้ แล้วแปลเป็นภาษาไทย ตอบคำถาม และวิเคราะห์กฎไวยากรณ์

ขั้นตอนที่ 5 ประเมินผลการเรียนรู้

โดยให้ผู้เรียนทำการบ้าน ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม หรือให้ท่องคำศัพท์

วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล เป็นวิธีการสอนที่มุ่งให้ความรู้ความเข้าใจด้านคำศัพท์และ ไวยากรณ์ รวมทั้งข้อยกเว้นต่างๆ แก่ผู้เรียน โดยผู้สอนทำหน้าที่อธิบายและให้ผู้เรียนนำความรู้ดังกล่าว ไปใช้ในการทำแบบฝึกหัด โดยเน้นการแปลเป็นหลัก การวัดผลเน้นความจำ คำศัพท์ กฎไวยากรณ์ และความสามารถในการแปล (ทิพวัลย์ มาแสง. 2532: 19-29; สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2535: 42; ละเอียด จุฑานันท์. 2539: 85-86)

เกรย์ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2540: 126; อ้างอิงจาก Gray. 1983 9. *A paper delivered at the Annual Conference of the Meaning Reading Council*) ชี้ให้เห็นถึงทฤษฎีการสอนแบบเดิม ที่ใช้กันส่วนมากมักเน้นให้ผู้เรียน เรียนเนื้อหาและทักษะพร้อมทั้งกำหนดรายการเนื้อหาและทักษะที่ เรียนไว้ตามลำดับ เช่น เรียนระเบียบไวยากรณ์ ฝึกทักษะไวยากรณ์ โดยเข้าใจกฎเกณฑ์แยกออกเป็น ส่วนๆ ทีละตอน วิธีการสอนจะพัฒนาเพื่อสอนเนื้อหาโดยคาดหมายว่า การเรียนการสอนภาษาจาก บริบทจะเกิดขึ้นได้ในภายหลัง การเรียนการสอนแบบเดิมมักมีลำดับขั้นตอนดังนี้

สรุปได้ว่า การสอนแบบเดิมเป็นการสอนที่มุ่งส่งเสริมการอ่านและการเขียน โดยการให้ท่อง คัพท์ กฎไวยากรณ์ และแปลเป็นหลัก กิจกรรมการเรียนการสอนยึดครูผู้สอนเป็นศูนย์กลาง โดยครู มีบทบาทในชั้นเรียน การสอนส่วนมากจะฝึกให้ผู้เรียนได้รู้ในเรื่องกฎไวยากรณ์ การแปล และทำ แบบฝึกหัดเป็นหลักก่อนที่จะนำไปสู่ขบวนการอื่นๆ ในภายหลัง

5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

5.1 ความหมายของการอ่าน

เมื่อพูดถึงการอ่าน คนส่วนมากเข้าใจว่าเป็นการอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง แต่ความเป็นจริง แล้วการอ่านไม่ใช่เพียงแต่อ่านออกเสียงได้แต่ต้องเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านด้วย นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญได้ตระหนักถึงความสำคัญของการอ่านด้วยความเข้าใจ จึงได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับกระบวนการอ่าน และได้ให้คำนิยามของการอ่านไว้หลายทฤษฎีด้วยกัน ดังต่อไปนี้

เอสกี (Esky. 1986: 3-23) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสติปัญญา ที่สมองจะทำหน้าที่ทั้งหมดในการตีความหมายของข้อความที่อ่าน โดยสมองจะเริ่มทำงานเมื่อตาของผู้อ่านรับรู้ข้อมูลที่ได้จากการอ่าน และนำความรู้เดิมที่สะสมไว้ในสมองมาช่วยในการตีความ ข้อมูลที่อ่าน ซึ่งข้อมูลที่ได้จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของความรู้ในเรื่องดังกล่าวที่เพิ่มเติมขึ้นและสามารถนำมาใช้ในคราวต่อไป ในกระบวนการดังกล่าวนี้ สมองของผู้อ่านจะอาศัยตัวแนะที่ปรากฏในข้อความในปริมาณน้อยที่สุดมาช่วยในการตีความของสิ่งที่อ่าน

วิโดว์สัน (Widdowson. 1979: 174) และสมุทธร เซ็นเซาวิช (2539: 1) กล่าวว่า การอ่านคือ การมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน โดยผู้เขียนพูดโดยวิธีสื่อออกมาในรูปของการเขียน ผู้อ่านแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบกับสิ่งที่ผู้เขียนพูด โดยผู้อ่านต้องใช้ความคิดพิจารณาเรื่องที่อ่าน กล่าวคือ มีส่วนร่วมในการสนทนากับข้อความซึ่งผู้เขียนเขียนไว้เพื่อสื่อสารแก่ผู้อ่าน

คูเปอร์ และคนอื่นๆ (Cooper; others. 1988: 13) กล่าวว่า การอ่านคือกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับเนื้อหา เพื่อจัดรูปแบบของความหมายโดยอาศัยพื้นฐานจากประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน เป็นกระบวนการในการสร้างความหมายจากเนื้อหานั้น ซึ่งการผู้อ่านรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ซึ่งถูกเสนอไว้ในรูปรหัสพิเศษ ผู้เขียนเป็นผู้ส่งข่าวผู้อ่านเป็นผู้แปรรหัสเหล่านั้นตามความรู้และประสบการณ์เดิมของตน

กู๊ดแมน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531: 84; อ้างอิงจาก Goodman. 1982) และกรมวิศาการ (2539: 11) กล่าวว่า การอ่านเป็นการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน โดยใช้ข้อเขียนเป็นสื่อกลาง กล่าวคือผู้เขียนพยายามที่จะใช้สัญลักษณ์หรือตัวอักษรสื่อเพื่อความหมายหรือข้อมูลที่ตนต้องการสื่อสารแก่ผู้อ่าน และผู้อ่านก็พยายามสื่อความหมายจากสัญลักษณ์หรือตัวอักษรที่

ผู้เขียนพยายามสื่อ ซึ่งผู้อ่านต้องอาศัยประสบการณ์เดิมและจินตนาการของผู้อ่านเองมาช่วยพิจารณาความหมายของสิ่งที่อ่านนั้นจนเกิดเป็นความเข้าใจในที่สุด

จากการนิยามความหมายของการอ่านดังกล่าวมาแล้วนั้น พอสรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน โดยใช้ภาษาเป็นสื่อซึ่งต้องใช้กระบวนการทางความคิดในสมองที่สัมพันธ์กับภาษา เพื่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน และการสื่อสารจะประสบความสำเร็จได้ ต้องอาศัยประสบการณ์ ความรู้เดิมเกี่ยวกับสิ่งที่ได้อ่านและความสามารถทางด้านภาษาของผู้อ่านอีกด้วย

5.2 ความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่านนับเป็นเป้าหมายที่สำคัญที่สุดของกระบวนการอ่าน ทั้งนี้เนื่องจากวัตถุประสงค์หลักของการอ่านคือ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อความหมาย ถึงแม้ว่าจะออกเสียงได้ถูกต้องรวดเร็วเพียงใด ถ้าผู้อ่านไม่เข้าใจสิ่งที่อ่าน หรือไม่สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ก็ถือได้ว่าการอ่านนั้นย่อมไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง

เกรลเล็ต (Grellet. 1981: 3) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านหมายถึง การดึงเอาข้อมูลที่ต้องการจากสิ่งที่อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ความเข้าใจในการอ่านที่แท้จริงจึงเป็นกระบวนการดึงความหมายจากสิ่งที่อ่านโดยการอ้างอิงและสร้างเป็นความหมายของการอ่านเอง

กู๊ดแมน (Goodman. 1989: 209) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านคือ การสื่อสารระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียนโดยอาศัยมโนภาพและประสบการณ์เดิมของผู้อ่านในการเรียนรู้ความหมายโดยรวมของภาษา ซึ่งผู้เขียนพยายามสื่อสารให้ผู้อ่านสามารถคาดเดาได้

เกรย์ (Gray. 1984: 35-37) กล่าวว่า การผู้อ่านจะมีความเข้าใจในการอ่านได้ตื้นขึ้นขึ้นอยู่กับทักษะดังนี้

1. รู้จักคำ (Perception of the words used) ผู้อ่านจะอ่านหนังสือเข้าใจได้ก็ต่อเมื่อมีความสามารถในการอ่านตัวอักษรและเข้าใจความหมายตรงกับผู้เขียนเพราะการเข้าใจความหมายของคำนั้นเป็นทักษะเบื้องต้นของการอ่านทุกประเภท

2. การเข้าใจความคิดของผู้เขียน (Comprehension of the idea expressed) จะทำให้เราเข้าใจมากยิ่งขึ้นว่าทำไม หรือเพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

3. การมีปฏิกิริยาโต้ตอบความคิดของผู้เขียน (Reaction of their ideas) เป็นการประเมินความคิดของผู้เขียนจากเรื่องที่อ่านซึ่งผลของการประเมินการเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้

4. ทักษะในการผสมผสานความคิด (Integration of their ideas) จากเรื่องที่อ่านโดยหมายถึงการรวมความคิดที่ได้รับจากเรื่องที่อ่านกับประสบการณ์เดิมของผู้อ่านด้วย

ธอนิส (Thonis. 1980: 77- 81) ให้ความหมายว่า ความเข้าใจในการอ่าน นอกจากจะประกอบด้วยความเข้าใจในสิ่งที่อ่านแล้ว ยังจะต้องประกอบด้วยความสามารถอื่นๆ อีก ได้แก่

1. หาใจความหลักของย่อหน้าได้
2. แจกแจงรายละเอียดปลีกย่อยที่ขยายใจความหลัก
3. จำรายละเอียดได้ เช่น รายละเอียดที่เกี่ยวกับคน สถานที่ เหตุการณ์ และเวลา
4. เข้าถึงความรู้สึก อารมณ์ และน้ำเสียงของผู้เขียน
5. มองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างสถานการณ์ในเรื่อง กับการกระทำของตัวละคร
6. เข้าถึงเหตุการณ์และตัวบุคคลในเรื่อง
7. รู้จักคิดไตร่ตรองในสิ่งที่อ่าน

กรมวิชาการ (2539: 11) กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านว่าเป็นจุดหมายปลายทางของการอ่านทุกชนิด ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ สามารถจับใจความ จดจำรายละเอียดที่สำคัญ ลำดับความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกันและขัดแย้งกัน ตลอดจนสามารถเขียนสรุปความได้ ซึ่งความสามารถในการอ่านของผู้อ่านแต่ละคนนั้นแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับการฝึกฝนและอาศัยประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเข้าช่วยในการคิดหาเหตุผล

อำนาจ บุญศิริวิบูลย์ (2539: 16) ได้ให้ความหมายของความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่านคือจับใจความสำคัญๆ ได้ ระบุหรือแยกแยะประเด็นหลักออกจากประเด็นย่อยที่ไม่จำเป็นมากนักได้
2. การอ่านคือตีความเกี่ยวกับข้อคิดเห็นหรือเรื่องราวที่อ่านได้ว่ามีนัยสำคัญหรือลึกซึ้งมากน้อยเพียงใด
3. การอ่านคือสรุปความคิดเห็นจากสิ่งที่อ่านได้อย่างมีเหตุผลเชื่อถือได้และมีความถูกต้อง
4. การอ่านคือใช้วิจารณญาณของตนพิจารณาข้อสรุปหรือการอ้างอิงของผู้เขียนได้อย่างถูกต้องและเป็นระบบ
5. การอ่านคือการถ่ายโอนหรือประสมประสานความรู้ที่ได้กับประสบการณ์อื่นได้อย่างเหมาะสมตามกาลเทศะ

ดังนั้นความเข้าใจในการอ่านจึงหมายถึง การสร้างความหมายของข้อเขียน เชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่อง สรุปใจความเหตุการณ์ สรุปความคิดเห็นและทัศนคติของผู้เขียน ตลอดจนประเมินความคิดที่ได้จากการอ่าน ความเข้าใจในการอ่านเน้นกระบวนการทางความคิดที่จำเป็นต่ออาศัย การฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ

5.3 ระดับความเข้าใจในการอ่าน

ในกระบวนการเรียนการสอนอ่านนั้น ผู้สอนจำเป็นต้องมีความรู้ในเรื่องระดับความเข้าใจในการอ่านเพื่อที่จะสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอ่านให้เหมาะสมกับผู้เรียนมากที่สุด โดยมีผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านหลายท่านแบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ต่างๆ กันดังนี้

มิลเลอร์ (Miller. 1990: 4-7) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านเป็น 4 ระดับดังนี้

1. ความสามารถในการแปลความ (Textually explicit comprehension) เป็นระดับที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายในสิ่งที่ผู้เขียนนำเสนอไว้ในบทอ่านอย่างตรงไปตรงมาได้ ในระดับนี้ผู้อ่านจะสามารถระบุความคิดหลัก ความคิดรองของเรื่อง ตลอดจนจัดเรียงลำดับเหตุการณ์ หัวข้อเรื่องต่างๆ ในบทอ่านได้

2. ความสามารถในการตีความ (Textually implicit comprehension) เป็นระดับที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนได้นำเสนอไว้โดยตรงในบทอ่าน ซึ่งผู้อ่านจะต้องใช้เหตุผลและความรู้ของตนเข้ามาช่วยตัดสินใจ ทำความเข้าใจกับบทอ่านนั้น ในระดับนี้ผู้อ่านจะสามารถตอบคำถามเชิงอ้างอิง สรุปและทำนายเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไป ตลอดจนรับรู้ถึงอารมณ์ ความคิดและวัตถุประสงค์ของผู้เขียนได้

3. ความสามารถในการวิเคราะห์ (Critical reading) เป็นระดับความสามารถในการวิเคราะห์ ตีความ และประเมินเนื้อหาที่อ่าน โดยสามารถแยกความแตกต่างของข้อมูลที่อ่านได้ว่าอะไรหรือข้อเท็จจริง สามารถเปรียบเทียบเนื้อหาที่อ่านกับข้อมูลที่พบจากแหล่งอื่นๆ สามารถเข้าใจภาษาเชิงอุปมาอุปมัยที่ผู้เขียนนำมาใช้ ตลอดจนสามารถบอกได้ว่าผู้เขียนมีทัศนคติต่อเรื่องที่น่าเสนออย่างไร

4. ความสามารถในการตีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (Scripturally implicit comprehension) เป็นความเข้าใจในระดับสูงที่ผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจเนื้อหาที่อ่านนอกเหนือจากสิ่งที่ผู้เขียนได้นำเสนอไว้ ซึ่งผู้อ่านจะต้องใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมที่มีอยู่มาเชื่อมโยงกับสิ่งที่อ่านเพื่อทำการสังเคราะห์เนื้อหาในบทอ่านนั้นๆ

บลูม (Bloom. 1956) ได้กล่าวถึงระดับความรู้ ความเข้าใจในการอ่านไว้ 6 ระดับคือ

1. ระดับความรู้ (Knowledge) ผู้อ่านสามารถจดจำหรือระลึกถึงข้อมูลได้
2. ระดับความเข้าใจ (Comprehension) ผู้อ่านสามารถเปลี่ยนข้อมูลให้เป็นภาษาสัญลักษณ์ และค้นพบความสัมพันธ์ระหว่างความจริง ข้อสรุป คำจำกัดความ ค่านิยม
3. ระดับประยุกต์ (Application) ผู้อ่านสามารถแก้ปัญหาที่เหมือนกับปัญหาในชีวิตจริง ซึ่งต้องอาศัยความสามารถในการระบุปัญหา เลือกรหัส และข้อสรุปที่เหมาะสม

4. ระดับวิเคราะห์ (Analysis) ผู้อ่านสามารถแก้ปัญหา โดยใช้ความรู้และรูปแบบของการคิดในลักษณะต่างๆ

5. ระดับสังเคราะห์ (Synthesis) ผู้อ่านสามารถแก้ปัญหาที่ต้องใช้ความคิดสร้างสรรค์ใหม่ๆ

6. ระดับประเมินผล (Evaluation) ผู้อ่านสามารถตัดสินระหว่างความดี ความเลว ความถูกต้อง ความผิด ตามกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่วางไว้

สมิธ (Smith, 1985: 262-264) ได้จัดระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้

1. ระดับการอ่านตัวอักษร (Literal comprehension) เป็นระดับความเข้าใจขั้นต้น ซึ่งผู้อ่านสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนเขียนไว้ได้โดยตรง

2. ระดับความเข้าใจขั้นตีความ (Interpretation) หมายถึงการที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายของข้อความที่อ่านได้ละเอียด และลึกซึ้งกว่าในระดับแรก

3. ระดับความเข้าใจขั้นวิจารณ์ (Critical reading) หมายถึงการที่ผู้อ่านสามารถใช้ความคิดของตนวิเคราะห์ ตัดสินและประเมินสิ่งที่อ่านได้ ซึ่งในระดับนี้ผู้อ่านจะต้องมีความเข้าใจในระดับต้นและระดับขั้นตีความมาก่อนแล้วเป็นอย่างดี

ทิพวัลย์ มาแสง (2532: 58) กล่าวถึง ระดับของการอ่านไว้ 5 ระดับดังนี้

1. Mechanical ระดับนี้จะเป็นช่วงต่อเนืองระหว่างการอ่านออกเสียงและอ่านในใจ ผู้เรียนอ่านออกเสียงจนคล่องและถูกต้องแล้วจึงฝึกอ่านในใจ

2. Understanding เป็นการอ่านเพื่อความเข้าใจ ซึ่งเป็นจุดสำคัญของการสอนระดับมัธยมศึกษา

3. Enjoyment เป็นการอ่านเพื่อความสนุกสนาน ระดับนี้ผู้สอนจะฝึกผู้เรียนได้ โดยหาเนื้อเรื่องที่สนุกและต่างไปจากบทเรียน

4. Appreciation อ่านแล้วเกิดความซาบซึ้ง การอ่านแบบนี้จะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อเมื่อผู้เรียนจะเข้าใจเนื้อเรื่องและเกิดความสนุกสนานก่อน

5. Criticism อ่านแล้วสามารถที่จะติชม วิพากษ์วิจารณ์เรื่องที่อ่านได้

จะเห็นได้ว่า ระดับความเข้าใจในการอ่านมีความแตกต่างกันในแต่ละระดับ แต่การแบ่งความเข้าใจในการอ่านออกเป็นระดับนั้นไม่ได้หมายความว่าความเข้าใจแต่ละระดับถูกแบ่งแยกออกจากกันโดยเด็ดขาด ความเข้าใจแต่ละระดับยังคงมีความต่อเนื่องกัน ผู้สอนจำเป็นต้องเข้าใจและจัดกระบวนการเรียนการสอนให้เหมาะสมแก่ผู้เรียน

5.4 หลักการและขั้นตอนในการสอนการอ่าน

แฮร์ริส และซีเพย์ (Harris; & Sipay. 1979: 141-142) กล่าวว่าในการสอนอ่านนั้น ครูผู้สอนควรยึดหลักการสอนดังต่อไปนี้

1. การสอนอ่านต้องพยายามสร้างกิจกรรมที่สนุกสนาน
2. การสอนที่เป็นระบบนั้นต้องให้การอ่านที่เฉพาะเจาะจงอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น ระดับประถมศึกษาฝึกอ่านเพื่อพัฒนาด้านคำศัพท์ ทักษะการค้นหาความหมายเป็นต้น
3. กิจกรรมที่ใช้ในการสอนต้องเปิดโอกาสให้มีกิจกรรมต่างๆ อย่างพอเพียงกัน เช่น ฝึกอ่านออกเสียงมากพอบ้าง กับการฝึกอ่านในใจการฝึกผู้เรียนอ่านด้วยตัวครูกับการให้ผู้เรียนอ่านด้วยตนเองมีเท่าๆ กัน
4. บทเรียนและกิจกรรมต้องสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลด้วย เพราะแต่ละคนมีพื้นฐานความสามารถที่ไม่เท่ากัน
5. ต้องให้ความเอาใจใส่ต่อผู้เรียนที่มีปัญหา ต้องให้เวลาและช่วยพัฒนาการอ่านของผู้เรียนเหล่านั้น
6. ควรมีแผนงานเพื่อสนับสนุนการอ่านของผู้เรียน ตั้งแต่ระดับอนุบาลจนกระทั่งถึงระดับมัธยมปลาย

วิลเลียมส์ (Williams. 1986: 374) เสนอแนะลำดับขั้นตอนในการสอนอ่านไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนก่อนการอ่าน (Pre-reading) จุดประสงค์ของขั้นตอนนี้คือ
 - 1.1 เพื่อแนะนำและกระตุ้นความสนใจในหัวเรื่อง
 - 1.2 เพื่อชักจูงให้ผู้เรียนสนใจเรียนด้วยทำให้เหตุผลสำหรับการอ่าน
 - 1.3 เพื่อเตรียมตัวในด้านภาษาให้แก่ผู้เรียนก่อนจะอ่านเนื้อเรื่อง
2. ขั้นการอ่าน (While-reading) ขั้นตอนนี้เน้นเรื่องเนื้อเรื่องที่จะอ่านโดยมีจุดมุ่งหมายดังนี้
 - 2.1 เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้เข้าใจจุดประสงค์ของการเรียน
 - 2.2 เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจโครงสร้างของงานเขียนหรือเนื้อความที่จะอ่าน
 - 2.3 เพื่อช่วยขยายเนื้อความของเรื่องให้ชัดเจน
3. ขั้นหลังการอ่าน (Post-reading) มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนมีความสามารถดังนี้
 - 3.1 สามารถถ่ายทอดเนื้อหาความรู้ ความคิดในเรื่องที่อ่านไปแล้ว
 - 3.2 สามารถเชื่อมโยงเรื่องที่อ่านเข้ากับความรู้ ความสนใจ หรือความคิดเห็นของผู้เรียนได้

สรุปได้ว่าหลักในการสอนอ่านนั้นจะต้องประกอบไปด้วย การให้ผู้เรียนฝึกฝนการอ่านด้วยตนเอง การนำเสนอบทอ่านที่มีความหมาย และทำคามสนใจต่อผู้เรียนรวมทั้งประสบการณ์ของผู้เรียนแต่ละคนจะช่วยให้ผู้เรียนอ่านเรื่องต่างๆ ได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้วิธีการสอนและบรรยากาศในการเรียนการสอนที่ดีจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้มากขึ้น

5.5 องค์ประกอบที่สำคัญในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

องค์ประกอบที่สำคัญในการอ่านเพื่อความเข้าใจของมนุษย์มี 3 ประการ คือ (เสาวลักษณ์รัตน์วิษย์. 2547: 63-64; อ้างอิงจาก Chapman. 1987. Reading Development)

1. ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิม (Schema) เป็นสิ่งที่สำคัญที่ทำให้ความสามารถของผู้อ่านแตกต่างกัน เพราะผู้อ่านที่มีความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิมมาก่อน จะเกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ง่ายขึ้น และเร็วขึ้น ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิมนี้จึงเป็นหลักที่สำคัญที่ผู้สอนสามารถนำมาใช้เป็นแนวคิดเพื่อจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้อ่านได้มีโอกาสฝึกใช้ประสบการณ์เดิม หรือความรู้เดิมของตนมาช่วยในการอ่าน

2. อภิปัญญา (Meta – cognition) เป็นความสามารถของผู้อ่านในการเข้าใจกระบวนการคิดของตนในการตีความและแก้ไขปัญหาต่างๆ จะช่วยให้เข้าใจการอ่านดีขึ้นเนื่องจากสามารถใช้ความคิดของตนจากประสบการณ์มาใช้ในการจับใจความ ตีความ แปลความ และขยายความได้ กลวิธีอภิปัญญามีเนื้อความต่างๆ การเดาความหมายและการคิดแก้ปัญหาด้วยตนเองของผู้เรียนจะช่วยให้เข้าใจการอ่านดีขึ้น

3. โครงสร้างของเนื้อความ (Text structure) เป็นเรื่องสำคัญที่จะช่วยทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อความในการอ่านได้ดี หากผู้อ่านเข้าใจวิเคราะห์โครงสร้างของการเขียนในเนื้อความนั้นๆ และทราบจุดมุ่งหมายของผู้เขียนได้ โครงสร้างเนื้อความจะช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพในการจับใจความสำคัญ แปลความ ตีความ และขยายความในการอ่าน

สมุทฺร เซ็นเซาวนิช (2540: 74) กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของความเข้าใจในการอ่านดังนี้

1. จับใจความสำคัญๆ ได้ ระบุนหรือแยกแยะประเด็นหลัก ออกจากประเด็นย่อยที่ไม่จำเป็นหรือสำคัญเกี่ยวข้องมากนักได้

2. ตีความเกี่ยวกับเรื่องราว หรือข้อคิดเห็นที่อ่านมาแล้วได้ว่า มีนัยสำคัญหรือลึกซึ้งมากน้อยขนาดไหนเพียงใด

3. ลงสรุปความคิดเห็นจากสิ่งที่ได้อ่านมาแล้วได้อย่างถูกต้อง มีเหตุผลและน่าเชื่อถือ

4. ใช้วิจารณ์ญาณของตนพิจารณาไตร่ตรองข้อสรุปหรือการอ้างอิงต่างๆ ของผู้เรียน ได้อย่างถูกต้องและเป็นระบบไม่สับสน

5. ถ่ายโอน หรือประสมประสานความรู้ที่ได้จากการอ่านกับประสบการณ์อื่นๆ ได้อย่างเหมาะสมตามกาลเทศะ

วิลเลียมส์ (Williams. 1986: 3-7) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่จะช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. ความรู้ในระบบการเขียน (Knowledge of the writing system) ด้านการสะกดคำ และการอ่านออกเสียง

2. ความรู้ในเรื่องภาษา (Knowledge of the language) หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับ รูปแบบของคำ การเรียบเรียงคำ โครงสร้างและไวยากรณ์ของภาษา

3. ความสามารถในการตีความ (Ability to interpret) หมายถึง ความสามารถเข้าใจ จุดประสงค์ของข้อความ รู้วิธีการเรียบเรียงประโยคเป็นข้อความที่ต่อเนื่องกัน และเข้าใจความสัมพันธ์ ระหว่างประโยค

4. ความรู้รอบตัวทั่วไป (Knowledge of the world) ได้แก่ ลักษณะของข้อเขียน วัฒนธรรม เหตุการณ์ปัจจุบัน ตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ

5. เหตุผลในการอ่าน และวิธีการอ่าน (Reason for reading and reading styles) ผู้อ่าน แต่ละคนมีเหตุผลและความต้องการในการอ่านแตกต่างกัน ซึ่งจะมีผลต่อการเลือกวิธีการอ่านอย่างไร ให้เหมาะสม

วูล์ฟอล์ก (Woolfolk. 1990: 254-255) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญที่จะช่วยให้ผู้อ่าน สามารถอ่านอย่างเข้าใจ ซึ่งจะต้องตระหนักวิธีการทำความเข้าใจกับบทอ่าน ได้แก่

1. การอ่านเพื่อความหมายโดยรวมของบทอ่าน
2. การใช้อัตราเร็วในการอ่านให้เหมาะสมกับบทอ่าน
3. การรู้จักเลือกหาใจความสำคัญของบทอ่าน
4. การใช้ความรู้เกี่ยวกับคำเชื่อมประโยคว่า ชัดแจ้ง คล้อยตาม หรือเป็นเหตุเป็นผลกัน
5. การนำความรู้เดิมมาใช้ในบทอ่าน
6. การใช้บริบทในการตีความมาใช้ในบทอ่าน
7. การใช้ความรู้เกี่ยวกับกับกลวิธีต่างๆ ที่จะช่วยแก้ไขความไม่เข้าใจที่เกิดขึ้น

โคดี้ (Cody. 1981: 5-18) ได้อธิบายไว้ว่า การอ่านเกิดขึ้นได้ด้วยปฏิสัมพันธ์ของ องค์ประกอบ 3 ประการคือ

1. ความสามารถในด้านความคิดรวบยอด (Conceptual ability)
2. ความรู้เดิม (Background Knowledge)
3. กลวิธีกระบวนการ (Process strategies)

กล่าวโดยสรุปแล้ว องค์ประกอบหลักที่สำคัญเพื่อความเข้าใจในการอ่าน ได้แก่ ความรู้หรือประสบการณ์เดิม ความสามารถทางภาษาเกี่ยวกับศัพท์และโครงสร้างที่ปรากฏอยู่ในบทอ่าน และความสามารถในการใช้กระบวนการทางความคิดในการแก้ไขปัญหาด้วยกลวิธีต่างๆ เช่น การเดาความ การคิดแก้ปัญหาด้วยตนเอง ฯลฯ สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้เกิดความเข้าใจในการอ่านดีขึ้น

5.6 วัตถุประสงค์ของการอ่าน

นัททอล (Nuttal. 1996: 31) กล่าวว่า วัตถุประสงค์ทั่วไปของการพัฒนาโปรแกรมการอ่านคือเพื่อให้นักเรียนสามารถสนุกสนานกับการอ่านภาษาต่างประเทศ และอ่านเอกสารจริงที่ไม่คุ้นเคยโดยปราศจากการให้ความช่วยเหลือ ในความเร็วที่เหมาะสม อ่านเรื่องอย่างเจียบๆ และอ่านด้วยความเข้าใจอย่างเพียงพอ

เกรบ และสโตลเลอร์ (Grabe; & Stoller. 2002: 13-15) ได้จำแนกวัตถุประสงค์ของการอ่านออกเป็น 7 หัวข้อหลักๆ ได้แก่

1. การอ่านเพื่อค้นหาข้อมูลง่ายๆ
2. การอ่านอย่างรวดเร็วเพื่อหาใจความสำคัญ หรือแนวคิด
3. การอ่านเพื่อการเรียนรู้เนื้อหาวิชาการ
4. การอ่านเพื่อบูรณาการข้อมูล
5. การอ่านเพื่อนำไปเขียน (สืบค้นข้อมูลที่ต้องการนำไปใช้เขียน)
6. การอ่านเพื่อวิเคราะห์ วิเคราะห์ข้อความ
7. การอ่านเพื่อความเข้าใจทั่วไป

อัจฉรา วงศ์โสธร (2529: 82) กล่าวถึงทักษะการอ่านว่ามีพื้นฐานที่สำคัญ คือ ความรู้ในวงคำศัพท์ ไวยากรณ์ และวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่อ่านมี 4 ระดับคือ

1. ความเข้าใจตามเนื้อหาตัวอักษร
2. ความเข้าใจระดับการเรียบเรียงความคิด หรือสาระโดยสามารถจัดประเภท สังเขปย่อความ และสังเคราะห์ความได้
3. ความเข้าใจในระดับตีความ โดยสามารถให้รายละเอียดในเรื่องใจความสำคัญ เรียงลำดับเหตุการณ์ เปรียบเทียบ หาความสัมพันธ์ของเหตุและผล บอกลักษณะอุปนิสัยใจคอทำนายเหตุการณ์ และตีความภาษาแบบอุปมาอุปไมยได้
4. ความเข้าใจในระดับการประเมิน โดยอาศัยความสามารถในการตัดสินใจเกี่ยวกับความจริง-ความเท็จ ความจริง-ความเพ้อฝัน ข้อเท็จจริง-ข้อคิดเห็น ตลอดจนความเหมาะสมและความเที่ยงตรง โดยใช้ประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเอง หรือกับผู้อื่นเป็นเกณฑ์

กล่าวโดยสรุป วัตถุประสงค์ในการอ่านของแต่ละบุคคลย่อมแตกต่างกันออกไป เช่น การอ่านเพื่อความรู้ อ่านเพื่อให้เกิดความคิด อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน อ่านเพื่อความจรรโลงใจ เป็นต้น ซึ่งผู้อ่านจำเป็นต้องทราบจุดมุ่งหมายของการอ่านนั้นๆ ไว้ก่อนการอ่านทุกครั้ง อย่างไรก็ตามการอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต เป็นการช่วยให้ได้รับข้อมูลข่าวสารเพื่อประกอบการตัดสินใจในชีวิตประจำวัน

5.7 ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

มีผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับความสามารถของผู้ที่มีความเข้าใจในการอ่าน ได้เสนอแนวคิดไว้ดังนี้

อีเบอร์โซลด์และฟิลด์ (Aebersold; & Field. 1997: 16) ได้กล่าวถึง ผู้อ่านที่มีความเข้าใจในการอ่าน ปฏิบัติอะไรบางอย่างที่โดยรู้สึกตัวและไม่รู้สึกตัว ที่ทำให้สามารถเข้าใจข้อความได้ดี มีดังนี้

1. จำคำศัพท์ได้อย่างรวดเร็ว
2. ใช้ลักษณะข้อความ (หัวข้อย่อย การปรับเปลี่ยน)
3. ใช้ชื่อเรื่องเพื่อลงความเห็นว่าข้อมูลอาจจะเป็นไปตามนั้น
4. ใช้ความรู้เกี่ยวกับโลก
5. วิเคราะห์คำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคย
6. จำแนกคำตามหน้าที่ทางไวยากรณ์
7. อ่านเพื่อความหมายจดจ่ออยู่กับการสร้างความหมาย
8. เดาความหมายของข้อความ
9. ประเมินการเดา และพยายามเดาซ้ำอีกครั้งหากจำเป็น
10. ตรวจสอบความเข้าใจ
11. มีจุดประสงค์ในการอ่านข้อความอยู่ในใจ
12. จำแนกหรือวินิจฉัยใจความสำคัญ
13. ทำความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างส่วนต่างๆ ของข้อความ
14. แยกใจความสำคัญออกจากใจความรอง
15. อดทนต่อความกำกวมในข้อความ (แม้จะเป็นเพียงชั่วคราว)
16. ถอดความ
17. ใช้บริบทเพื่อสร้างความหมายและช่วยให้เข้าใจ
18. อ่านอย่างต่อเนื่อง แม้จะไม่ประสบความสำเร็จ อย่างน้อยก็ชั่วขณะ

วินเนอร์ (Wintner. 2000: 1-7) กล่าวว่า การอ่านมีความสำคัญมากกับนักศึกษาในมหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 ซึ่งเริ่มต้นก้าวใหม่ของชีวิตที่สำคัญและน่าตื่นเต้น ขณะใช้เวลาในมหาวิทยาลัย

ควรกระตุ้นและท้าทายให้ขยายความรู้ เตรียมการศึกษาสำหรับโลกแห่งอาชีพ คำแนะนำที่จำเป็นคือ หากต้องการเรียนให้สำเร็จต้องปรับปรุงทักษะการอ่าน เพราะทักษะการอ่านที่ดีจะทำให้ประสบความสำเร็จในการทำงาน โดยเริ่มต้นด้วยกฎเกณฑ์การอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ 7 ข้อ ดังนี้

1. อ่านเพื่อให้เข้าใจ (Read to understand)
2. อ่านด้วยความใส่ใจอย่างเต็มที่ (Read with full involvement)
3. อ่านอย่างสม่ำเสมอ (Read regularly)
4. อ่านอย่างกระตือรือร้น (Read actively)
5. ขยายวงคำศัพท์ (Expand your vocabulary)
6. ค้นหาแบบเรียนของตนเอง (Discovery your leaning style)
7. มีความมั่นใจในความสามารถของตนที่จะปรับปรุง (Have confidence in your ability to improve)

จากที่มีผู้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการอ่าน สรุปได้ว่า ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการแปลความ ตีความ จับใจความสำคัญ บอกรายละเอียดของเรื่อง ขยายความและสรุปข้อความหรือเนื้อเรื่องที่อ่านได้

5.8 ความสำคัญ และประโยชน์ของการอ่าน

การอ่านมีความสำคัญและจำเป็นแก่ผู้เรียนมากเพราะนอกจากจะเป็นพื้นฐานในการที่จะเรียนรู้วิชาต่างๆ การอ่านยังเป็นเครื่องสะสมความรู้วิทยาการ และแนวคิดต่างๆ ได้เป็นอย่างดี

กัลยา ยวนมาลัย (2539: 8) ได้สรุปคุณค่าและประโยชน์ที่ได้จากการอ่านไว้ดังนี้

1. ช่วยให้เข้าใจชีวิตมากขึ้น เนื่องจากในชีวิตจริงเราไม่สามารถพบความเป็นจริงของชีวิตมนุษย์ได้ทั้งหมด จึงต้องอาศัยการอ่านจากประสบการณ์ของผู้อื่น ที่ถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษรและหนังสือ
2. ช่วยให้เป็นผู้รอบรู้ เป็นคนทันสมัย ทันเหตุการณ์ เพราะหนังสือจะบันทึกเรื่องราวของอดีต ปัจจุบัน บางเรื่องยังทำนายเหตุการณ์ในอนาคตด้วย ดังมีคำกล่าวที่ว่า วรรณคดีหรือวรรณกรรมเปรียบเทียบบเหมือนกระจกที่สะท้อนภาพของสังคมแต่ละสมัยให้เราอ่าน ได้เรียนรู้ว่าคนในสมัยนั้นมีวิถีชีวิตและความเป็นอยู่ ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีอย่างไร
3. ช่วยให้เป็นผู้เฉลียวฉลาดในการโต้ตอบหรือหาเหตุผลสนับสนุน ซึ่งได้มาจากการที่มีความรู้กว้างขวางโดยการอ่านนั่นเอง
4. ช่วยให้เป็นผู้ที่มีความคิดกว้างไกล มีเหตุผล เนื่องจากหนังสือส่วนใหญ่ได้บันทึกความคิดเห็นของผู้เขียนไว้ ซึ่งจะช่วยขยายความคิดของเราให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ทำให้เป็นคนมีเหตุผลที่ดี
5. เป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์และทำให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน

6. ช่วยพัฒนาตนเองและสังคมให้ดีขึ้น การอ่านทำให้เป็นคนทันโลกทันเหตุการณ์รู้ถึงความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้นและสามารถปรับตัวได้ดี สามารถเผชิญสถานการณ์ใหม่ๆ ได้ด้วยความมั่นใจ

7. เป็นการสนองความอยากรู้อยากเห็นของมนุษย์ ทำให้ได้รู้ในสิ่งที่อยากรู้ ทั้งยังช่วยยกระดับความคิด จิตใจ ภูมิปัญญาให้สูงขึ้น

8. เป็นแนวทางที่ช่วย พัฒนาทักษะทางภาษาให้ดีขึ้น การอ่านมากทำให้รอบรู้มีข้อมูลต่างๆ มาก ย่อมมีส่วนพัฒนาทักษะการเขียน การพูดให้ดีขึ้นได้

9. ทำให้ผู้อ่านเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ทั้งยังสร้างเสริมบุคลิกภาพให้เป็นผู้ที่สามารถเผชิญสถานการณ์ใหม่ๆ ได้ด้วยความมั่นใจ

10. ช่วยเร้าความสนใจ เราสามารถเลือกอ่านหนังสือที่เหมาะสมกับอารมณ์และรสนิยมของเราได้ ทำให้ได้รับความสุขและเป็นเครื่องมือทำให้เราพอใจโลกที่อาศัยอยู่นี้

พิมพีใจ สิทธิสุรศักดิ์ (2535: 2-5) กล่าวว่า การอ่านทำให้เกิดสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ปัญญาความรู้กว้าง
2. ได้รับความรู้ข่าวสารทันต่อเหตุการณ์ไม่เป็นคนล้าหลัง
3. นำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน
4. เพิ่มพูนความรู้ในการประกอบอาชีพ
5. ช่วยเพิ่มพูนประสบการณ์อันจะนำไปสู่คุณภาพชีวิต
6. ช่วยในการตัดสินใจ ช่วยวินิจฉัยสิ่งถูกผิดได้อย่างมีประสิทธิภาพ
7. ช่วยผ่อนคลายความเครียด

จากความสำคัญและประโยชน์ของการอ่านดังกล่าว สรุปได้ว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมากในปัจจุบัน โดยเฉพาะการอ่านภาษาอังกฤษเพราะจะเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการประกอบอาชีพ การศึกษาในระดับสูง ตลอดจนทำให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

5.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่าน

เดลานีย์ และ ลูคิ (Delaney; & Luckie. 1985: 111-A) ได้ทำการศึกษามลของยุทธวิธีในการฝึกอ่านเพื่อความเข้าใจกับนักเรียนเกรด 4 และเกรด 5 โดยแบ่งการทดลองออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 ฝึกให้นักเรียนจับใจความสำคัญของเรื่องแล้วจดบันทึกไว้ กลุ่มที่ 2 ฝึกให้นักเรียนอ่านแล้วขีดเส้นใต้ประเด็นสำคัญๆ ไว้ แล้วทำการจดบันทึกสิ่งเหล่านั้นเท่าที่จำได้และกลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มควบคุม ใช้วิธีเดิมผลการทดลองพบว่าคะแนนความเข้าใจโดยเฉลี่ยของกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่มสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม

เลมัส (Lemas. 1996: 2845-A) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ของกลยุทธ์การอ่านที่เน้นพื้นฐานประสบการณ์ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน LEP (Limited English Proficient) ข้อมูลรวบรวมจากการสัมภาษณ์ การศึกษารายกรณี แฟ้มสะสมงาน การทดสอบแบบเป็นทางการ และไม่เป็นทางการ และการจัดบันทึก ข้อมูลในแฟ้มสะสมงานมีดังนี้ 1. ข้อมูลส่วนตัว 2. การศึกษา 3. พฤติกรรมผู้เรียน 4. พฤติกรรมผู้สอน 5. วิธีการสอน 6. การจัดชั้นเรียน การวิเคราะห์ข้อมูลจากการจำแนกชนิดพฤติกรรมและแปลความออกมา การวิเคราะห์ชี้ให้เห็นว่า 1. มีความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์ความเข้าใจในการอ่าน, ความคล่องแคล่วการใช้ภาษา, การจัดลำดับความคิดและความเข้าใจของการพัฒนาความเข้าใจการอ่าน ระดับความชำนาญทางภาษาของนักเรียน LEP ไปสู่ FEP (Fluent English Proficient) วัดโดย LAS (Learning Assessment System) จากการวัด LAS แสดงให้เห็นว่าการพัฒนาทักษะการพูดเพิ่มขึ้น 2 ระดับ การพัฒนาความเข้าใจในการอ่านเพิ่มขึ้น 1 ระดับ และระดับการเขียนคงเดิม

เคคเกอร์ (Decker. 1988: 1746-A) ได้ศึกษาผลของการเขียนที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลในการอ่านของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาเกรด 10-12 จากโรงเรียนมัธยมศึกษา 4 แห่งในชุมชนบริเวณเทือกเขาร็อกกี้โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มทดลองเรียนการอ่านโดยเลือกหัวข้อที่อ่านแล้วนำมาเขียนทุกวันๆ ละ 10 นาทีเป็นเวลา 16 สัปดาห์ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนการอ่านโดยไม่เขียน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีความเข้าใจในการอ่านดีกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมแต่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กิตตา ปรัดตจรียา (2540: บทคัดย่อ) ได้ทำการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอประกอบกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครูมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

ณิชากัทธ วัฒนพานิช (2545: บทคัดย่อ) ได้เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานด้วยสื่อหนังสือพิมพ์กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานด้วยสื่อหนังสือพิมพ์มีความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

บัญญัติ ทองวิสุทธ์ (2541: บทคัดย่อ) ได้เปรียบเทียบความเข้าใจและความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนอ่านตามกลวิธีการเรียนรู้ทางภาษากับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามกลวิธีการเรียนรู้ทางภาษา

มีความเข้าใจและความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

จิตมณี อะเมกอง (2545: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอนแบบเดิม ผลการศึกษาพบว่าความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) แตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

จากการวิจัยดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นที่ควรปลูกฝังให้ผู้เรียน และกระบวนการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิคและวิธีการที่หลากหลายก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนสนุก มีความกระตือรือร้นที่จะเรียน อีกทั้งยังช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านภาษาสูงขึ้นอันจะเป็นการส่งผลให้นักเรียนมีทักษะในด้านอื่นๆ เพิ่มขึ้นตามไปด้วย

6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ

6.1 ความหมายของเจตคติ

เจตคติหรือทัศนคติ เดิมมาจากคำภาษาอังกฤษ “Attitude” มีรากศัพท์มาจากคำว่า Aptus หมายถึง ท่าที ความรู้สึก ความคิดเห็นที่แสดงออกมาของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เดิมใช้คำว่า ทัศนคติ ต่อมาคณะกรรมการบัญญัติศัพท์ของกระทรวงศึกษาธิการ โดยความเห็นชอบของราชบัณฑิตยสถานให้ใช้คำว่า เจตคติ ซึ่งมีความสำคัญยิ่งต่อการเรียน เพราะเมื่อนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน ครู โรงเรียน และเพื่อนๆ ก็ทำให้ใส่ใจต่อการเรียน เข้าใจบทเรียน ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น มีนักการศึกษาทั้งในและต่างประเทศให้ความหมายดังนี้

เบรอน, ดอน และแบร์รี่ (Baron, Donn; & Barry. 1980: 642) ให้ความหมายของ เจตคติว่าเป็นความรู้สึก ความเชื่อ และ พฤติกรรมที่มีต่อ สิ่งของ คน เรื่องราว และกลุ่มต่างๆ ในทางบวกหรือทางลบ

ออสแคมป์ (McGee; & David. 1984: 485; citing Oskamp. 1977) ให้ความหมายของเจตคติว่า เป็นการโน้มน้าวให้รู้สึก ให้คิด และให้ตอบสนอง ในทางใดทางหนึ่งต่อ สิ่งของ คน กลุ่มต่างๆ และเรื่องราว

ฟิชเชิน (Fishbein. 1967: 8) ให้ความหมายของเจตคติว่าเป็นสภาพความพร้อมของการจัดรูปแบบของจิตใจและประสาท ตลอดจนประสบการณ์ พฤติกรรมของบุคคลในการตอบสนองต่อวัตถุและสถานที่เข้ามาเกี่ยวข้อง

เกลียดแค้น (Gleitman. 1992: 309) ให้ความหมายของเจตคติ ว่าเป็นสภาพของจิตใจที่มีต่อความคิด สิ่งต่างๆ หรือ คน ซึ่งเกิดจากความเชื่อ ความรู้สึก การไตร่ตรอง และการโน้มน้าวให้แสดงออกในทางบวกหรือทางลบ

เลฟตัน และ ลอรา (Lefton; & Laura. 1984: 614) ให้ความหมายเจตคติว่า หมายถึง รูปแบบของความรู้สึก ความเชื่อ ความโน้มเอียงของพฤติกรรมต่อบุคคลอื่น ความคิดหรือวัตถุ

กู๊ด (Good. 1973: 48) ได้ให้ความหมายของเจตคติว่า เป็นสภาพความพร้อมที่จะแสดงออกมาในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง อาจเป็นการเข้าหา หรือต่อต้านสภาพการณ์บางอย่างต่อบุคคลหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น รัก กลัว หรือไม่พอใจต่อสิ่งนั้นๆ

ฮิลการ์ด (Hilgard. 1962: 564) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเจตคติเพิ่มเติมว่าเป็นพฤติกรรมหรือความรู้สึกครั้งแรกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และพร้อมที่จะสนองแนวความคิดหรือสภาพการณ์ในการเข้าหาหรือออกห่างเมื่อพบสิ่งดังกล่าวในครั้งต่อไป

ศักดิ์ สุนทรเสถียร (2531: 2) ให้ความหมายของเจตคติว่าเป็นความสลับซับซ้อนของความรู้สึก ความอยาก ความคลั่ง ความเชื่อมั่น การมีอคติ ความโน้มเอียง ความพร้อมของบุคคลที่จะมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางที่ดีหรือไม่ดี ตามประสบการณ์ที่ได้รับมาของแต่ละบุคคล การแสดงพฤติกรรม ทำให้บุคคลเลือกกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือไม่ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

สุวัฒน์ จันทร์ลอย (2527: 45) ได้กล่าวว่า เจตคติ คือการแสดงออกทางความรู้สึก ความคิดเห็น และท่าทางที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางบวกคือ เห็นด้วย ชอบ พอใจ และในทางลบ คือ ไม่เห็นด้วย ไม่ชอบ ไม่พอใจ และเจตคติที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งสามารถสร้างสม และเปลี่ยนแปลงได้

ลัดดา กิตติวิภาต(2532: 2) กล่าวว่า เจตคติ เป็นความคิดของบุคคลที่มีอารมณ์เป็นส่วนประกอบรวมอยู่ด้วย ซึ่งมีความพร้อมที่จะมีปฏิกิริยาโต้ตอบในทางบวกหรือในทางลบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

จากความหมายของเจตคติดังกล่าว สรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด ความคิดเห็น ความเชื่อ และแนวโน้มพฤติกรรม หรือท่าทีที่จะตอบสนองต่อประสบการณ์หรือ ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งทั้งในแง่ดีและในแง่ไม่ดี ในแง่ดี ได้แก่ การเห็นคุณค่าและประโยชน์ ความรู้สึกพอใจ ความต้องการความตั้งใจที่จะกระทำต่อสิ่งนั้นหรือต่อประสบการณ์นั้น ในแง่ไม่ดี ได้แก่ การไม่เห็นถึงคุณค่า ความรู้สึกไม่พอใจ ความรู้สึกไม่ต้องการ อยากหลีกเลี่ยงจากสิ่งนั้นๆ

6.2 ลักษณะของเจตคติ

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2533: 246-247) อธิบายว่าลักษณะของเจตคติได้แก่

1. ทศนคติเป็นสิ่งที่เรียนรู้

2. ทศนคติเป็นแรงจูงใจที่จะทำให้บุคคลนั้นกล้าเผชิญ หรือหลีกเลี่ยงสิ่งเร้า ฉะนั้น ทศนคติจึงมีทั้งทางบวกและลบ

3. ทศนคติมีองค์ประกอบ คือ เชิงความรู้สึก เชิงการรู้คิด และเชิงพฤติกรรม

4. ทศนคติเปลี่ยนแปลงได้

5. ทศนคติเปลี่ยนแปลงตามสังคมที่บุคคลนั้นเป็นสมาชิกเนื่องจากในสังคมหนึ่งๆ อาจมี ค่านิยมเฉพาะ

6. สังคมประกิต มีความสำคัญต่อการพัฒนาการทศนคติของเด็กโดยเฉพาะทศนคติต่อ อุดมคติ

ส. วาสนา ประवालพฤษ (อุษณีย์ วรรณจีย์. 2536: 75; อ้างอิงจาก ส. วาสนา ประवालพฤษ. 2524: 5) ได้สรุปไว้ ดังนี้

1. เจตคติเป็นการเตรียมความพร้อมในการตอบสนองต่อสิ่งเร้าทางที่ชอบ หรือไม่ชอบต่อ สิ่งนั้น ซึ่งการเตรียมนี้ เป็นการเตรียมภายในของจิตใจมากกว่าภายนอกที่จะสังเกตเห็นได้

2. สภาวะตอบสนองของบุคคลที่จะยอมรับ หรือไม่ยอมรับ ชอบ หรือไม่ชอบต่อสิ่งต่างๆ นั้น มีลักษณะที่ซับซ้อน ทั้งนี้จะเกี่ยวข้องกับสัมพันธกับอารมณ์ด้วย

3. เจตคติไม่ใช่พฤติกรรม แต่เป็นสภาวะของจิตใจที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิด และเป็นตัวกำหนดแนวทางในการแสดงออกของพฤติกรรม

4. เจตคติไม่สามารถวัดได้โดยตรง แต่สามารถสร้างเครื่องมือวัดพฤติกรรมที่แสดงออกมา เพื่อใช้เป็นแนวทางในการทำนายหรืออธิบายเจตคติได้

5. เจตคติเกิดจากการเรียนรู้ และประสบการณ์ ซึ่งบุคคลจะมีเจตคติในเรื่องเดียวกัน แตกต่างกันได้ด้วยสาเหตุหลายประการ เช่น สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคม ระดับอายุชาวนปี ปัญหา

จำรอง เงินดี (2539: 368-376) อธิบายเกี่ยวกับทศนคติไว้ดังต่อไปนี้

1. ทศนคติเป็นสิ่งที่ต้องเรียนรู้ เพราะทศนคติไม่ใช่แรงขับจากร่างกาย เช่น ความหิว เป็นแรงขับทางร่างกาย การเลือกอาหารของแต่ละบุคคลเป็นพื้นฐานมาจากการเรียนรู้ทางสังคม ดังนั้นจึง ถือว่าเป็นทศนคติ

2. ทศนคติเป็นสิ่งที่คงทนถาวร แม้ว่าทศนคติเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้เหมือนกับการเรียนรู้อื่นๆ แต่ที่เป็นความรู้สึกที่ฝังลึก บุคคลที่พิถีพิถันกับการแต่งตัว จะให้เปลี่ยนเป็นแต่งตัวอย่างง่ายๆ จะต้อง ใช้เวลานานเพราะมีผลต่ออารมณ์

3. ทศนคติเป็นความรู้สึกที่แสดงโดยตรงต่อสิ่งเร้าเป็นอย่างไร ไป บุคคลย่อมแสดงความรู้สึกชอบต่อบุคคลที่เขารู้จัก และอาจแสดงความรู้สึกไม่ชอบกับอีกคนหนึ่งที่เขารู้จัก แสดงว่าต้องแยกรับรู้ต่อสิ่งเร้านั้นๆ

4. ทศนคติสามารถเกิดกับทุกๆ สิ่งได้ เช่น บุคคล วัตถุ กลุ่ม สถาบัน แนวความคิดและ ขบวนการต่างๆ ไป

สรุปได้ว่า เจตคติเป็นลักษณะที่เกิดจากบุคคล โดยผ่านการเรียนรู้มาตั้งแต่เด็ก ประสบการณ์ทั้งหมดที่ได้รับทั้งทางตรงและทางอ้อม สามารถกำหนดพฤติกรรมภายใน และภายนอกได้ มีอิทธิพลทำให้เกิดความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ ยอมรับหรือปฏิเสธ ตามความคิดเห็นของแต่ละบุคคล ลักษณะของเจตตินี้สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามวัยต่างๆ

6.3 องค์ประกอบของเจตคติ

แมคกี และ เดวิด (McGee; & David. 1984: 458) และคาร์สัน (Carlson. 1990: 428) แบ่งองค์ประกอบของเจตคติไว้ 3 ประการ

1. ด้านความรู้สึก (The affective component) ได้แก่ อารมณ์ และความรู้สึกที่มีต่อสิ่งนั้นๆ

2. ด้านความเข้าใจ (The cognitive component) ได้แก่ ความคิด และความเชื่อที่มีต่อสิ่งนั้นๆ

3. ด้านพฤติกรรม (The behavioral component) ได้แก่ การตอบสนอง หรือการแสดงออกที่มีต่อสิ่งนั้นๆ

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526: 34) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของเจตคติไว้ในลักษณะเดียวกันว่า เจตคติมีองค์ประกอบพื้นฐาน 3 ด้าน คือ

1. องค์ประกอบด้านพุทธิปัญญา (Cognitive component) คือ ความรู้ ความคิด และความเข้าใจของบุคคลเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ จากการได้รับรู้ประสบการณ์ หรือข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งนั้นก่อนจึงจะสามารถกำหนดท่าที ความรู้สึกต่อสิ่งเร้านั้นได้

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective component) คือ ความรู้สึกต่างๆ เช่น ความพอใจ ความชื่นชม ไม่ชอบ หรือรังเกียจ ซึ่งความรู้สึกเหล่านี้จะเกิดขึ้นโดยมีความรู้ ความคิด หรือประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งนั้นๆ ของแต่ละบุคคลเป็นตัวกำหนด

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral component) คือ แนวโน้มในทางปฏิบัติที่จะสนองต่อสิ่งเร้าใดๆ ทั้งด้านบวก หรือด้านลบ เช่น การยอมรับ การไม่ยอมรับ ความเต็มใจหรือไม่เต็มใจ

สุชา จันทน์เอม (2539: 242) แบ่งองค์ประกอบของเจตคติไว้ 3 ประการคือ

1. Cognitive component เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวกับความรู้ หรือความเชื่อถือของบุคคล ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หากมีความรู้หรือความเชื่อว่าเป็นสิ่งใดดี ก็จะมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น

2. Feeling component เป็นองค์ประกอบด้านความรู้สึกของบุคคล ซึ่งมีอารมณ์มาเกี่ยวข้อง หากบุคคลมีความรู้สึก ชอบพอบุคคลใดหรือสิ่งใดก็จะช่วยให้เกิดเจตคติที่ดีต่อบุคคลนั้น

3. Action tendency component เป็นองค์ประกอบเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคล คือความโน้มเอียงที่บุคคลจะแสดงพฤติกรรมตอบโต้บางอย่างโดยออกมา พฤติกรรมที่แสดงออกมานั้นเกิดจากความรู้สึกที่เขามีเกี่ยวกับวัตถุ เหตุการณ์ หรือบุคคล

ัญญะ บุปเฟส และ คณะ (2534: 301) แบ่งองค์ประกอบของเจตคติไว้ 3 ประการคือ

1. ด้านความคิดความเข้าใจ (Cognitive component)

2. ด้านอารมณ์ (Affective component)

3. ด้านพฤติกรรม (Behavioral component)

สรุปได้ว่า เจตคติ มีองค์ประกอบ 3 ประการคือ ด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ ด้านความรู้ความเข้าใจ และด้านการแสดงพฤติกรรมองค์ประกอบทั้งสามด้านของเจตคตินี้มีความสัมพันธ์กัน เพราะการแสดงออกทางด้านท่าทางหรืออารมณ์ ย่อมทำให้เกิดความรู้สึกที่แตกต่างกัน ในทางกลับกันความรู้สึกนั้นก็คิดจะส่งผลถึงองค์ประกอบด้านท่าทาง และอารมณ์ดังนั้น ในการเรียนการสอนครูจึงควรคำนึงถึงองค์ประกอบทั้งสามด้าน เพื่อช่วยเสริมสร้างเจตคติที่ดีแก่ผู้เรียน

6.4 การเกิดเจตคติ

เอ็ททิงเกอร์ (Ettinger. 1994: 672-673) อธิบายการเกิดเจตคติว่า

1. เกิดจากการสังเกตพฤติกรรม (Behavioral observation) บุคคลจะสังเกตพฤติกรรมของบุคคลอื่น และเลียนแบบบุคคลนั้นๆ นอกจากนี้บุคคลจะสังเกตพฤติกรรมตนเอง เจตคตินำไปสู่การแสดงพฤติกรรม แต่บางครั้งพฤติกรรมทำให้เกิดเจตคติได้

2. เกิดจากการเรียนรู้ (Learning attitude) เจตคติเกิดขึ้นโดยกระบวนการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classical conditioning) หรืออาจเกิดจากได้รับคำชมเชยการยินยอม และการยอมรับ ซึ่งเป็นการวางเงื่อนไขแบบเสริมแรง (Operant conditioning)

3. เกิดจากได้รับประสบการณ์ตรง (Direct experience) เป็นเจตคติที่เกิดขึ้นโดยการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง

ไคลเดอร์ และ คณะ (Clider; others 1983: 422-425) อธิบายถึงการเกิดเจตคตินั้นมาจากอิทธิพล 3 ประการ คือ

1. อิทธิพลของสังคม บุคคลในสังคมมีอิทธิพลต่อเจตคติในช่วงแรกของชีวิต พ่อแม่จะเป็นผู้มีอิทธิพลต่อเจตคติต่อจากนั้นก็จะเป็นกลุ่มเพื่อนซึ่งมีบทบาทในการสร้างเจตคติ กระบวนการในการสร้างเจตคติของพ่อแม่และเพื่อน คือ โดยการให้ข้อมูล การให้กำลังใจ และการชี้บอก

2. อิทธิพลของความรู้ เป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการเกิดเจตคติ เพราะทำให้เราเกิดเจตคติโดยมีเหตุผล และการกระทำของตนเอง ไม่ใช่เป็นความคิดของผู้อื่น

3. อิทธิพลของพฤติกรรม พฤติกรรมของตนเองเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดเจตคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้

ลัดดา กิตติวิภาต (2523: 238 -240) ได้กล่าวถึงเจตคติว่า เกิดจากสิ่งต่างๆ ดังนี้

1. การอบรมเลี้ยงดู ตั้งแต่ยังเป็นเด็ก และเนื่องมาจากการเอาอย่างบุคคลที่ตนชื่นชอบ

2. ประสบการณ์ที่สะสมกันมาของบุคคล เช่น เด็กบางคนมีเจตคติไม่ดีต่อเพื่อนรุ่นเดียวกัน เพราะถูกเพื่อนรังแกบ่อยๆ จึงหันไปเล่นกับคนที่มีอายุมากกว่า

3. ประสบการณ์ที่ประทับใจ ทำให้เราจดจำไปนาน ซึ่งอาจเกิดขึ้นทันทีทันใดหรือเพียงครั้งเดียว

4. บุคลิกที่อยู่รอบตัว เช่น อาจชอบคนที่มีบุคลิกขรึม เป็นต้น

5. สื่อมวลชนต่างๆ เช่นหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ ฯลฯ

6. ความต้องการที่จะสมปรารถนาในสิ่งหรือบุคคลนั้นๆ

สุชา จันทน์เอม (2539: 244-245) อธิบายถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเกิดเจตคติ คือ

1. วัฒนธรรม เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อชีวิตของคนทุกคนตั้งแต่เกิดจนตาย วัฒนธรรมของชาติต่างๆ ย่อมแตกต่างกันไป เริ่มจากครอบครัว โรงเรียน วัด สถาบันอื่นๆ ในสังคม วิทยุ โทรทัศน์ สื่อมวลชนต่างๆ ย่อมมีอิทธิพลต่อการเกิดเจตคติ

2. ครอบครัว เป็นแหล่งที่ให้อบรมเด็กอันดับแรกจึงมีอิทธิพลมากที่สุดในการสร้างเจตคติ ตลอดจนการปลูกฝังเจตคติในการดำเนินชีวิตให้บุตรของตน ทั้งนี้เด็กจะเลียนแบบ และเชื่อฟังพ่อแม่

3. กลุ่มเพื่อน เป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลมากเมื่อเด็กจากครอบครัวมา ทั้งนี้เด็กต้องการเป็นที่ยอมรับของเพื่อน ต้องการคำแนะนำจากเพื่อน

4. บุคลิกภาพ เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการเกิดเจตคติของบุคคลมากเหมือนกัน พวกที่ชอบออกสังคม พวกหนีสังคม พวกชอบเด่น หรือพวกอ่อนน้อม ก็จะมีทัศนคติไม่เหมือนกัน

ทรงพล ภูมิพัฒน์ (2538: 184) อธิบายถึงการเกิดท่าทีความรู้สึกว่าเกิดจาก

1. การยอมรับปทัสฐานทางสังคม มนุษย์เป็นสัตว์สังคม เป็นผลผลิตของสังคม สังคมมีบทบาทสำคัญในการสร้างสรรค์แบบแผนพฤติกรรมอย่างมาก ในวัฒนธรรมหนึ่งๆ ย่อมมีปทัสฐานต่างๆ ไว้เป็นมรดกแก่คนรุ่นหลังๆ ของสังคมนั้นๆ ด้วยเหตุนี้ บางทีอาจเกิดความรู้สึกที่ไม่ดีบางสิ่งบางอย่าง ทั้งที่ไม่เคยรู้หรือไม่เคยเห็น

2. การสรุปและประสบการณ์ที่ได้รับ การที่ได้รับประสบการณ์ทั้งในอดีต และปัจจุบันเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ก็สามารถสร้างแนวสรุปในเรื่องนั้นๆ ขึ้น และถือว่าเป็นความรู้สึกที่มีต่อเรื่องนั้นๆ

3. ความตื่นเต้นทางอารมณ์อย่างรุนแรง คนเราอาจจะประสบกับความตื่นเต้นของอารมณ์อย่างสุดขีดก็จะทำให้เกิดท่าทีความรู้สึกขึ้นแล้ว และจะเป็นตัวบอกว่าบุคคลนั้นรับรู้ และประพฤติปฏิบัติต่อเรื่องนั้นๆ อย่างไร และจะเปลี่ยนแปลงได้ยาก

สรุปได้ว่า เจตคติ หรือทัศนคติ หรือท่าทีความรู้สึก เกิดจากอิทธิพลของสังคม เช่น ครอบครัว เพื่อน สื่อมวลชน เป็นต้น อิทธิพลจากประสบการณ์ส่วนตัว อิทธิพลการเรียนรู้ อิทธิพลของพฤติกรรม สิ่งเหล่านี้จะทำให้บุคคลมีเจตคติต่อสิ่งเร้าต่างๆ ได้ในทางใดทางหนึ่ง

6.5 การเปลี่ยนแปลงเจตคติ

เจตคติของบุคคลเปลี่ยนแปลงได้ เนื่องจากอิทธิพลสิ่งแวดล้อมต่างๆ ได้แก่ การได้รับรู้ข้อมูลใหม่ๆ จากบุคคลอื่น หรือโดยผ่านจากสื่อมวลชน หรือโดยการได้รับจากประสบการณ์โดยตรง ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในองค์ประกอบด้วยความเข้าใจ ซึ่งมีผลทำให้องค์ประกอบด้านความรู้สึกและพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปด้วย เกี่ยวกับการเปลี่ยนเจตคตินี้ ไทรแอนดิส (Triandis. 1971: 3) กล่าวถึงสาเหตุการเปลี่ยนแปลงเจตคติไว้ดังนี้คือ

1. ได้รับข้อมูลใหม่จากบุคคลหรือสื่อมวลชน
2. ได้รับประสบการณ์ตรงหรือความกระทบกระเทือนใจ
3. ถูกบังคับให้ปฏิบัติไม่ตรงกับเจตคติของตน
4. การรักษาทางจิตใจ เพื่อให้เข้าใจเหตุผลที่ถูกต้อง
5. เพื่อให้สอดคล้องกับพฤติกรรมใหม่

เอ็ททิงเกอร์ (Ettinger. 1994: 672-673) อธิบายการเกิดเจตคติว่า

1. เกิดจากการสังเกตพฤติกรรม (Behavioral observation) บุคคลจะสังเกตพฤติกรรมของบุคคลอื่น และเลียนแบบบุคคลนั้นๆ นอกจากนี้บุคคลจะสังเกตพฤติกรรมตนเอง เจตคตินำไปสู่การแสดงพฤติกรรม แต่บางครั้งพฤติกรรมทำให้เกิดเจตคติได้

2. เกิดจากการเรียนรู้ (Learning attitude) เจตคติเกิดขึ้นโดยกระบวนการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classical conditioning) หรืออาจเกิดจากได้รับคำชมเชยการยินยอม และการยอมรับ ซึ่งเป็นการวางเงื่อนไขแบบเสริมแรง (Operant conditioning)

3. เกิดจากได้รับประสบการณ์ตรง (Direct experience) เป็นเจตคติที่เกิดขึ้นโดยการเรียนรู้สิ่งนั้นๆ ด้วยตนเอง

สรุปได้ว่า การเปลี่ยนแปลงเจตคติเกิดจาก ลักษณะของผู้สื่อสารว่าน่าเชื่อถือได้ หรือไม่ ลักษณะของข่าวสารต้องไม่ลำเอียง หรือด้านความคิดเดิมของผู้ฟังอย่างชัดเจน บุคคลสามารถเลือกรับรู้สิ่งที่เหมาะสมกับตน และหลีกเลี่ยงสิ่งที่ตนไม่ต้องการ

6.6 ประโยชน์ของเจตคติ

ประโยชน์ของเจตคติ ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526: 5-6) ได้กล่าวไว้ ดังนี้

1. ช่วยทำให้เข้าใจสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัว โดยการจัดรูปหรือด้วยระบบสิ่งของต่างๆ ที่อยู่รอบตัวเรา

2. ช่วยให้มีการเข้าข้างตนเอง โดยช่วยให้บุคคลหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ดีหรือปกปิดความจริงบางอย่าง ซึ่งนำความไม่พอใจมาสู่ตนเอง

3. ช่วยในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่สลับซับซ้อน ซึ่งการมีปฏิกิริยาโต้ตอบหรือการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้น ส่วนมากจะทำในสิ่งที่ทำให้เกิดความพอใจ หรือเป็นบำเหน็จรางวัลจากสิ่งแวดล้อมนั้น

4. ช่วยให้บุคคลสามารถแสดงออกถึงค่านิยมของตนเอง แสดงว่าเจตตินั้นนำความพอใจมาให้บุคคลนั้น

โดยสรุปแล้ว เจตคติมีประโยชน์อย่างยิ่ง ถ้าได้ส่งเสริมหรือกระตุ้นให้บุคคลใดก็ตามสามารถตอบสนองสิ่งเร้า ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและเจตคติที่ดีต่อสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตนเอง และบุคคลรอบข้าง ย่อมจะทำให้เกิดสันติสุขในสังคมนั้นๆ ได้

6.7 หลักการวัดเจตคติ

การวัดเจตคติ ไพศาล หวังพานิช (2526: 147 – 148) ได้เสนอหลักการวัดเจตคติไว้ดังนี้

1. ข้อตกลงเบื้องต้น (Basic assumption) เกี่ยวกับการวัดเจตคติ คือ

1.1 ความคิดเห็น ความรู้สึก หรือเจตคติของบุคคลนั้น จะคงอยู่ช่วงระยะเวลาหนึ่ง เพราะความรู้สึกนึกคิดของคนเรานั้นไม่ได้เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา จะต้องมียุ่ช่วงระยะเวลาใด ระยะเวลาหนึ่งที่ความรู้สึกของคนเรามีความคงที่ ทำให้สามารถวัดได้

1.2 เจตคติของบุคคลนั้น ไม่สามารถวัดหรือสังเกตเห็นได้โดยตรง การวัดจึงเป็นแบบทางอ้อม โดยวัดแนวโน้มที่บุคคลนั้นแสดงออกหรือประพฤติอยู่เสมอ

1.3 เจตคติของบุคคลนั้น นอกจากจะแสดงออกในรูปทิศทางของความรู้สึกนึกคิดแล้ว ยังมีการแสดงออกในรูปขนาด หรือปริมาณความคิด ความรู้สึกนึกคิดนั้นอีกด้วย จึงทำให้ทราบระดับความมากน้อย หรือความเข้มข้นของเจตคติด้วย

2. การวัดเจตคติมีองค์ประกอบ 3 อย่าง คือ ตัวบุคคลที่จะวัด, สิ่งเร้า และการตอบสนอง

3. สิ่งเร้าที่นิยมใช้ คือ ค่าความคิดเจตคติ (Attitude statement) ซึ่งเป็นสิ่งเร้าทางภาษาที่ใช้อธิบายคุณค่า คุณลักษณะของสิ่งนั้น เพื่อให้บุคคลตอบสนองออกมาเป็นระดับความรู้สึก (Attitude continuum หรือ Scale) เช่น มาก ปานกลาง น้อย เป็นต้น.

4. การวัดเจตคติต้องคำนึงถึงความเที่ยงตรง (Validity) ของการวัดเป็นพิเศษ คือ ต้องพยายามให้ผลของการวัดที่ได้ตรงกับความเป็นจริงของบุคคลทั้งในแง่ทิศทางและระดับ

6.8 มาตรฐานวัดเจตคติ

สำหรับมาตรฐานวัดเจตคติที่ใช้ในการวิจัย พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2538: 106 – 108) ได้กล่าวไว้ว่า มีอยู่หลายชนิด แต่ที่นิยมใช้กันมีอยู่ 3 ชนิด ดังนี้

1. วิธีของเทอร์สโตน
2. วิธีของลิเคิร์ท
3. วิธีใช้ความหมายทางภาษา

ในที่นี้จะนำเสนอเพียงวิธีเดียว คือ วิธีการวัดเจตคติของลิเคิร์ท มีขั้นตอนดังนี้

1. ตั้งวัตถุประสงค์ว่าต้องการศึกษาเจตคติของใครที่มีต่อสิ่งใด
2. ให้ความหมายของเจตคติที่จะศึกษานั้นให้เด่นชัด เพื่อให้ทราบว่าสิ่งที่เป็นข้อความทางเจตคติที่ต้องการวัดคืออะไร ประกอบด้วยคุณลักษณะใดบ้าง เช่น จะวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ก็ต้องวิเคราะห์ให้ทราบว่า ควรถามเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษเรื่องใดบ้าง
3. ทำการสร้างข้อความเจตคติให้ครอบคลุมลักษณะต่างๆ ที่วิเคราะห์ได้ จำนวนข้อความที่สร้างควรมีประมาณ 20-30 ข้อความ และให้มีจำนวนข้อความที่กล่าวถึงที่ต้องการในทางที่ดี (ทางบวก) และในทางที่ไม่ดี (ทางลบ) จำนวนมากต่อการที่เมื่อนำไปวิเคราะห์คุณภาพแล้วเหลือตามที่ต้องการ
4. ตรวจสอบข้อความที่สร้างขึ้น ซึ่งอาจทำได้โดยผู้สร้างข้อความเองหรือนำไปให้ผู้มีความรู้ในเรื่องนั้นๆ ตรวจสอบ
5. ทำการทดลองขั้นต้นก่อนที่ไปใช้จริง โดยการนำข้อความที่ได้ตรวจสอบแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่งเพื่อปรับปรุงแก้ไขก่อนจะบรรจุในมาตรฐานวัดเจตคติ

มาตรฐานวัดเจตคติตามวิธีของ ลิเคิร์ท กำหนดช่วงความรู้สึกเป็น 5 ช่วงโดยข้อความทางบวกจะให้คะแนน 0 สำหรับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 1 ไม่เห็นด้วย 2 ไม่แน่ใจ 3 เห็นด้วย และ 4 เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ส่วนข้อความทางลบจะให้คะแนน 4 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 3 ไม่เห็นด้วย 2 ไม่แน่ใจ 1 เห็นด้วย 0 เห็นด้วยอย่างยิ่ง

วิธีวัดเจตคติของผู้เรียนจากข้อเสนอแนะของนักวิจัยหลายคนดังกล่าวมาแล้ว คงเห็นได้ว่าทุกวิธีล้วนแต่ให้ความเชื่อถือได้ทั้งสิ้น และได้มีนักวิจัยหลายท่าน ที่ได้ทดลองนำไปใช้แล้วได้ผลเป็นอย่างดี ในการนำเอาวิธีวัดเจตคติแบบใดไปใช้จึงจะให้ผลดีที่สุด ย่อมขึ้นอยู่กับดุลยพินิจว่าจะนำไปใช้วัดกับใคร ในสถานการณ์ใด ซึ่งจะขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายด้านด้วยกัน อย่างไรก็ตามการวัดเจตคติแบบวิธีของ เรนนิส ลิเคิร์ท (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2538: 183-186; พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538: 106-108) นับว่าเป็นวิธีหนึ่งที่ได้ผลดี

6.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ

โรเอทเจอร์ และคนอื่นๆ (Roettger; others. 1979: 138-141) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติและผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนชั้นระดับ 3 - 6 จำนวน 697 คน พบว่า เจตคติต่อการอ่านของนักเรียนระดับ 5 - 6 สูงกว่านักเรียนระดับอื่นๆ และมีความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการอ่านกับคะแนนความเข้าใจในการอ่าน ตลอดจนคะแนนด้านคำศัพท์ โดยผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงจะมีเจตคติในการอ่านสูงขึ้นด้วย

แอสคอฟ และฟิชแบค (Askov; & Fishback. 1973: 1-7) ได้ศึกษาพบว่าเจตคติในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนเกรด 1-3 เพศและระดับชั้นมีผลต่อเจตคติต่อการอ่านแตกต่างกันแต่ไม่มีผลต่อคะแนนการอ่าน โดยเพศหญิงมีเจตคติต่อการอ่านสูงกว่าเพศชาย

มาลินี สิ้นธุ์ฉาย (2540: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2539 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ กรุงเทพมหานคร ที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบชี้แนะประกอบวิธีเสริมต่อการเรียนรู้และการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบชี้แนะประกอบวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ มีเจตคติต่อวิธีการสอนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พรเพ็ญ พุ่มสะอาด (2543: 66) ได้ทำการทดลองสอนด้วยเทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย (Semantic Mapping) กับการสอนตามคู่มือครู เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน เจตคติต่อการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบางปะอิน"ราชานุเคราะห์ 1" อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 จำนวน 80 คน ผลการทดลองพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่าน ด้วยเทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมายกับการสอนตามคู่มือครู มีเจตคติต่อการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เปรมวดี รัตกุล (2541: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบ้านสวายสอ อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 ที่ได้รับการสอนโดยบทเรียนโมดูลแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 และการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยบทเรียนโมดูลแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กมลภัทร์ พุทธสันติธรรม (2545: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต มศว. ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) กทม. ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 ที่ใช้ชุดการสอนรายวิชาย่อยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาชนิดวิธีการ รูปแบบที่ 1 กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยชุดการสอนรายวิชาย่อยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาชนิดวิธีการ รูปแบบที่ 1 มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษดังที่กล่าวมาแล้ว พอสรุปได้ว่าเจตคติของผู้เรียนส่วนใหญ่ เมื่อได้รับการกระตุ้นโดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาที่น่าสนใจ และผู้เรียนเกิดความพึงพอใจ สามารถตอบสนองของกิจกรรมนั้นได้จนเกิดการเรียนรู้อาจทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติในการอ่านภาษาอังกฤษดีขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เทศบาล 2 (บ้านมลายูบางกอก) จังหวัดยะลา ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 1 จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 50 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 2 (บ้านมลายูบางกอก) ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก ภาคเรียนที่ 1 จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 50 คน สุ่มโดยใช้วิธีจับฉลากเลือกกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (Random assignment)

กลุ่มทดลอง จำนวนนักเรียน 26 คน ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1)

กลุ่มควบคุม จำนวนนักเรียน 24 คน ได้รับการสอนแบบเดิม

1.3 เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ เป็นเนื้อหาที่นำมาจากการศึกษาวัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดยะลาที่มีเนื้อความตามอรรถลักษณะของภาษาประเภทเรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount Genre) และประเภทวิธีการ (Procedure Genre)

1.4 ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เวลาในการทดลองสอน 20 คาบ คาบละ 50 นาที เป็นเวลา 5 สัปดาห์ในภาคเรียนที่ 1

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการทดลอง ซึ่งมีดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง โดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่น
2. แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม โดยใช้การสอนแบบเดิม
3. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ
4. แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ

โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับกลุ่มทดลอง โดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่น มีขั้นตอน ดังนี้
 - 1.1 ศึกษาผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและสาระการเรียนรู้รายปี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551)
 - 1.2 ศึกษาและกำหนดเนื้อหาที่ใช้สอนโดยรวบรวมข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับวัฒนธรรมท้องถิ่นจากเอกสาร ผลงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมท้องถิ่น เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับกำหนดเป็นหัวข้อวัฒนธรรมเพื่อสร้างเนื้อหาวัฒนธรรมท้องถิ่น
 - 1.3 ศึกษาวิธีการสร้างแผนการเรียนรู้ จากหนังสือการพัฒนาการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้
 - 1.4 ทฤษฎีและหลักการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจากเอกสารประกอบการสอนและงานวิจัยของวอล์กเกอร์และคนอื่นๆ (Walker, Bartlett; & Rattanavich. 1984:1-12)
 - 1.5 หนังสือการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเล่ม 1-3 และรายงานการวิจัยโครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา หรือหนังสือการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา: กลยุทธ์สู่ความสำเร็จในการพัฒนารู้นหนังสือเพื่อปวงชน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534, 2536, 2540, 2550)
 - 1.6 เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531) หนังสือพิมพ์ และวารสารต่างๆ
 - 1.7 ศึกษา และคัดเลือกเนื้อหาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม วัฒนธรรมไทย วัฒนธรรมท้องถิ่น และวัฒนธรรมท้องถิ่นจังหวัดยะลา จากหนังสือ วารสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เพื่อนำมาสร้างเป็นบทอ่านและกิจกรรมที่มีเนื้อหาตามอรรถลักษณะของภาษาประเภทเรื่องเล่าจาก
ประสบการณ์ (Recount Genre) และแบบวิธีการ (Procedure Genre) โดยพิจารณาถึงความยากง่าย
ศัพท์สำนวน และโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

1.8 นำเนื้อหาที่คัดเลือกแล้วไปเสนอประธานและกรรมการควบคุมปริญญาบัตร
แล้วจึงให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องและปรับปรุงแก้ไขตามที่ประธานและ
คณะกรรมการควบคุมและผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะมา

1.9 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มทดลอง ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง

ขั้นตอนที่ 2 ให้นักเรียนเล่าเรื่อง ลำดับเรื่อง สนทนาหรืออภิปรายเกี่ยวกับเรื่อง
อ่านออกเสียง เล่นบทบาทสมมติ

ขั้นตอนที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน โดยให้นักเรียนช่วยกันเขียน
เรื่องทีอ่านลงในกระดาษแผ่นใหญ่ ครูทำหน้าที่ดูแลและชี้แนะ

ขั้นตอนที่ 4 ให้นักเรียนทำหนังสือเล่มใหญ่ โดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่มและช่วยกัน
เขียนข้อความต่างๆ ตามที่เขียนในขั้นตอนที่ 3 ลงเป็นเล่ม

ขั้นตอนที่ 5 ให้นักเรียนเล่นเกมหรือกิจกรรมทางภาษาอื่น โดยใช้หนังสือเล่ม
ใหญ่ที่นักเรียนทำเสร็จแล้ว เป็นแหล่งการเรียนรู้และค้นคว้า

1.10 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3
ท่าน ตรวจสอบเพื่อพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหาและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
แล้วปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

1.11 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ และปรับปรุง
แก้ไขข้อบกพร่องแล้ว ไปทดลองสอนกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาข้อบกพร่องและเวลาที่
เหมาะสมในการสอน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เรียบร้อยอีกครั้ง ก่อนนำไปทดลองสอนจริง

2. การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม โดยใช้การสอน
แบบเดิม มีขั้นตอนดังนี้

2.1 ศึกษาผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและสาระการเรียนรู้รายปี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
(กระทรวงศึกษาธิการ. 2551)

2.2 ศึกษาและกำหนดเนื้อหาที่ใช้สอนโดยรวบรวมข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับวัฒนธรรม
ท้องถิ่นจากเอกสาร ผลงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมท้องถิ่น เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับกำหนด
เป็นหัวข้อวัฒนธรรมเพื่อสร้างเนื้อหาวัฒนธรรมท้องถิ่น

2.3 ศึกษา และคัดเลือกเนื้อหาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม วัฒนธรรมไทย วัฒนธรรมท้องถิ่น และวัฒนธรรมท้องถิ่นจังหวัดยะลา จากหนังสือ วารสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาสร้างเป็นบทอ่านและกิจกรรมที่มีเนื้อหาตามอรรถลักษณะของภาษาประเภทเรื่องเล่าจาก ประสบการณ์ (Recount Genre) และแบบวิธีการ (Procedure Genre) โดยพิจารณาถึงความยากง่าย ศัพท์สำนวน และโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.4 นำเนื้อหาที่คัดเลือกแล้วไปเสนอประธานและกรรมการควบคุมปริญญาบัตร แล้วจึงให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องและปรับปรุงแก้ไขตามที่ประธานและ คณะกรรมการควบคุมและผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะมา

2.5 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มควบคุม ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 สร้างความสนใจ

เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยการสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ เช่น วิถีชีวิต สถานที่ สำคัญ อาหารประจำท้องถิ่น

ขั้นตอนที่ 2 สอนคำศัพท์

โดยผู้สอนบอกคำแปลเป็นภาษาไทย และสอนในลักษณะเป็นรายการคำศัพท์โดด

ขั้นตอนที่ 3 สอนโครงสร้าง

อธิบายไวยากรณ์ ซ้อยกเว้นต่างๆ ให้ผู้เรียนทราบ พร้อมยกตัวอย่างประกอบ แล้วให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด

ขั้นตอนที่ 4 สอนอ่าน

ให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่เกี่ยวกับ วิถีชีวิต อาหารประจำท้องถิ่น สถานที่สำคัญ แล้วแปลเป็น ภาษาไทย ตอบคำถามและวิเคราะห์กฎไวยากรณ์

ขั้นตอนที่ 5 ประเมินผลการเรียนรู้

ให้ผู้เรียนทำการบ้าน ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม หรือให้ท่องคำศัพท์

2.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบเพื่อพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหาและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน แล้วปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

2.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ และปรับปรุงแก้ไข ข้อบกพร่องแล้ว ไปทดลองสอนกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาข้อบกพร่องและเวลาที่ เหมาะสมในการสอน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เรียบร้อยอีกครั้ง ก่อนนำไปทดลองสอนจริง

3. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนในการสร้างและ หาคุณภาพดังนี้

3.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษจากหนังสือ Language Test at School: A Pragmatic Approach (Oller. 1979) หนังสือ Testing English as Second Language (Harris. 1969)

3.2 หนังสือการทดสอบและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2538, 2539)

3.3 หนังสือเทคนิคการวัดผลของล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2539)

3.4 สร้างแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 70 ข้อ โดยวัดความสามารถทางการอ่านด้านจับใจความสำคัญ ดีความ สรุป วิเคราะห์และวิจารณ์ ให้สอดคล้องกับตารางการวิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อให้ได้ข้อสอบที่มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

3.5 นำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ประธานและคณะกรรมการควบคุมปริญญาโทและผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยพิจารณาข้อคำถาม มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์หรือไม่ ซึ่งใช้เกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

คะแนน + 1 สำหรับข้อทดสอบที่แน่ใจว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน 0 สำหรับข้อทดสอบที่ไม่แน่ใจว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่

คะแนน - 1 สำหรับข้อทดสอบที่ไม่สอดคล้องจุดประสงค์การเรียนรู้

แล้วนำค่าการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 248) ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ≥ 0.5 พบว่ามีค่า IOC .67 – 1.00 จำนวน 67 ข้อ

3.6 นำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการ ไปทดลองกับนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 2 (บ้านมลายูบางกอก) อำเภอยะลา จังหวัดยะลา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน ซึ่งได้ผ่านการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานมาแล้ว เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบ

3.7 นำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านมาวิเคราะห์เป็นรายข้อ เพื่อหาค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อสอบ TAP (Test Analysis Program)

3.8 เลือกแบบทดสอบเฉพาะข้อที่มีค่าความยาก (p) ระหว่าง 0.20 - 0.80 และมีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป โดยให้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ จำนวน 30 ข้อ พบว่ามีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง .26-.80 และมีค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง .21-.73

3.9 นำแบบทดสอบที่คัดเลือกแล้ว ไปทดสอบกับนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 2 (บ้านมลาญบางกอก) อำเภอเมืองยะลา จังหวัดยะลา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน ซึ่งได้ผ่านการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานมาแล้ว เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร KR- 20 (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2538: 198-199) พบว่าแบบทดสอบมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .88

ตัวอย่างแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

Reading Comprehension Test

คำชี้แจง อ่านข้อเขียนที่กำหนดให้แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด โดยทำเครื่องหมาย X ลงใน
กระดาษคำตอบ

Direction: Read the following passage, and then choose the best answer by marking below
a, b, c, or d on your answer sheet

1. My father drove his car out of the place where motorcars are kept.

a) garden b) garage

c) orchard d) nurse

2. A.....looks after sick people.

a) teacher b) maid

c) servant d) nurse

Bobby's Big Birthday Party

When Bobby turned six, his mom and dad had a birthday party for him. Twenty of his closest friends joined in the party. Everyone wore birthday hats and had birthday cake. The birthday cake was colored blue and white, which are Bobby's favorite colors.

As the day went on, the children played kickball in the back yard. Bobby played first base, Sally played outfield, and Bobby's dad was the pitcher.

At the end of the party, Bobby asked his parents if he could have next year's birthday at the zoo. His parents agreed and everyone cheered.

3. How old is Bobby today

- a) three b) five c) six d) ten

4. About how many people came to Bobby's birthday party?

- a) five b) seven c) ten d) twenty

5. Which of the following is a color that Bobby really likes?

- a) blue b) green c) yellow d) brown

4. แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ

4.1 การสร้างแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างแบบสอบถาม โดยมีลำดับการสร้างดังนี้

4.2 ศึกษาวิธีสร้างแบบสอบถามวัดเจตคติตามแนววิธีของ ลิเคิร์ต (Likert) จากหนังสือเทคนิคการวิจัยทางการศึกษาของ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2538: 183-186)

4.3 หนังสือวิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ของ พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2538: 106-108)

4.4 สร้างข้อความที่แสดงลักษณะของเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ ซึ่งได้ดัดแปลงตามวิธีการของ ลิเคิร์ต (Likert) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 30 ข้อ และมีเกณฑ์ในการให้คะแนนดังนี้

กำหนดน้ำหนักคะแนน แต่ละข้อความตามเกณฑ์ดังนี้

- ข้อความเป็นทางบวก (Positive) ให้คะแนนดังนี้

1) เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้คะแนน 4 คะแนน
2) เห็นด้วย	ให้คะแนน 3 คะแนน
3) ไม่เห็นด้วย	ให้คะแนน 2 คะแนน
4) ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้คะแนน 1 คะแนน

- ข้อความเป็นทางลบ (Negative) ให้คะแนนดังนี้

1) เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้คะแนน 1 คะแนน
2) เห็นด้วย	ให้คะแนน 2 คะแนน
3) ไม่เห็นด้วย	ให้คะแนน 3 คะแนน
4) ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้คะแนน 4 คะแนน

4.5 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาการศึกษา 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (Face Validity) ความเหมาะสมของการใช้ภาษา และลักษณะของข้อความทางบวกและทางลบ ตลอดจนดูว่าคำถามนั้นวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษหรือไม่โดยคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ≥ 0.5 พบว่ามีค่า IOC .67 – 1.00 จำนวน 30 ข้อ

4.6 นำแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษไปหาคุณภาพ โดยนำไปทดลองกับนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 2 (บ้านมลายูบางกอก) อำเภอเมืองยะลา จังหวัดยะลา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน ซึ่งได้ผ่านการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานมาแล้ว

4.7 นำผลการตรวจสอบให้คะแนนแบบสอบถาม มาหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยตรวจและรวบรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนของผู้ที่ตอบได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด นำคะแนนมาแบ่งเป็นกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 25% แล้วนำคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ มาทดสอบหาค่านัยสำคัญ โดยใช้ (t-test) และคัดเลือกแบบสอบถามที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยได้ค่าอำนาจจำแนก (t) ระหว่าง 2.25 – 6.36 ไว้จำนวน 20 ข้อ

4.8 นำแบบสอบถามที่ผ่านการคัดเลือกแล้ว ไปทดสอบหาค่าความเชื่อมั่นกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 2 (บ้านมลายูบางกอก) อำเภอเมืองยะลา จังหวัดยะลา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน ซึ่งได้ผ่านการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานมาแล้ว โดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟา (α Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .86

ตัวอย่างแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ

คำสั่ง โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องทางขวามือที่ตรงกับความรู้สึกหรือความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด

ตาราง 1 แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ

ความคิดเห็น	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
ข้อความ				
1. ข้าพเจ้าชอบวิชาการอ่านภาษาอังกฤษ..... ✓
2. การอ่านภาษาอังกฤษทำให้เกิดความเพลิดเพลิน.. ✓
3. การอ่านภาษาอังกฤษไม่ช่วยในการพัฒนาทักษะ ด้านอื่นๆ ของข้าพเจ้า.....
4. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกท้อแท้เมื่อต้องอ่าน ภาษาอังกฤษ.....

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 แบบแผนการวิจัยการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest – Posttest Design (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 249) ดังตาราง 2

ตาราง 2 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER	T1	X	T2
CR	T1	~X	T2

ความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้

E แทน กลุ่มทดลอง (Experimental Group)

C แทน กลุ่มควบคุม (Control Group)

R แทน การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม (Random Assignment)

T1 แทน การสอบก่อนทดลอง

T2 แทน การสอบหลังการทดลอง

X แทน การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1

~X แทน การสอนแบบเดิม

3.2 วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 เป็นระยะเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

3.2.1 ที่แจ่งจุดประสงค์การเรียนการสอน ทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการเรียน บทบาทผู้เรียน และวิธีประเมินผลการเรียนรู้

3.2.2 ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ด้วยแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ

3.2.3 ดำเนินการสอนนักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้เนื้อหาและใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) และแผนการจัดการเรียนรู้การสอนแบบเดิม ใช้เวลาในการสอนทั้งหมด 20 คาบ คาบละ 50 นาที

3.2.4 ทดสอบหลังเรียน (Post-test) ด้วยแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ

3.2.5 ตรวจให้คะแนนแบบทดสอบ แล้วนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

4. การจัดการกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1.1 เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติ t-test for Dependent Samples

4.1.2 เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติ t-test for Independent Samples

4.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.2.1 ค่าสถิติพื้นฐาน

4.2.1.1 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (\bar{X}) โดยคำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 306)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน
 $\sum X$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนน
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

4.2.1.2 การคำนวณหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนโดยใช้สูตร
 (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 307-308)

$$S = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองคะแนนแต่ละตัว
 $(\sum X)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลัง
 N แทน นักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
 $N-1$ แทน ค่าของขั้นแห่งความเป็นอิสระ

4.3 สถิติที่ใช้ตรวจสอบเครื่องมือ

4.3.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของ
 แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ
 โดยใช้สูตรดังนี้ (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 248-249)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
 $\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

4.3.1 วิเคราะห์ข้อสอบรายข้อ (Item Analysis) เพื่อหาค่าระดับความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) โดยใช้โปรแกรมการวิเคราะห์ข้อสอบ TAP (Test Analysis Program)

4.3.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (ลิ้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 215)

$$r_{tt} = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ

s_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

k แทน จำนวนข้อสอบ

p แทน สัดส่วนของนักเรียนที่ทำถูกในแต่ละข้อ

$$= \frac{\text{จำนวนนักเรียนที่ทำถูกในแต่ละข้อ}}{\text{จำนวนนักเรียนทั้งหมด}}$$

q แทน สัดส่วนนักเรียนที่ทำผิดในแต่ละข้อ = $1-p$

4.3.3 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบตามวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร t-test แบบเทคนิค 25% ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ (ลิ้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2536: 185)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{n_H} + \frac{S_L^2}{n_L}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าอำนาจจำแนกแต่ละข้อ

\bar{X}_H แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง

\bar{X}_L แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ

S_H^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มสูง

S_L^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มต่ำ

n_H แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มสูง

n_L แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มต่ำ

4.3.4 หาค่าความเชื่อมั่นแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบอัลฟา (Cronbach. 1970: 161) (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2536: 185)

$$a = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ a แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นเครื่องมือ
 n แทน จำนวนข้อสอบของเครื่องมือ
 $\sum s_i^2$ แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวมเป็นรายข้อ
 s_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวมจากเครื่องมือทั้งฉบับ

4.4 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

4.4.1 เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สูตร t-test for Dependent Samples (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2546: 193)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

$$df = n - 1$$

เมื่อ t แทน ค่าที่ใช้พิจารณาในการแจกแจงแบบที
 D แทน ความแตกต่างระหว่างคะแนนแต่ละคู่
 n แทน จำนวนคู่
 $\sum D$ แทน ผลรวมของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคลระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดลองก่อนการเรียน กับหลังเรียน

$\sum D^2$ แทน ผลรวมกำลังสองของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็น
รายบุคคลระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดลองก่อนการเรียนกับ
หลังเรียน

4.4.2 เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ เจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ
ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้สูตร t-test for Independent Samples (ชูศรี วงศ์รัตนะ.
2546: 193)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2 \left\{ \frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right\}}{n_1 + n_2 - 2}}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	t	แทน ค่าที่ใช้พิจารณาใน t-Distribution
	\bar{X}_1	แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	\bar{X}_2	แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	S_1^2	แทน ความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	S_2^2	แทน ความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	n_1	แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มที่ 1
	n_2	แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มที่ 2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้สัญลักษณ์ในการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
SD	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
<i>t</i>	แทน	ค่าสถิติของการแจกแจงแบบ t – distribution
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กลุ่มทดลอง แทน นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่1)

กลุ่มควบคุม แทน นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิม
2. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิม
3. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาทดลอง ตามแผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest – Posttest Design ข้อมูลที่ได้สามารถแสดงค่าสถิติ โดยจำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา ได้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิม โดยใช้สถิติ t-test for independent samples ดังแสดงผลในตาราง 3

ตาราง 3 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นและ กลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบเดิม

ความเข้าใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษ	กลุ่มทดลอง			กลุ่มควบคุม			<i>t</i>
	N	\bar{X}	SD	N	\bar{X}	SD	
หลังการทดลอง	26	17.73	5.63	24	12.79	2.98	3.83**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มทดลองมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุม

2. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิม โดยใช้สถิติ t-test for dependent samples ดังแสดงผลในตาราง 4

ตาราง 4 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบเดิมควบคุมที่ได้รับการสอนแบบเดิม

ความเข้าใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษ	ก่อนการทดลอง			หลังการทดลอง			<i>t</i>
	N	\bar{X}	SD	N	\bar{X}	SD	
กลุ่มทดลอง	26	12.69	3.55	26	17.73	5.63	6.79**
กลุ่มควบคุม	24	10.54	2.48	24	12.79	2.98	3.43**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิม ใช้สถิติ t-test for dependent samples ดังแสดงผลในตาราง 5

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบคะแนน t- test ในด้านเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ ก่อนและหลัง ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบเดิม

เจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ	ก่อนการทดลอง			หลังการทดลอง			<i>t</i>
	N	\bar{X}	SD	N	\bar{X}	SD	
กลุ่มทดลอง	26	60.31	7.24	26	70.04	4.42	10.10**
กลุ่มควบคุม	24	57.67	6.96	24	60.67	6.20	2.88**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบเดิมมีเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิม
2. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิม
3. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิม

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิมมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นและนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้น
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นและการสอนแบบเดิมมีเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เทศบาล 2 (บ้านมลายูบางกอก) จังหวัดยะลา ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 1 จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 50 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 2 (บ้านมลาชัยบางกอก) ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก ภาคเรียนที่ 1 จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 50 คน สุ่มโดยใช้วิธีจับฉลากเลือกกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (Random assignment)

กลุ่มทดลอง จำนวนนักเรียน 26 คน ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1)

กลุ่มควบคุม จำนวนนักเรียน 24 คน ได้รับการสอนแบบเดิม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลอง เป็นการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่น ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยผ่านการตรวจสอบและแก้ไข การทดลองใช้และมีการปรับปรุงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

2.2 แผนการสอนของกลุ่มควบคุม เป็นการสอนแบบเดิม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยผ่านการตรวจสอบและแก้ไข การทดลองใช้และมีการปรับปรุงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

2.3 แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ โดยแบบทดสอบนี้ได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง .26-.80 และมีค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง .21-.73 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.88

2.4 แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษจำนวน 20 ข้อ โดยแบบสอบถามนี้ได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้วและมีค่าอำนาจจำแนก (t-distribution) ซึ่งใช้เทคนิค 25% แล้วได้ค่าอำนาจจำแนก (t) ระหว่าง 2.25 – 6.36 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.86

3. วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 เป็นระยะเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

3.1 ชี้แจงจุดประสงค์การเรียนการสอน ทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการเรียน บทบาทผู้เรียน และวิธีประเมินผลการเรียนรู้

3.2 ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ด้วยแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ

3.3 ดำเนินการสอนนักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้เนื้อหาและใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) และแผนการจัดการเรียนรู้การสอนแบบเดิม

3.4 ทดสอบหลังเรียน (Post-test) ด้วยแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ

3.5 ตรวจสอบให้คะแนนแบบทดสอบ แล้วนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

4. การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

4.1 เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติ t-test for Dependent Samples

4.2 เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติ t-test for Independent Samples

สรุปผลการวิจัย

1. ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. เจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิม สามารถนำมาอภิปรายผลตามความมุ่งหมายของการวิจัยได้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิม จากการทดลองพบว่า ความเข้าใจการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ

มุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิม แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่น เพิ่มขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ซึ่งอาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจาก เหตุผลดังต่อไปนี้

1.1 กระบวนการเรียนการสอนของนักเรียนกลุ่มทดลอง ซึ่งได้รับการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่น ซึ่งมีหลักการจัดการ เรียนการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ที่มุ่งเน้นการให้ปัจจัยป้อน และกระบวนการเรียนรู้ด้วยกลวิธี ต่างๆ ที่จะทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและได้ประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาอย่างต่อเนื่องเป็นบูรณาการ ด้วยตนเอง จากการพัฒนาการเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา โดย ยึดสื่อการเรียน และการจัดกิจกรรมภาษาเพื่อให้ผู้เรียนนำรูปแบบภาษาไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน ได้ ลำดับขั้นของกระบวนการเรียนการสอนจะจัดตามหลักการพัฒนาภาษาของผู้เรียนในการรับรู้ และ เรียนรู้ตามธรรมชาติโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างระดับความสามารถ ความถนัด ความสนใจ และสติปัญญาของผู้เรียน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนากระบวนการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองโดยใช้ กระบวนการคิด และเป็นการสอนที่ยึดหลักแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารที่เน้นปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ผู้สอนและผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน โดยการสื่อความหมายด้วยการใช้เสียง และการใช้ ตัวอักษรเพื่อให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาด้วยตนเอง ก็เป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิด ประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษา ทำให้การพัฒนาพัฒนาทักษะทางภาษาเป็นไปตามธรรมชาติ ที่ บูรณาการกันไปทั้ง การฟัง การพูด การเขียน และการอ่าน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของมอร์โรว์ (Morrow, 1981: 59-66) ที่ว่า การเรียนภาษาต่างประเทศจำเป็นต้องใช้กิจกรรมที่เกิดขึ้นจริงตาม สถานการณ์ต่างๆ เพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาจากการได้ลงมือปฏิบัติจริง ประกอบกับ รูปแบบการสอนที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นผ่านกระบวนการเรียนการสอนอ่าน ภาษาอังกฤษ ซึ่งวัฒนธรรมท้องถิ่นอยู่ในบริบทใกล้ตัวของผู้เรียนช่วยส่งเสริมให้เกิดความสัมพันธ์ เชื่อมโยง และถ่ายโอนความรู้ โดยช่วยให้ผู้เรียนเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนเข้ากับชีวิตจริง อีกทั้งยังสามารถ เชื่อมโยงเรื่องของชีวิตจริงที่ผู้เรียนมีประสบการณ์อยู่แล้วเข้ากับสิ่งที่เรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2550: 52) ที่ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นในการศึกษาหาความรู้ ช่วยเสริมสร้างความคิดและประสบการณ์ให้กับผู้เรียนนอกจากจะขึ้นอยู่กับทักษะที่ใช้ในการอ่านแล้ว โครงสร้างความรู้เดิมของผู้อ่านและบริบทของภาษาจะช่วยทำให้ความหมายของเนื้อความที่สื่อสาร ชัดเจนได้มากยิ่งขึ้นโดยเฉพาะบริบทของสถานการณ์ (context of situation) และบริบทของวัฒนธรรม

(context of culture) ที่เกี่ยวข้อง ดังนั้นจึงทำให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของบทเรียนเพราะสิ่งที่ตนเรียนนั้นมีประโยชน์หรือสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริง ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมาย

1.2 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) เน้นการพัฒนาผู้เรียนที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาน้อย ซึ่งมีรูปแบบขั้นตอนที่เข้าใจง่ายและชัดเจน โดยเริ่มจากขั้นตอนที่ 1 คือ ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง ผู้เรียนจะได้ฝึกการสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับเรื่องที่ได้ฟัง เพื่อให้เข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่อง และได้ความคิดรวบยอดของเรื่องที้อ่านและมีโอกาสฝึกทักษะการฟังอย่างถูกต้องด้วยกระบวนการทางความคิดของตนเอง ในขั้นตอนที่ 2 ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางภาษาทั้งการฟัง การพูด ออกเสียง โดยการเล่าเรื่องกลับ ลำดับเรื่อง สนทนาเกี่ยวกับเรื่อง ซึ่งเกิดจากความคิดของผู้เรียนเอง ที่ได้ฟังและเข้าใจเรื่องมาแล้ว โดยผู้เรียนจะต้องใช้ทักษะในการพูดของตนเพื่อสื่อสารกับผู้สอนและผู้เรียนด้วยกันเองในชั้นเรียน ส่วนการแสดงบทบาทสมมติจะช่วยให้ผู้เรียนได้ปรับและพัฒนาตนเองให้กล้าแสดงออกโดยเน้นจินตนาการของเรื่องมากกว่าจะแสดงให้จริง โดยผู้เรียนจะต้องสื่อความคิดของตนออกมาให้ผู้อื่นรับรู้จากการพูดและการใช้ท่าทางในการสื่อความหมาย เพื่อเข้าใจความหมายให้ได้ความคิดรวบยอดของเรื่องจากขั้นตอนที่ 1 ต่อเนื่องมายังขั้นตอนที่ 2 ที่ผู้เรียนสามารถใช้ทักษะทางภาษาอย่างต่อเนื่อง จากการฟังมาเป็นการพูด รวมถึงการใช้ภาษาท่าทางแสดงออกมาเพื่อสื่อความหมายของเรื่องที้อ่านได้ดีแล้ว ในขั้นตอนที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน โดยให้นักเรียนช่วยกันเขียนเรื่องที้อ่านลงในกระดาษแผ่นใหญ่ ครูทำหน้าที่ดูแลและชี้แนะผู้เรียนจะใช้ภาษาพูดในการสื่อความหมาย ลำดับเรื่องที้อ่านเคยได้ยินได้ฟัง ได้สนทนา และแสดงบทบาทสมมติมาเป็นตัวอักษร โดยผู้เรียนสามารถเข้าใจความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรจากการใช้ภาษาพูดเปลี่ยนมาเป็นภาษาของผู้เรียนเองเสียงใหม่ ขั้นตอนที่ 4 ให้นักเรียนทำหนังสือเล่มใหญ่ โดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่มและช่วยกันเขียนข้อความต่างๆ ตามที่เขียนในขั้นตอนที่ 3 ลงเป็นเล่ม ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึก ขำ ย้ำ ทวนตัวอักษรต่างๆ ที้อ่านเคยฟัง พูด อ่าน และเข้าใจความหมายมาเป็นอย่างดี นอกจากนั้นผู้เรียนยังมีโอกาสได้เรียนรู้และทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่ม และในขั้นตอนที่ 5 ให้นักเรียนเล่นเกมหรือกิจกรรมทางภาษาอื่น โดยใช้หนังสือเล่มใหญ่ที่นักเรียนทำเสร็จแล้ว เป็นแหล่งการเรียนรู้และค้นคว้า ให้ผู้เรียนฝึกการปฏิบัติการใช้องค์ประกอบย่อยของภาษาต่างๆ ได้แก่เสียง ตัวสะกด สามารถอ่าน เรียบเรียงประโยค สะกดคำ เขียนคำและประโยคที้อ่านมาแล้วได้ ซึ่งนับว่าเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่พัฒนาทักษะการสื่อสารทางภาษา โดยผ่านกระบวนการทางความคิดด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ วิดโดสัน (Widdowson, 1979) ที่ว่าการสอนภาษาในปัจจุบันเน้นความหมายเชิงปฏิบัตินิยม ซึ่งเกิดจากการที่ภาษามีปฏิสัมพันธ์กับผู้สื่อสารและบริบทแวดล้อม และเน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติกิจกรรมภาษาด้วยตนเอง โดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำ และช่วยเหลือ และยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยทางการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษา ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) แตกต่างจากวิธีสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ศุภลักษณ์ สัตยวณิช. 2537; กมลภัทร์ พุทธสันติธรรม. 2545; นวลจันทร์ แซ่เท็น. 2538)

ดังนั้นขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) จึงเป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน และได้รับประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาอย่างต่อเนื่องตามลักษณะการพัฒนาภาษาอย่างบูรณาการจากความหมายโดยรวมของเรื่อง ไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษาและยังเป็นกระบวนการอ่านที่สำคัญแก่ผู้เรียนโดยพยายามให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยกับการใช้เทคนิคการอ่าน เช่น การให้ความสนใจ การใช้ประสบการณ์เดิม การระลึกเรื่องที่อ่านได้ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาการอ่าน การจับใจความสำคัญ ตีความ แปลความ และขยายความของเรื่องที่อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพตามความจำเป็น ความต้องการและเรียนรู้้อย่างเหมาะสมตามระดับ ความสามารถ ความสนใจ และความถนัดของผู้เรียนด้วย (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534: 23-32)

ส่วนกระบวนการเรียนการสอนของกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบเดิมนั้น เน้นความเข้าใจกฎเกณฑ์ไวยากรณ์มากกว่าความสามารถในการใช้ภาษา รวมถึงการให้เรียนรู้ภาษาโดยแยกองค์ประกอบของภาษาเป็นส่วนๆ เช่น คำศัพท์ โครงสร้างประโยค และไวยากรณ์ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจเนื้อหาแบบไม่ต่อเนื่อง และกระบวนการคิด การเดาความและตีความของบริบททางภาษาได้ไม่เต็มที่ ผู้เรียนมีโอกาสแสดงความคิดเห็นในการปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาได้ไม่มากเท่าที่ควร โดยผู้เรียนรับคำสั่งจากผู้สอนเป็นส่วนใหญ่ จึงทำให้ผู้เรียนคิดว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยากและเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน

2. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการสอนแบบเดิม

จากผลการทดลองพบว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งอาจเป็นผลสืบเนื่องมาจาก สื่อและเนื้อหาที่ใช้สอน ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้เนื้อหาวัฒนธรรมท้องถิ่นมาประกอบการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจ ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสูงชัน เนื่องจากบทอ่านส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ประสบการณ์เดิมในการทำความเข้าใจ เป็นประสบการณ์ที่มีอยู่จริง และสถานที่อ่านยังเกี่ยวข้องกับชีวิตจริงของผู้เรียน สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เพราะเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายและเชื่อมโยงกับชีวิตจริง นอกจากนี้ผู้เรียนยังได้เรียนรู้และฝึกปฏิบัติจากสื่อการเรียนการสอนที่มีอยู่จริง ในบริบทที่เป็นจริงในสังคม ซึ่งสอดคล้องกับเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย

(เสาวลักษณ์ รัตนวิเชียร. 2547: 63-64; อ้างอิงจาก Chapman. 1987. Reading Development) ที่กล่าวไว้ว่า ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิม (Schema) เป็นสิ่งที่สำคัญที่ทำให้ความสามารถของผู้อ่านแตกต่างกัน เพราะผู้อ่านที่มีความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิมมาก่อน จะเกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเรื่องที่ย่านได้ง่ายขึ้น และเร็วขึ้น ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิมนี่จึงเป็นหลักที่สำคัญที่ผู้สอนสามารถนำมาใช้เป็นแนวคิดเพื่อจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้อ่านได้มีโอกาสฝึกใช้ประสบการณ์เดิม หรือความรู้เดิมของตนมาช่วยในการอ่าน ทั้งนี้บทอ่านวัฒนธรรมท้องถิ่น เรื่อง “How to make Khao Yam Pak Tai” เป็นบทอ่านที่ผู้เรียนให้ความสนใจและตั้งใจร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างสนุกสนาน ซึ่งสำหรับกลุ่มทดลองนั้นผู้เรียนได้เรียนรู้จากการสาธิตการประกอบอาหาร ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการร่วมทำกิจกรรมการเรียนการสอน และรู้สึกภาคภูมิใจในผลงานที่ทำ

ส่วนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบเดิมนั้น ถึงแม้ว่าจะไม่มีขั้นตอนการสาธิตการประกอบอาหาร แต่ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนการสอนทั้งนี้เพราะสื่อการเรียนการสอนที่ใช้ เป็นสื่อการเรียนการสอนที่ใช้ เป็นสื่อการสอนจริง เช่น ส่วนประกอบต่างๆ ในการประกอบอาหาร ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน มีความรู้สึกสนุกสนาน ทำให้การเรียนการสอนไม่น่าเบื่อ และผู้เรียนมีความสนใจในกิจกรรมการอ่านอย่างเต็มตัว

จากที่กล่าวมา แสดงให้เห็นว่าบทอ่านวัฒนธรรมท้องถิ่น เรื่อง “How to make Khao Yam Pak Tai” เป็นเรื่องที่ผู้เรียนให้ความสนใจ ซึ่งอยู่ในบริบทที่ผู้เรียนมีประสบการณ์เดิม จึงสามารถนำความรู้เดิมมาใช้ในการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถอ่านเนื้อเรื่องได้อย่างเข้าใจ และเพลิดเพลินกับการอ่าน อีกทั้งผู้เรียนยังรู้สึกสนุกสนานกับการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่นและการสอนแบบเดิมมีเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้นจากผลการทดลองพบว่า เจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสังเกตได้จากคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการของแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองซึ่งก่อนการทดลองมีความรู้สึกท้อแท้เมื่อต้องอ่านภาษาอังกฤษแต่หลังจากทดลองนักเรียนมีความรู้สึกด้านการอ่านดีขึ้นไม่ค่อยท้อแท้เมื่อต้องอ่านภาษาอังกฤษอาจเป็นผลสืบเนื่องมาจาก การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) มีการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย ทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนในสถานการณ์จริง ได้แสดงออกทำให้เกิดความกล้ามากขึ้น ทำให้ผู้เรียน ได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ความคิดอย่างเป็นอิสระและเป็นไปตามธรรมชาติ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ และมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น โดยมีครูเป็นผู้ช่วยเหลือ และให้คำแนะนำ อีกทั้งยังเป็นการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ การจัดกิจกรรมต่างๆ เน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมและมีบทบาทสำคัญในการเรียน จึง

ทำให้นักเรียนมีความพอใจในการปฏิบัติกิจกรรมทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม ซึ่งสอดคล้องกับ เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ (2547: 299-301) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทำให้การจัดกิจกรรม การเรียนรู้ได้อย่างหลากหลายตามความถนัดและความสนใจของผู้เรียน ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ซึ่งส่งผลต่อการจัดกิจกรรมทางภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน สนุกสนาน และสนใจในการเรียนภาษา มากขึ้นประกอบกับการใช้สื่อที่เป็นบทอ่านวัฒนธรรมท้องถิ่นซึ่งเป็นเรื่องใกล้ตัวที่ผู้เรียนมีประสบการณ์ เดิมเป็นแหล่งเรียนรู้ ทำให้บรรยากาศในการเรียนไม่เครียด เป็นการเรียนรู้แบบค้นพบทั้งประสบการณ์ จริงและสถานการณ์เหมือนจริง ทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้เพราะสามารถดึงเอาความรู้เดิม มาใช้ในการเรียนรู้ได้ การเรียนรู้โดยใช้สื่อที่เป็นของจริง และเนื้อหาที่ใช้สอนเป็นเรื่องที่ผู้เรียนคุ้นเคย จึงทำให้นักเรียนไม่วิตกกังวลเพราะมั่นใจว่าตนเองสามารถเรียนรู้ได้ ค้นพบได้ด้วยตนเอง และทำให้นักเรียนเกิดเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษมากขึ้น

ส่วนกลุ่มควบคุม สังกัดได้จากค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการอ่าน ภาษาอังกฤษซึ่งก่อนการทดลองนักเรียนมีความคิดว่าการอ่านภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่ยาก รู้สึกท้อแท้ และเหมือนถูกบังคับเมื่อต้องอ่านภาษาอังกฤษแต่หลังจากการใช้วิธีการสอนแบบเดิมประกอบกับการ ใช้สื่อการสอนจริง และเนื้อหาที่ใช้สอนเป็นเรื่องที่นักเรียนคุ้นเคยจึงทำให้นักเรียนมีเจตคติต่อการอ่านที่ ดีขึ้นทั้งนี้อาจเป็นผลสืบเนื่องมาจากสื่อและเนื้อหาที่ใช้สอน ซึ่งเป็นผู้วิจัยได้ใช้เนื้อหาเดียวกันกับการ ทดลอง ซึ่งเป็นบทอ่านวัฒนธรรมท้องถิ่น มีเนื้อหาใกล้ตัวผู้เรียน และน่าสนใจ ทำให้นักเรียนสามารถใช้ ความรู้และประสบการณ์เดิม ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการทำความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน นอกจากนั้นยังมี กิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกหลากหลาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนโดย บูรณาการประสบการณ์เสริมศักยภาพการอ่านกับวัฒนธรรมท้องถิ่นเพื่อเสริมสร้างความสามารถการ อ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและเจตคติต่อวัฒนธรรมท้องถิ่นของนักศึกษาวิชาชีพพบว่าการใช้ รูปแบบการสอนการเรียนการสอนวัฒนธรรมท้องถิ่นตามแนวการสอนประสบการณ์อ่านแบบเสริมต่อ ความการเรียนรู้มีความเข้าใจในการอ่านและเจตคติต่อวัฒนธรรมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ธนาชาติ หล่อกลาง, 2550) นอกจากนี้ยังใช้รูปภาพ บัตรคำ ของจริง และใบงาน มีการตั้งคำถามเพื่อ เร้าความสนใจ ตลอดจนใช้เกมประกอบการเรียนการสอน มีการชมเชย การให้รางวัล จึงทำให้นักเรียน เกิดความกระตือรือร้น และมานะพยายามที่จะทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติต่อการอ่านสูงขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1.1 ผู้สอนต้องศึกษาขั้นตอนวิธีการสอนอย่างถ่องแท้ มีการเตรียมการสอนอย่างดี และต้องมีความมั่นใจในการสื่อสาร ถ่ายทอดความรู้ เป็นแบบอย่างในการใช้ภาษาที่ถูกต้องให้แก่ผู้เรียน ทั้งนี้เพื่อให้การเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา สามารถดำเนินได้อย่างรื่นไหล ครอบคลุมกระบวนการ และประสบผลสำเร็จ

1.2 ในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ผู้สอนควรหากิจกรรมทางภาษาให้ผู้เรียนฝึกทำอย่างหลากหลายไม่จำเจ อาจจะทำให้ทำเป็นรายบุคคล จับคู่ทำด้วยกัน หรือทำเป็นกลุ่มตามความเหมาะสมของกิจกรรมนั้นๆ โดยผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนลองถูกลองผิด มีการให้แรงเสริม เอาใจใส่ ให้กำลังใจ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ

1.3 การคัดเลือก หรือการสร้างสื่อที่เน้นวัฒนธรรมท้องถิ่น ต้องคำนึงถึงผู้เรียน ระดับความง่ายของเนื้อหา และจุดประสงค์ของการเรียนเป็นสำคัญ ดังนั้นหากผู้สอนต้องการบูรณาการวัฒนธรรมท้องถิ่นในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ควรตรวจสอบและค้นคว้าอย่างละเอียดว่า มีแหล่งข้อมูลเพียงพอหรือไม่ ทั้งข้อมูลภาษาอังกฤษ และภาษาไทย จากนั้นจึงรวบรวม คัดเลือก หรือเรียบเรียงเนื้อหาขึ้นใหม่ให้เหมาะสมกับผู้เรียน และจุดประสงค์การเรียนรู้ แล้วจึงนำเนื้อหาที่สร้างขึ้น และผ่านผู้เชี่ยวชาญทางภาษาอังกฤษตรวจสอบแล้ว มาพัฒนาเป็นสื่อการเรียนการสอนที่น่าสนใจ

1.4 สำหรับนักเรียนที่ไม่มีความมั่นใจในการใช้ภาษา หรือมีพื้นฐานความสามารถในการใช้ภาษาอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ และกระตือรือร้นที่จะใช้ภาษา โดยครูอาจให้นักเรียนใช้ภาษาแบบลองผิดลองถูกก่อน แล้วจึงให้คำชมเชยเป็นการเสริมแรง ให้กำลังใจแก่ผู้เรียน พร้อมทั้งให้แบบอย่างการใช้ภาษาที่ถูกต้องในภายหลัง หรืออาจเรียกนักเรียนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอยู่ในระดับดี หรือปานกลางของชั้นเรียนเป็นคนตอบคำถาม เล่าเรื่อง หรืออธิบายให้นักเรียนคนอื่นดูก่อน แล้วจึงเปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนใช้ภาษาด้วยตนเอง

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาผลการใช้สื่อหรือรูปแบบการเรียนการสอนวัฒนธรรมท้องถิ่นในวิชาภาษาอังกฤษตามแนวคิด ทฤษฎีอื่นๆ ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน และควรศึกษาตัวแปรด้านความรู้ วัฒนธรรมท้องถิ่นของผู้เรียนด้วย

2.2 ควรมีการทดลองวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเพื่อศึกษาว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) จะส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในด้านอื่นๆ หรือไม่ เช่น ความคิดรวบยอดทางภาษา ความคงทนในการเรียนรู้ภาษา ความรับผิดชอบ เจตคติต่อวิธีการสอนของครู เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลภัทร์ พุทธรสันติธรรม. (2545). **การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ชุดการสอน รายวิชาย่อยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชนิดวิธีการ รูปแบบที่ 1 กับการสอนตาม คู่มือครู.** ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กรมวิชาการ. (2539). **การนำกระบวนการต่างๆ ไปใช้ในการเรียนรู้.** กรุงเทพฯ: ครูสภา.
- _____. (2546). **รายงานการติดตามและประเมินผลการใช้หลักสูตรสถานศึกษา ระดับ มัธยมศึกษา.** กรุงเทพฯ: ครูสภา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน.** กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงฯ.
- กัลยา ยวงมาลัย. (2539). **การอ่านเพื่อชีวิต.** พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- กิตดา ปรีตถจริยา. (2540). **การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้กับการสอนตามคู่มือครู.** ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จิตมณี อะเมกอง. (2545). **การศึกษาความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอนแบบเดิม.** ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จำรอง เงินดี. (2539). **“จิตวิทยาชุมชน,” ใน จิตวิทยาทั่วไป.** พิมพ์ครั้งที่ 2. แปลจาก Psychology ของซีวเวิร์คแมน โรเบิร์ต อี. โดย สุปราณี สนิธิรัตน์ และคณะ. 368-376. กรุงเทพฯ: เนติกุลการพิมพ์.
- ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. (2542). **การอ่านและการส่งเสริมการอ่าน.** พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: ไสภณการพิมพ์.

ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2546). **เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย**. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: เทพเนรมิตการพิมพ์.

ณิชภัทร วัฒนพานิช. (2545). **การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานด้วยสื่อหนังสือพิมพ์กับการสอนตามคู่มือครู**. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ทรงพล ภูมิพัฒน์. (2538). **จิตวิทยาทั่วไป**. กรุงเทพฯ: เอสอาร์ปรีนติ้ง.

ทิพย์สุดา นัยทรัพย์. (2535). **ภาษากับวัฒนธรรม**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.

ทิพย์วัลย์ มาแสง. (2532). **การสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย**. กรุงเทพฯ: ทิพย์อักษร.

ธนาชาติ หล่อนกลาง. (2550). **การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนโดยบูรณาการประสบการณ์เสริมศักยภาพการอ่านกับวัฒนธรรมท้องถิ่นเพื่อเสริมสร้างความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและเจตคติต่อวัฒนธรรมท้องถิ่นของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ**. ปรินิพนธ์การศึกษาดุสิตบัณฑิต. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

ธัญญา นุฬเวส; และคณะ. (2534). **จิตวิทยาเบื้องต้น**. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

นวลจันทร์ แซ่ทั้น. (2538). **การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความรับผิดชอบในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ที่พัฒนาด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 1) กับการสอนตามคู่มือครู**. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

นิคม มุสิกคามะ. (2542). **แนวทางการทำนุบำรุงรักษามรดกทางวัฒนธรรมท้องถิ่น**. กรุงเทพฯ: ประชาชน.

_____. (2545). **วัฒนธรรม: บทบาทใหม่ในยุคโลกาภิวัตน์**. กรุงเทพฯ: กรมศิลปากร.

ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2526). **ทัศนคติต่อการวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

ประเวศ วะสี. (2547). **ภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมกับการพัฒนา**. ราชบัณฑิตสถาน 29 (เมษายน-มิถุนายน): 275-280.

- ปัญชรี ทองวิสุทธ์. (2541). การเปรียบเทียบความเข้าใจและความสนใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนอ่านตามกลวิธีการ เรียนรู้ทางภาษากับการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เปรมวดี รัตกุล. (2541). การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและเจตคติ ต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดย บทเรียนโมดูล แบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พรเพ็ญ พุ่มสะอาด. (2543). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการ เขียนเจตคติต่อการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการ สอนด้วยเทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย (Semantic Mapping) กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2538). วิจัยวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิมพ์ใจ สิทธิสุรศักดิ์. (2535). ความสำคัญของการอ่าน ละเอียด. 10(2): 2-4.
- ไพศาล หวังพานิช. (2526). การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- มาลินี สิ้นธุ์ฉาย. (2540). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน และเจตคติต่อการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบชี้แนะ ประกอบวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- แมนมาส ขวลิต. (2543). การเขียนหนังสือสารคดี สืบสานมรดกวัฒนธรรมไทย. กรุงเทพฯ: ต้นอ้อ.
- ยศ สันติสมบัติ. (2540). มนุษย์กับวัฒนธรรม. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. (2536). เทคนิคทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ศูนย์ ส่งเสริมวิชาการ.

ละเอียด จุฑานันท์. (2539). **แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ: สถาบัน
พัฒนาคุณภาพ (พว.).

ลัดดา กิตติวิภาต. (2523). **จิตวิทยาทั่วไป**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

_____. (2532). **ทัศนคติทางสังคมเบื้องต้น**. กรุงเทพฯ: ชวนพิมพ์.

_____. (2538). **เทคนิคทางการวิจัยทางการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

_____. (2539). **เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.

วีระ บำรุงรักษ์. (2541). **ระบบการวัดนธรรมและคุณภาพมาตรฐาน**. กรุงเทพฯ: ประชาชน.

ศักดิ์ สุนทรเสถียร. (2531). **เจตคติ**. กรุงเทพฯ: ดี ดี บุ๊คสโตร์.

ศุภลักษณ์ สัตยวณิช. (2537). **การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และ**

ความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้
ชุดการสอนรายวิชาย่อยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอนตาม
คู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สมุทรา เข็นเขาวนิช. (2540). **เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ**. พิมพ์ครั้งที่ 9.

กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สาโรช บัวศรี. (2531). **ความหมายของวัฒนธรรม: วัฒนธรรมประจำชาติ**. กรุงเทพฯ:

อมรินทร์พริ้นติ้ง.

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2545). **แผนแม่บทปรัณรงค์วัฒนธรรมไทย**.

กรุงเทพฯ: นีลนารากการพิมพ์.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ๒๕๔๒**

และแก้ไขเพิ่มเติม ๒๕๔๕ (ฉบับที่๒). กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.

สำนักทดสอบทางการศึกษา. (2551). **ค่าสถิติพื้นฐานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติชั้น**

พื้นฐาน (O-NET). สืบค้นเมื่อ 7 กรกฎาคม, จาก <http://www.niets.or.th/upload-files/uploadfile/5/fa78be61f54b413381a3c0a59ba30818.pdf>

สำนักโบราณคดีและพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ กรมศิลปากร. (2540). **ระบบการบริหารจัดการ**

วัฒนธรรม. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ประชาชน.

สุชา จันท์นอม. (2539). **จิตวิทยาทั่วไป**. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

สุพัตรา สุภาพ. (2536). **สังคมและวัฒนธรรมไทย ค่านิยม ครอบครัว ศาสนา ประเพณี**.

พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

- สุมิตรา อังวัฒน์กุล. (2535). **วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2533). **จิตวิทยาการศึกษา**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวัฒน์ จันทร์ลอย. (2527). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในการอ่าน สมรรถภาพการอ่านเร็ว และเจตคติการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากชุดการอ่านที่มีคำถามก่อนการอ่าน ระหว่างการอ่าน และหลังการอ่าน**. วิทยานิพนธ์ศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2531). **การพัฒนาการอ่านแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา**. กรุงเทพฯ: ประยูรวงศ์.
- _____. (2534). **การพัฒนาการอ่านแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 2**. กรุงเทพฯ: ประยูรวงศ์.
- _____. (2536). **การพัฒนาการอ่านแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 3**. กรุงเทพฯ: ประยูรวงศ์.
- _____. (2540). **รายงานวิจัยโครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา หรือโครงการรู้หนังสือ (2531-2538)**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. (2547). **การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา: กลยุทธ์สู่ความสำเร็จ ในการพัฒนาการรู้หนังสือเพื่อปวงชน**. กรุงเทพฯ: มูลนิธิโรตารีแห่งประเทศไทย.
- _____. (2550). **การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา: กลยุทธ์สู่ความสำเร็จในการ พัฒนาการรู้หนังสือเพื่อปวงชน**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มูลนิธิโรตารีแห่งประเทศไทย.
- อมรวิชัย นาคกรทรรพ. (2546). **การบูรณาการการเรียนรู้วัฒนธรรมกับการศึกษาของ ต่างประเทศ**. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.
- อมรา พงศาพิชญ์. (2537). **วัฒนธรรม ศาสนา และชาติพันธุ์: วิเคราะห์สังคมไทยแนว มานุษยวิทยา**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2529). **เทคนิคการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับวัดและประเมินผลการ ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- อำนาจ บุญศิริบุญชัย. (2539). **เอกสารการสอนชุดวิชาการศึกษาภาษาอังกฤษ**. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมวิราช.

อุษณีย์ วรรณจีย์. (2536). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และ
เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการ
สอนอ่านโดยใช้เทคนิคการสร้างไดอะแกรม กับการสอนตามคู่มือครู.
ปริญญาโท กศ.ม.(การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

Aebersold, J.A.; & Field, M.L. (1997). *From Reader to Reading Teacher: Issues and
Strategies for Second Language Classrooms*. New York: Cambridge University
Press.

Askov, Eunice; & Thomas J. Fishback. (1973, Spring). An Investigation of Primary
Pupils Attitude Toward Reading. *The Journal of Experimental Education*.
21(41): 1-7.

Baker, W. (2005). *Cultural Awareness and Second Language Acquisition: An Investigation
of Thai learners*. PASAA 36 (39-65).

Baron, Robert A., Donn Byrne; & Barry H. Kantowitz. (1980). *Psychology: Understanding
Behavior*. 2nd ed. New York: Holt, Rinehart and Winston.

Bayyurt, Y. (2006). Non-native English Language Teachers' Perspective on Culture in
English as a Foreign Language Classrooms. *Teacher Development* 10(2): 233-247.

Bloom, Benjamin S. (1956). *Taxonomy of Education Objectives: The Class of
Educational Goals. Handbook I: Cognitive Domain*. New York: David Mackey
Company.

Clider, Andrew B.; others. (1983). *Psychology*. Illinois: Scott, Foresman and
Company.

Cody, James. (1981). "A Psycholinguistic Model of the ESL Reading," *Reading in a
Second Language*. Rowley, Massachusetts: Bury House.

Cooper, David J.; Warneke, W Edna; & Shipman A. Dprothy. (1988). *The What How
of Reading Instruction*. Second Edition. Ohio: Mirrill.

Decker, Norma Caillier. (1988, January). The Expressive Mode upon the Reading
Achievement of Remedial Readers in the Secondary School. *Dissertation
Abstracts International*. 49: 1746-A.

- Delaney, Norman Me.; & Luckie. (1985, June). The Effect of Strategy Training
Comprehension of Implicit and Explicit Information Familiar and Unfamiliar
Expository Test. **Dissertation Abstracts International**. 46 (01): 111-A.
- Ettinger R.H. (1994). **Psychology: Science, Behavior, and Life**. 3rd ed. Florida: Harcourt
Brace&Company.
- Esky, David E. (1986). **Theoretical Foundations, in Teaching Secondary Language
Reading for Academic Purposes**. Massachusetts: Addison – Wesley.
- Fishbein, M. (1967). **Reading in Attitude Theory and Measurement**. New York: John
Wiley&Sons.
- Gleitman, Henry. (1992). **Basic Psychology**. 3rd ed. New York: W.W. Norton & Company.
- Good, Carter Victor. (1973). **Dictionary of Education**. 3rd ed. New York: McGraw-Hill.
- Goodman, Kenneth S. (1982). **Language and Literacy**. London: Routledge & Kegan Paul.
- Goodman, Y. (1989, February). Root of the Whole Language Movement. **The Elementary
School**. 90(2): 209.
- Grabe, W. and Stoller F.L. (2002). **Teaching and Researching Reading**. London: Longman.
- Grellet, Froncoise. (1981). **Developing Reading Skills**. Cambridge: Cambridge University
Press.
- Gray, William Scoot. (1984). **On Their Own in Reading**. Chicago: Foreman and Company.
- Harris, David P. (1969). **Testing English as a Second Language**. New York: McGraw Hill.
- Harris; & Sipay. (1979). **How to Teach Reading**. New York: Longman.
- Hilgard, Ernest R. (1962). **Introduction to Psychology**. New York: Harcourt Brace.
- Hinkel, E. (1999). **Culture in Second Language Teaching and Learning**. Cambridge:
Cambridge University Press.
- Lefton, Lester A; & Laura Valvatne. (1984). **Mastering Psychology**. 2nd ed. Massachusetts
Allyn and Bacon.
- Lemas. (1996, June). The Effect of Reading Strategies on the Comprehension
Development of the ESL Learners. **Dissertation Abstracts International**. 57(7):
2945-A.
- McGee, Mark G.; & David W. Wilson. (1984). **Psychology: Science and Application**.
Minnesota: West Publishing Company.

- Miller, Wilma H. (1990). **Reading Comprehension Activities Kit**. U.S.A: The Center for Applied Research in Education.
- Morrow, Keith. (1981). "Principles of Communicative Methodology", **Communication in the Classroom: Approaches and Methods for a Communicative Approach**. London: Longman.
- Nuttal, C. (1996). **Teaching Reading Skills in a Foreign Language**. Oxford: Heinemann.
- Oller, John W. (1979). **Language Test at School: A Pragmatic Approach**. London: Longman.
- Rattanaphumma, R. (2006). **A Development of Community-Based English Course to Enhance English Language Skills and Local Culture Knowledge for Undergraduate Students**. Doctoral Dissertation, Graduate School, Chulalongkorn University.
- Roettger, Doris; others. (1979, January-February). Validation of Reading Attitude Scale for Elementary Students and an Investigation of the Relationship between Attitude and Achievemen. **The Journal of Educational Research**. 72: 138 - 142.
- Seelye, H.N. (1993). **Teaching Culture: an Educational Perspective**. 3rd ed. New Jersey: Prentice-Hall.
- Smith, Frank. (1985). **Reading**. 2nd ed. Cambridge: Cambridge University Press.
- Thonis, Eleanor Wall. (1980). **Teaching Reading to Non-English Speakers**. New York: Collier Macmillan International.
- Triandis, H.C. (1971). **Attached and Attitude Change**. New York: John Willey and Sons Inc.
- Wallker, Richard F.; others. (1983). **The English Used by Entering Children at TraegerPark School**. Canberra : Australia Curriculum Development Center Occasional.
- Wallker, Richard F.; B.J. Barllet ; & S. Rattanavich. (1984). **Teacher's Notes on a Program of Concentrated Language Teaching**. Illinois: Rotary International.
- Widdowson, H.G. (1979). **Explorations in Applied Linguistics**. London: Oxford University Press.
- Williams, Eddie. (1986). **Reading in the Language Classroom**. London: Macmillan Publisher.

Wintner, G. (2000). *The Reading Quest: Sand Practice for Effective College Reading*.

Boston: Allyn Bacon.

Woolfolk, Anita E. (1990). *Education Psychology*. 4th ed. New Jersey: Prentice Hall,

Englewood Cliffs.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ
- ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ
- คะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ
- คะแนนเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ
- ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตาราง 6 แสดงค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษจำนวน 30 ข้อ

ข้อที่	p	r	ข้อที่	p	r
1	0.28	0.27	16	0.46	0.36
2	0.80	0.40	17	0.70	0.60
3	0.70	0.54	18	0.56	0.68
4	0.66	0.34	19	0.52	0.43
5	0.80	0.21	20	0.64	0.66
6	0.54	0.55	21	0.54	0.43
7	0.52	0.62	22	0.54	0.44
8	0.68	0.29	23	0.56	0.49
9	0.40	0.50	24	0.50	0.31
10	0.74	0.34	25	0.74	0.73
11	0.62	0.42	26	0.26	0.21
12	0.52	0.38	27	0.40	0.38
13	0.36	0.57	28	0.62	0.49
14	0.74	0.41	29	0.54	0.24
15	0.32	0.52	30	0.62	0.42

ค่าความเชื่อมั่น (α -coefficient) ของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษทั้งฉบับเท่ากับ 0.88

ตาราง 7 ค่าอำนาจจำแนก (t) แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	3.12
2	3.33
3	2.96
4	2.44
5	5.08
6	2.29
7	4.75
8	2.25
9	4.34
10	5.31
11	4.12
12	5.56
13	4.68
14	2.51
15	2.51
16	3.65
17	4.43
18	6.36
19	4.10
20	4.26

ค่าความเชื่อมั่น (α -coefficient) ของแบบสอบถามเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษทั้งหมดเท่ากับ 0.86

ตาราง 8 คะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง

คนที่	กลุ่มทดลอง				คนที่	กลุ่มทดลอง			
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	D ²		ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	D ²
1	13	21	8	64	14	9	8	-1	1
2	14	16	2	4	15	15	21	6	36
3	9	8	-1	1	16	9	11	2	4
4	19	24	5	25	17	17	23	6	36
5	17	24	7	49	18	13	23	10	100
6	13	8	-5	25	19	15	22	7	49
7	15	22	7	49	20	13	21	8	64
8	12	19	7	49	21	14	23	9	81
9	7	9	2	4	22	14	15	1	1
10	6	16	10	100	23	15	21	6	36
11	15	23	8	64	24	13	20	7	49
12	7	12	5	25	25	9	11	2	4
13	9	18	9	81	26	18	22	4	16
					Σ	330	461	131	1017

ตาราง 9 คะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม

คนที่	กลุ่มควบคุม				คนที่	กลุ่มควบคุม			
	ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง	D	D ²		ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง	D	D ²
1	10	8	-2	4	13	12	13	1	1
2	8	17	9	81	14	8	9	1	1
3	10	10	0	0	15	8	15	7	49
4	11	21	10	100	16	9	13	4	16
5	10	13	3	9	17	10	12	2	4
6	14	12	-2	4	18	11	15	4	16
7	10	10	0	0	19	7	12	5	25
8	12	13	1	1	20	9	10	1	1
9	12	14	2	4	21	8	11	3	9
10	14	14	0	0	22	15	17	2	4
11	9	13	4	16	23	14	11	-3	9
12	7	9	2	4	24	15	15	0	0
					Σ	253	307	54	358

ตาราง 10 คะแนนแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง

คนที่	กลุ่มทดลอง				คนที่	กลุ่มทดลอง			
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	D ²		ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	D ²
1	52	63	11	121	14	61	72	11	121
2	72	78	6	36	15	70	75	5	25
3	64	72	8	64	16	70	72	2	4
4	61	75	14	196	17	49	64	15	225
5	52	64	12	144	18	51	67	16	256
6	71	76	5	25	19	72	71	-1	1
7	59	75	16	256	20	60	68	8	64
8	60	71	11	121	21	52	63	11	121
9	62	70	8	64	22	63	67	4	16
10	66	76	10	100	23	50	66	16	256
11	59	71	12	144	24	55	65	10	100
12	51	69	18	324	25	64	66	2	4
13	58	72	14	196	26	64	73	9	81
					Σ	1568	1821	253	3065

ตาราง 11 คะแนนแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม

คนที่	กลุ่มควบคุม				คนที่	กลุ่มควบคุม			
	ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง	D	D ²		ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง	D	D ²
1	57	60	3	9	13	56	61	5	25
2	54	48	-6	36	14	73	73	0	0
3	57	58	1	1	15	60	65	5	25
4	58	58	0	0	16	50	57	7	49
5	58	59	1	1	17	62	62	0	0
6	63	65	2	4	18	55	63	8	64
7	53	71	18	324	19	54	58	4	16
8	55	58	3	9	20	37	50	13	169
9	56	61	5	25	21	52	54	2	4
10	63	57	-6	36	22	68	70	2	4
11	54	53	-1	1	23	62	64	2	4
12	65	61	-4	16	24	62	65	3	9
					Σ	1384	1456	72	816

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและ
 หลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ข้อความ	กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
1. ข้าพเจ้าชอบวิชาการอ่านภาษาอังกฤษ	3.00	0.57	3.35	0.69	3.13	0.45	3.08	0.72
2. การอ่านภาษาอังกฤษทำให้เกิดความเพลิดเพลิน	3.12	0.71	3.65	0.56	3.38	0.58	3.25	0.85
3. ข้าพเจ้าต้องการให้ถึงชั่วโมงภาษาอังกฤษเร็วๆ	3.35	0.94	3.42	0.64	2.92	1.10	2.96	1.00
4. การอ่านภาษาอังกฤษไม่มีประโยชน์ต่อการเรียนของข้าพเจ้า	2.88	0.77	3.42	0.70	2.83	0.87	2.92	1.06
5. การอ่านภาษาอังกฤษทำให้เกิดความเครียด	3.08	0.48	3.35	0.63	2.96	0.75	3.08	0.72
6. ข้าพเจ้ามักอ่านภาษาอังกฤษในเวลาว่าง	2.88	0.71	3.54	0.58	2.75	0.79	2.83	0.82
7. การอ่านภาษาอังกฤษทำให้ความรู้กว้างขวาง	2.54	0.76	3.23	0.71	2.38	0.92	2.79	0.88
8. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกท้อแท้เมื่อต้องอ่านภาษาอังกฤษ	2.96	0.60	3.58	0.50	2.79	0.72	3.17	0.76
9. ข้าพเจ้ารู้สึกหนักใจเมื่อถึงเวลาอ่านภาษาอังกฤษ	2.81	0.63	3.54	0.58	2.67	0.87	2.83	0.82
10. การอ่านภาษาอังกฤษทำให้รู้สึกดี สำนวนมากขึ้น	3.00	0.85	3.38	0.64	2.54	0.88	3.13	0.68

ตาราง 12 (ต่อ)

ข้อความ	กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
11. การอ่านภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่ข้าพเจ้าสามารถนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้	3.19	0.85	3.54	0.51	3.17	0.87	3.13	0.85
12. ข้าพเจ้าคิดว่าการอ่านภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่ยาก	3.54	0.58	3.73	0.53	3.50	0.72	3.21	0.66
13. กิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่ยุ่งยากและสลับซับซ้อน	3.46	0.58	3.54	0.65	3.38	0.77	3.13	0.80
14. การอ่านภาษาอังกฤษมีกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก	2.65	0.69	3.46	0.65	2.33	0.82	3.04	0.75
15. วิธีสอนของผู้สอนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชานี้	2.69	0.79	3.65	0.49	2.33	0.92	2.96	0.75
16. ข้าพเจ้าจะหยุดอ่านภาษาอังกฤษทันทีที่พบคำยากๆ	3.00	0.75	3.69	0.62	3.25	0.74	3.21	0.66
17. ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนถูกบังคับให้อ่านภาษาอังกฤษในชั้นเรียน	2.96	0.60	3.35	0.63	2.71	0.75	3.08	0.72

ตาราง 12 (ต่อ)

ข้อความ	กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
18. กิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษน่าเบื่อหน่าย	3.08	0.63	3.50	0.65	3.17	0.64	3.08	0.78
19. ข้าพเจ้ามีความเต็มใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษทุกคาบเรียน	3.08	0.63	3.42	0.70	3.00	0.93	2.83	0.82
20. ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจมากเมื่ออ่านภาษาอังกฤษได้เข้าใจ	3.04	0.82	3.69	0.55	2.50	1.14	2.75	0.85

ภาคผนวก ข

- แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ
- แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ
- แผนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ที่ใช้สื่อการสอนซึ่งเน้นวัฒนธรรมท้องถิ่น
- แผนการสอนแบบเดิม
- เนื้อหาที่ใช้สอน

Reading Comprehension Test

Subject: English

Level: Mattayom Suksa I

Time: 50 minutes

Item: 30

แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบนี้มีจำนวน 30 ข้อ เวลา 50 นาที คะแนนเต็ม 30 คะแนน
2. เขียนชื่อ นามสกุล ชั้น เลขที่ลงในกระดาษคำตอบให้ชัดเจน
3. อ่านข้อเขียนที่กำหนดให้ แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด โดยทำเครื่องหมาย **X** ลงใน

กระดาษคำตอบ

Direction: Read the following passage, and then choose the best answer by marking below a, b, c, or d on your answer sheet.

Choose the most suitable word to complete each sentence.

1. Water _____ at 100⁰C.
a) boils
b) belied
c) is boiling
d) will boil
2. Alooks after sick people.
a) teacher
b) maid
c) servant
d) nurse
3. The made this door badly. I can't close it.
a) farmer
b) carpenter
c) painter
d) mechanic
4. Mathematics _____ my favorite subject.
a) is
b) being
c) are
d) were
5. There are many students in my class. Thirty-six students choose Jack and twenty-two students choose John to be a leader. How many students are there in my class?
a) fifty-seven
b) sixty
c) fifty-eight
d) fifty-nine

6. A: _____

B: You're welcome.

a) Thanks

b) Sorry, I broke off

b) Can I help you

d) Good Luck!

7. A: I have backache.

B: _____ .

a) That sounds good

b) Very interesting

c) That's o.k.

d) That's too bad

Choose the most suitable choice which refers to each word in bold italic type.

The colors of animals or insects can help keep *them* safe. Some bugs look like green leaves or brown sticks. That way, their enemies can't see them.

8. "them" refers to

a) leaves

b) animals

c) colors

d) enemies

Ladybugs are red bugs with big black spots. *They* help farmers. They do this by eating other bugs that destroy fruit trees.

9. "They" refers to

a) trees

b) bugs

c) farmers

d) ladybugs

Suda is the youngest daughter in the family. She has two brothers and two sisters. Every day, when comes home from school, she has to look after the house because her brothers and sisters are at school and her parents are at work. **They** work in a hospital.

10. Suda's brothers and sisters are

- a) students
- b) teacher
- c) nurses
- d) house-keepers

11. "They" refers to

- a) her parents
- b) her brothers
- c) her sisters
- d) her brothers and her sisters

Look at the pictures and answer the question.

12.

There is a car accident. They call

- a) the fireman
- b) the police
- c) a doctor
- d) an ambulance

13. Which sign means "no entry?"

a.

b.

c.

d.

David is a good student. He has two brothers. In the morning he gets up early. He has(30)..... at seven o'clock. After that he(31)..... his mother in the garden. He grows a lot of(32).... At eight o'clock he goes to school with his brother by bus. When he is at school, he plays football with his friends. At school he studies many subjects. After school he goes home quickly to help his mother in the garden.

14. a) night b) lunch c) dinner d) breakfast
15. a) goes b) plays c) helps d) studies
16. a) plants b) books c) houses d) football

Read the passage, then choose the best answer.

Yala is the southernmost province of Thailand with an area of 4,521 square kilometers. Yala is the one of the 14 southern provinces that is not connected to the sea.

The word Yala or the local word yalo means fish net. Yala is covered with forest and mountain. Today, Yala is the border province with many interesting history, culture, and beautiful scenery. The province has a mixture of several groups. They are Thai, Chinese, and Islam. 80% of people are Muslim. Most them are gardeners and main economy they grown and sell rubber.

The weather in Yala is rainy all year round. The average temperature is between 21-31 degrees Celsius.

17. The above passage is mainly about_____.
- a) Thailand b) Yala
c) population d) weather
18. What does "yalo" mean?
- a) Fish net b) Forest
c) Bird cage d) Mountain

19. What is **not true** about Yala?

- a) It is **the border province**.
- b) It has a beautiful beach.
- c) The word "Yala" come from yalo.
- d) The people is gardener

Nasi Dagang (Rice mixed with coconut cream and eat with Chicken Curry) is popular local food of Muslim in Southern of Thailand such as Pattani, Yala and Naratiwast. The word of Nasi Dagang has several meaning. It means "Trading Rice". Somebody called Nasi Dagang is Khao Man Gang Gai. It is a well-known breakfast **food in 3 provinces of Southern.**

The dish is made by cooking rice and glutinous rice together, to which coconut cream is added once it is cooked and extra ingredients such as fry grind coconut, hard-boiled eggs and vegetable pickles. We eat Nasi Dagang with chicken curry or fish curry)

20. What is the passage about _____?

- a) main dish
- b) vegetable
- c) dessert
- d) food

21. What ingredient is not in Nasi Dagang?

- a) Rice
- b) Eggs
- c) Lemon
- d) Coconut

22. People usually eat Nasi Dagang with _____?

- a) fish curry
- b) beef curry
- c) lamb curry
- d) pork curry

23. When do people usually eat this food?

- a) During lunch
- b) During breakfast
- c) During dinner
- d) During midnight

24. What is not true about this passage?

- a) Nasi Dagang is very popular in Muslim.
- b) It is usually eat with chicken curry.
- c) Most people like to eat this dish for breakfast.
- d) This dish is not made from rice.

How They Grow

How does a butterfly grow? It starts out as a tiny egg. It becomes a caterpillar. It eats lots of leaves. It grows and grows. Then it goes inside a cocoon. At last, it comes out. It's a butterfly!

How does a frog grow? It starts out as a tiny egg in the water. The egg grows into a tadpole. It keeps changing. It eats tiny plants. It grows and grows. **At last, it hops out of the pond. It's a frog!**

How does a flower grow? It starts out as a seed. Sun and rain help the seed grow. Roots grow into the ground. The plant grows and grows. At last, a bud opens. It's a flower!

Now you know how they grow!

by Judy Nayer

(Reference: <http://www.Pearsonlongman.com>)

25. What do you think the butterfly will do next?

- a) fly away
- b) turn into a frog
- c) sing a song
- d) swim in the water

26. Where does a tadpole live?

- a) in a tree
- b) under a rock
- c) in the sky
- d) in the water

27. Read this sentence from the story. **At last, it hops out of the pond.**

What does *hops* mean?

- a) Runs
- b) Jumps
- c) Falls
- d) Swims

June jumped out of bed. It was her birthday! She washed, got dressed, and ran downstairs. Her mother and father were eating breakfast. They didn't wish her a happy birthday. June ate her breakfast. Still no one said a word. Then her mother said, "You had better hurry. The school bus is waiting outside."

June sadly walked out the door. No one had remembered her birthday. Then she saw the school bus. There was a huge sign across the bus. The sign said, "Happy Birthday, June! Love, Mom and Dad." They remember her birthday!

28. A good title for his passage would be

- a) No School Today
- b) A wonderful Bed
- c) A Good Breakfast
- d) A Birthday Surprise

29. When June went downstairs, her mother and father

- a) sang to her
- b) were not there
- c) gave her a present
- d) didn't say, "Happy Birthday"

30. The birthday sign for June was on

- a) a car
- b) the side walk
- c) the school bus
- d) a telephone pole

แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้ต้องการถามความรู้สึก ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการอ่านภาษาอังกฤษในด้านคุณประโยชน์ ความสำคัญและกิจกรรมการเรียนการสอนโดยให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อแล้วให้เลือกตอบตามความคิดเห็น หรือความรู้สึกที่แท้จริงของนักเรียนที่มีต่อการอ่านภาษาอังกฤษซึ่งคำตอบของนักเรียนไม่มีถูกหรือผิด และจะไม่มีผลต่อการเรียนหรือคะแนนสอบของนักเรียนแต่ประการใด ฉะนั้น จึงขอให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นอย่างเสรีโดยไม่ต้องวิตกกังวล คำตอบของนักเรียนจะเก็บเป็นความลับและนำมาผลรวมไปใช้ในการวิจัยเท่านั้น เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
2. ให้นักเรียนเลือกตอบ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงตามความรู้สึก และความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุดเพียงช่องเดียว และตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ

ตัวอย่าง

ข้อความ	ความรู้สึก / ความคิดเห็น			
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1. ข้าพเจ้าชอบวิชาภาษาอังกฤษ✓...
2. การอ่านภาษาอังกฤษทำให้เกิดความเพลิดเพลิน	...✓.....

ข้อความ	ความรู้สึก / ความคิดเห็น			
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง
1. ข้าพเจ้าชอบวิชาการอ่านภาษาอังกฤษ
2. การอ่านภาษาอังกฤษทำให้เกิดความ เพลิดเพลิน
3. ข้าพเจ้าต้องการให้ถึงชั่วโมง ภาษาอังกฤษเร็วๆ
4. การอ่านภาษาอังกฤษไม่มีประโยชน์ต่อ การเรียนของข้าพเจ้า
5. การอ่านภาษาอังกฤษทำให้เกิด ความเครียด
6. ข้าพเจ้ามักอ่านภาษาอังกฤษในเวลา ว่าง
7. การอ่านภาษาอังกฤษทำให้ความรู้ กว้างขวาง
8. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกท้อแท้เมื่อต้องอ่าน ภาษาอังกฤษ
9. ข้าพเจ้ารู้สึกสนใจเมื่อถึงเวลาอ่าน ภาษาอังกฤษ
10. การอ่านภาษาอังกฤษทำให้รู้สึก สำนวนมากขึ้น
11. การอ่านภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่ ข้าพเจ้าสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ได้
12. ข้าพเจ้าคิดว่าการอ่านภาษาอังกฤษ เป็นเรื่องที่ยาก
13. กิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษเป็น เรื่องที่ยุ่งยากและสลับซับซ้อน

ข้อความ	ความรู้สึก / ความคิดเห็น			
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
14. การอ่านภาษาอังกฤษมีกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก
15. วิธีสอนของผู้สอนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชานี้
16. ข้าพเจ้าจะหยุดอ่านภาษาอังกฤษทันทีที่พบคำยากๆ
17. ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนถูกบังคับให้อ่านภาษาอังกฤษในชั้นเรียน
18. กิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษน่าเบื่อหน่าย
19. ข้าพเจ้ามีความเต็มใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษทุกคาบเรียน
20. ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจมากเมื่ออ่านภาษาอังกฤษได้เข้าใจ

Lesson Plans for Experimental Group
Period 1-10: Matthayom 1: English 1

Content: “Sakai Village”

Objective: The students will be able to:

- Talk about what happened in the text they have read.
- Comprehend the main idea of the text they have read.
- Write brief texts of several kinds, observing the conventions of written language.

Materials:

1. Text
2. Pictures
3. Word cards
4. Paper sheets
5. Magic pens
6. Work sheets

Evaluation:

1. Observe the students' participating.
2. Check's the students' tasks or assignments.

Vocabulary: unique, feature, presence, community, located, route, flat nostrils, curly hair, primitive, patches, bamboo, roof

INSTRUCTIONAL ACTIVITIES	MATERIAL	EVALUATION	NOTE
<p>Step1: Share reading of the Starter Book.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Introducing the new Starter Book “Sakai Village” to the students. 2. Discussing the title of the Starter Book. 3. Discussing the Genre of the book. 4. Prediction the content of the book from the illustrations. 5. Reading the Starter Book (while the teacher is reading, show some pictures, asks question, makes comments.) <p>Step2: Reviewing the story</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Talking about the book such as “What was the title of the story?” “Where is it located?” etc. 2. Talking about the illustrations such as “Look at the picture. What can you see in this picture?” etc. 	<p>- A Starter Book “Sakai Village”</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Observe the students’ attention. - Observe the student’s discussion. - Observe the students’ attention. - Observe the students’ predicting and answer the questions. - Observe the students’ attention. - Check their reading and answers to the questions. - Observe the students’ answers to the questions. - Check their answers 	

INSTRUCTIONAL ACTIVITIES	MATERIAL	EVALUATION	NOTE
<p>3. Re-telling the story such as "Can you remember the story?" "What did they do" etc.</p> <p>4. Role-playing the story or sentences. Explaining about role-playing to the students such as "Who'd like to act out the story?" "Who wants to be the Sakai?" etc.</p>	<p>- A Starter Book "Sakai Village"</p>	<p>- Observe the students' answer the questions. - Check their answers. - Observe the students' attention and activities.</p>	
<p>Step3: Negotiating a group text.</p> <p>1. Initiating the making of a Big Book.</p> <p>2. Asking the students to tell the story or recall the experience again</p> <p>3. The students can write a book by themselves such as "What is the title of your story?" "What is beginning of the story?"</p> <p>4. Improving the story (Editing) "Let's read through our story and see if we want to change anything." "Can we say that better?" etc.</p>	<p>- A large sheet of paper</p>	<p>- Observe the students' discussion. - Observe and check the students' answering.</p>	

INSTRUCTIONAL ACTIVITIES	MATERIAL	EVALUATION	NOTE
<p>5. Guided chorus reading from the beginning. "Let's read our story." "Read the story with me." etc.</p> <p>Step4: Making the Big Book</p> <p>1. Divide the students into group of 4.</p> <p>2. The teacher gives pieces of paper, glue, magic pens, colored pencils, eraser, ruler, and scissors to each group.</p> <p>3. The teacher explains about making a Big Book.</p> <p>4. The teacher walks around the room to see the students work and to help them solve problems.</p> <p>Step5: Activities in conjunction with games.</p> <p>1. The teacher checks the students' Big Book and shows the students' Big Book and lets them play games.</p> <p>2. Introducing and explaining activities with games.</p>	<p>- A large sheet of paper</p> <p>- A large sheet of paper</p> <p>- pieces of paper, glue, magic pens, colored pencils, eraser, ruler, scissors, stapler</p>	<p>- Observe the students' attention.</p> <p>- Check their reading.</p> <p>- Observe the students' attention and activities</p> <p>- Observe the students while doing activity</p> <p>- Check the students' Big Book</p> <p>- Observe the students while doing activity</p>	

INSTRUCTIONAL ACTIVITIES	MATERIAL	EVALUATION	NOTE
<p>3. Teach the student's how to take part in the activities and train them to manage it by themselves, in small group. Let's them practice in word recognition, spelling, sentence making. etc. For example</p> <p>Recognizing words that occur in the Big Book: word card games, such as match-word, domino.</p> <p>*Reading sentences that contain words from the Big Book: reading competition games, such as pair work, fill in the word.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - The Big Book - games 	<ul style="list-style-type: none"> - Observe the students while doing activity - Check their answers and correct their mistakes. 	

Lesson Plans for Control Group
Period 1-10: Matthayom 1: English 1

Content: “Sakai Village”

Objective: The students will be able to:

- Talk about what happened in the text they have read.
- Comprehend the main idea of the text they have read.
- Write brief texts of several kinds, observing the conventions of written language.

Materials:

1. Text
2. Pictures
3. Word cards
4. Structure charts
5. Magic pens
6. Worksheets

Evaluation:

1. Observe the students' participating.
2. Check's the students' tasks or assignments.

Vocabulary: unique, feature, presence, community, located, route, flat nostrils, curly hair, primitive, patches, bamboo, roof

INSTRUCTIONAL ACTIVITIES	MATERIAL	EVALUATION	NOTE
<p>Step1: Building up the attention.</p> <p>1. Ask the students what tales they ever read.</p> <p>2. Show the pictures involving the story to the student.</p> <p>3. Let the students tell what they think about the pictures.</p> <p>Step2: Teaching the new vocabularies.</p> <p>1. The teacher teaches new vocabularies by using the word cards</p> <p>2. Let the students listen to the teacher and read new vocabularies together.</p> <p>3. The teacher tells the meaning of new vocabularies word by word.</p> <p>4. The students take note of new vocabularies in their notebooks.</p> <p>Step3: Teaching the grammatical structures.</p> <p>1. The teacher teaches grammatical structures from the tale by using the structure charts.</p> <p>.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - word cards - pictures - word cards - structure charts - text - magic pens 	<ul style="list-style-type: none"> - Observe the students reactions while talking and listening. - Check their performance and their understanding - Observe the students reactions while doing the activities. - Check their performance, answers and their understanding. - Observe the students reaction while listening, doing the exercises. 	

INSTRUCTIONAL ACTIVITIES	MATERIAL	EVALUATION	NOTE
<p>2. The teacher explains each structure to the students and gives them the examples.</p> <p>3. Let the students read the examples together.</p> <p>4. Let the students do exercises about those grammatical structures.</p> <p>5. The teacher gives the answers of exercises and explains them to the students.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - structure charts - text - magic pens 	<ul style="list-style-type: none"> - Observe the students reaction while listening, doing the exercises. - Check their performance, answers and their understanding. 	
<p>Step4: Teaching to read the passage.</p> <p>1. The teacher read the passage to the students once and the students listen to the teacher.</p> <p>2. Let the students read the passage together.</p> <p>3. Let the students read the passage silently by themselves.</p> <p>4. Let the students tell about the story they have already read.</p> <p>5. The teacher asks some questions about the passage to check the students' understanding by using Yes/No question.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - text 	<ul style="list-style-type: none"> - Observe the students reaction while listening, doing the exercises. - Check their performance, answers and their understanding. 	

INSTRUCTIONAL ACTIVITIES	MATERIAL	EVALUATION	NOTE
<p>6. The teacher explains the grammatical structures from the story to the students.</p>	<p>- text</p>	<p>- Observe the students reaction while listening, doing the exercises. - Check their performance, answers and their understanding.</p>	
<p>Step5: Evaluation</p> <p>1. The teacher gives the students exercises to revise the lesson.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Let the students do exercises about the tale, "Sakai Village" - Let the students do exercises about the grammatical structure from the story , "Sakai Village" 	<p>- worksheets</p>	<p>- Observe the students while doing the exercises. - Check their performance, answers and their understanding. - Correct their mistakes</p>	

Lesson Plans for Experimental Group
Period 11-20: Matthayom 1: English 1

Content: “How to make Khao Yam Pak Tai”

Objective: The students will be able to:

- Read how to make Khao Yam Pak Tai procedure text.
- Recall and talk about the steps in the texts they've read.
- Write brief texts about the steps in the texts they've read

Materials:

1. Text
2. Real things (steamed rice, coconut, pomelo, lemongrass, kaffir lime leaves, bean sprouts, cucumber, lime slice, cowpeas, shrimps, chili, Nam budu, knives, plates, a cutting board, napkins
3. Word cards
4. Picture cards
4. Paper sheets
5. Magic pens
6. Work sheets

Evaluation:

1. Observe the students' participating.
2. Check's the students' tasks or assignments.

Vocabulary: steamed rice, coconut, pomelo, lemongrass, kaffir lime leaves, bean sprouts, cucumber, lime slice, cowpeas, shrimps, chili, a cutting board, napkins

INSTRUCTIONAL ACTIVITIES	MATERIAL	EVALUATION	NOTE
<p>Step1: Demonstrates the materials and ingredients of “How to make Khao Yam Pak Tai” and show how to make it.</p> <p>1. Demonstrates all of the materials and ingredients of “How to make Khao Yam Pak Tai” slowly and clearly.</p> <p>2. Shows how to make Khao Yam Pak Tai step by step slowly and clearly.</p> <p>Step 2: Retell how to make Khao Yam Pak Tai</p> <p>1. Asks the students to tell about the materials and ingredients by showing the things and ask each group “What do we call this</p>	<p>Real things</p> <ul style="list-style-type: none"> - steamed rice - Nam budu <p>Nam budu</p> <ul style="list-style-type: none"> - coconut - pomelo - lemongrass - kaffir lime leaves - bean sprouts - cucumber - cowpeas - lime slice - shrimps, chili - knives, plates - a cutting board <p>word cards</p> <p>picture cards</p> <p>Real things</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Observe the students’ attention. - Observe the students’ attention, speaking and answering the questions. - Check the students’ answering the questions. 	

INSTRUCTIONAL ACTIVITIES	MATERIAL	EVALUATION	NOTE
<p>2. Asks the students to tell the step of how to make Khao Yam Pak Tai from the beginning to the end "First, What do we do? And then...etc."</p> <p>- The teacher tells every group to do step by step and tell them to speak English all the time.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - word cards - picture cards - Real things 	<ul style="list-style-type: none"> - Check the students' answering the questions. 	

INSTRUCTIONAL ACTIVITIES	MATERIAL	EVALUATION	NOTE
<p>Step3: Negotiating a group text.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Initiating the making of a Big Book. 2. Asking the students about materials, ingredients and step to do such as Can you remember the materials we need for making a sandwich? And How to make it? 3. Asking for the volunteer to write the step by step in a large sheet of papers on the blackboard. 4. Improving the students' writing in a large sheet of papers. "Let's read through our text and see if we want to change anything. 5. Guiding chorus reading from the beginning. 	<p>- A large sheet of paper.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Observe the students' attention. - Observe the students' attention, speak and answering the questions. - Check the students' answering the questions. - Observe the students' attention and activities. 	
<p>Step 4: Making the Big Book</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Divide the students into group of 4. 2. Give pieces of paper, glue, magic pens, colored pencils, eraser, ruler, and scissors to each group. 	<p>- A large sheet of paper.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Observe the students' attention and activities. - Observe the students while doing activity. 	

INSTRUCTIONAL ACTIVITIES	MATERIAL	EVALUATION	NOTE
<p>4. The teacher lets the students draw and color the pictures by themselves.</p> <p>5. The teacher explains the students to practice reading and making their own Big Books completely and neatly.</p> <p>Step5: Activities in conjunction with games.</p>	<p>- A large sheet of paper.</p>	<p>- Observe the students attention and activities.</p> <p>- Check the students Big Book.</p>	
<p>1. The teacher checks the students' Big Book and shows the students' Big Book and lets them play games.</p> <p>2. Introducing and explaining activities with games.</p> <p>3. Teach the student's how to take part in the activities and train them to manage it by themselves, in small group. Let's them practice in word recognition, spelling, sentence making. etc. For example match the word with the pictures game, bingo, write the story from the picture.</p>	<p>- pieces of paper, glue, magic pens, colored pencils, eraser, ruler, scissors, stapler</p> <p>- word cards</p> <p>- picture cards</p> <p>- The Big Book</p> <p>- games</p>	<p>- Observe the students while doing activity.</p>	

Lesson Plans for Control Group
Period 11-20: Matthayom 1: English 1

Content: “How to make Khao Yam Pak Tai”

Objective: The students will be able to:

- Read the how to make Khao Yam Pak Tai procedure text.
- Recall and talk about the steps in the texts they've read.
- Write brief texts about the steps in the texts they've read

Materials:

1. Text
2. Real things (steamed rice, coconut, pomelo, lemongrass, kaffir lime leaves, bean sprouts, cucumber, lime slice, cowpeas, shrimps, chili, Nam budu, knives, plates, a cutting board, napkins)
3. Word cards
4. Picture cards
5. Magic pens
6. Work sheets
7. Structure chart

Evaluation:

1. Observe the students' participating.
2. Check's the students' tasks or assignments.

Vocabulary: steamed rice, coconut, pomelo, lemongrass, kaffir lime leaves, bean sprouts, cucumber, lime slice, cowpeas, shrimps, chili, a cutting board, napkins

INSTRUCTIONAL ACTIVITIES	MATERIAL	EVALUATION	NOTE
<p>Step1: Building up the attention.</p> <p>1. Ask the students about Khao Yam Pak Tai such as How often do you eat? Do you like it?</p> <p>2. Show the pictures involve the ingredients of “How to make Khao Yam Pak Tai.</p> <p>3. Let the students tell what they think about the pictures.</p> <p>Step2: Teaching the new vocabularies.</p> <p>1. Teacher teaches new vocabularies by using the word cards.</p> <p>2. Let the students listen to the teacher and read new vocabularies together.</p> <p>3. Teacher tells the meaning of new vocabularies word by word.</p> <p>4. The students take note of new vocabularies in their notebooks.</p> <p>Step3: Teaching the grammatical structures.</p> <p>1. Teacher teaches grammatical structures from the tale by using the structure charts.</p>	<p>- Real things (lemongrass, kaffir lime leaves, chili cucumber...etc)</p> <p>- pictures cards</p> <p>- word cards</p> <p>- structure charts</p> <p>- text</p> <p>- magic pens</p>	<p>- Observe the students while talking and listening.</p> <p>- Check the students’ answering the questions.</p> <p>- Observe the students while doing the activities.</p> <p>- Observe the students while listening, doing the exercises.</p>	

INSTRUCTIONAL ACTIVITIES	MATERIAL	EVALUATION	NOTE
<p>2. Teacher explains each structure to the students and gives them the examples.</p> <p>3. Let the students read the examples together.</p> <p>4. Let the students do exercises about those grammatical structures.</p> <p>5. Teacher gives the answers of exercises and explains them to the students.</p> <p>Step4: Teaching to read the passage.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - structure charts - text - magic pens 	<ul style="list-style-type: none"> - Observe the students while listening, doing the exercises. - Check their performance, answers and their understanding. - Correct their mistakes. 	
<p>1. Teacher reads the passage to the students once and the students listen to the teacher.</p> <p>2. Let the students read the passage together.</p> <p>3. Teacher demonstrates about how to make Khao Yam Pak Tai and explains the method.</p> <p>4. Teacher explains the grammatical structures form the passage to the students.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - text 	<ul style="list-style-type: none"> - Observe the students while reading and answering. - Check their answers. 	

“Sakai Village”

Sakai Village is a famous place in Yala. It is located in Tambon Ban Hae, Amphoe Than To, on Yala – Betong route, 80 kms. from town. The sakai has dark skin, flat face and curly hair. They live in the jungle. They eat vegetable and search for herbal root every day. Sakai grows rice and collect forest product. They built house of bamboo and thatched roof. They live in the same area. They plant 300 rai of rubber tree and they have “Sritarnto” as the in surname. And they go to study in the city.

Source: Adapted from “Sakai Village” available at

<http://www.tourismthailand.org/attraction/yala-95-4818-1.html>

“HOW TO MAKE KHAO YAM PAK TAI”

Ingredient:

- steamed rice, budu, fried grated coconut, dried shrimp, pomelo, lemongrass, kaffir lime leaves, bean sprouts, cucumber, lime slice, cowpeas, bai yoa, onion, chili.

To cook budu:

1. First pour water in to the pot. Then add the budu.
2. Next boiled budu for 30 minutes.
3. Then put the lemongrass, onion and kaffir lime leaves in to the pot.
4. After boiled budu 30 minutes, remove it from the heat.

Preparation:

1. First cut kaffir lime leave, cucumber, bai yoa, and cowpeas in very small pieces.
2. Next put the steamed rice on a plate and pour the budu on it.
3. Then put fried grated coconut, dried shrimp, pomelo, bean sprouts and all vegetables.
4. After that mix them together and serve with lime slice.

*If you like it hot, you can add dried chili in it too.

Source: Adapted from “How to make Khao Yam Pak Tai” by Yuppadee Kumjornrit available at http://203.172.137.202/kruyup/content1/f_khayam.html

ภาคผนวก ค

- รายนามผู้เชี่ยวชาญในการให้คำแนะนำ ตรวจสอบ และแก้ไขเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. ดร.วนิดา พลอยสังวาลย์
ภาควิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
2. อาจารย์อารีรัตน์ อีห้วน
โรงเรียนเทศบาล 2 (บ้านมลายูบางกอก) จังหวัดยะลา
3. อาจารย์กมลทิพย์ จันทรวีระยุทธ
โรงเรียนเทศบาล 2 (บ้านมลายูบางกอก) จังหวัดยะลา

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวศศิกาญจน์ ชีถนอม
วันเดือนปีเกิด	26 กรกฎาคม 2523
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดยะลา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	13 ถ.นิโรธ อ.เมือง จ.ยะลา 95000 โทร (081-8962523)
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2541	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนคณะราษฎรบำรุง จังหวัดยะลา
พ.ศ. 2546	ศศ.บ. (ภาษาอังกฤษ) จากมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช
พ.ศ. 2553	กศ.ม. (การมัธยมศึกษา การสอนภาษาอังกฤษ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ